

ŞOVENİZMİ YENİ DEMOKRATİK DEVRİM MÜCADELEMİZLE ALT EDECEĞİZ!

Komünistler bu açıdan tüm umudunu kitlelerin öfkesine, bu öfkenin dizginlenmeden dışa vurmasına bağlar. Boyun eğmeyen, korkmayan, haklı ve meşru olan, geleceği temsil eden ve kazanmaya yazgılı, politik bilinçle politik iktidarı kazanmak isteyen, faşist diktatörlüğe düşmanca yönelen militan kitle hareketine umudunu bağlar ve onu örgütlemeye odaklanır. Gerçekliği, verili durumu, vasatı, geriliği ve yetmezliği bu bilinçle aşmaya, doğru kitle çizgisini hayata geçirerek aşmaya odaklanır.

KOLEKTİF DOĞRULTU

Devrim Olgunlaşmış Koşullar ve Olgun Güçler Gerekirir

SAYFA 12-13

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

14 EYLÜL-28 EYLÜL 2022 ■ SAYI: 120 ■ FİYAT: 5 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

Sistem Krizde KURTULUŞUNU ÖRGÜTLE!

EMEK

4

GÜNCEL

6

MEŞA AZADÎ

11

İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİLER 'DİPLERDE'; DİP AKINTILARINI GÜÇLENDİRELİM!

Her bir araştırma ve veri, ülkemizdeki sömürü ve yoksulluğun vahamet düzeyinde artışına ve bu artışın halkta yol açtığı çöküntüye işaret ediyor. Bilinç, mücadele ve örgütlülük düzeyindeki geriliğin yol açtığı bir çöküntü olarak tanımlayabileceğimiz bu vahim tablo, sadece ekonomiye indirgenemeyecek çok yönlü bir krizle baş başa olduğumuzu da gösteriyor.

HANGİ SINIFIN "GAZETECİSİ"?

Emperyalizmin hâkim olduğu bugünkü koşullarda "gazetecilik" başta işçi sınıfı olmak üzere geniş halk yığınlarına karşıdır. Bizimki gibi ülkelerde emperyalizme bağımlılığın sonucu olarak faşist iktidarlar "basın" organını halkın haber alma özgürlüğü olarak değil, halkın üzerinde baskı ve manipülasyon aracı olarak kullanmaktadır.

CENAZELERİMİZİN ANLATTIKLARINA KULAK VERELİM

T'nin savaş politikası olarak hayata geçirdiği cenazelere işkencenin karşısında durmak bugün dost ve düşmanı kavramının gereklerindedir. Savaşın bir gerçeğidir ve bu gerçeğe göre konumlanmak önemlidir. Gerçekle kurduğumuz bağ kadar başarıya ulaşma koşulumuz olacaktır.

AGEB, ETF işçileriyle dayanışma eylemleri gerçekleştirdi

AVRUPA- İstanbul Tuzla'da üretim yapan ETF Tekstil fabrikasının kapatılması kararı sonrası, kıdem tazminatları ve ikramiyelerini alamayan işçilerin direnişi bir ayı aşkın süredir polisin ve patronun tüm saldırılarına rağmen kararlılıkla devam ediyor.

İşçilerin bu haklı direnişini sahiplenmek ve Avrupa'da kamuoyu yaratmak için Avrupa Göçmen Emekçiler Birliği (AGEB) tarafından Viyana, Innsburg, Strasburg, Zürih ve Nürnberg şehirlerinde eylem ve etkinlikler gerçekleştirildi.

04 Eylül Avusturya/Viyana:

AGEB ve bileşeni ATİGF (Avusturya Türkiyeli İşçi Gençlik Federasyonu) tarafından hafta sonu oldukça kalabalık olan Viyana Halk Festivali (Volksfest) KOMIntern Sendikası'nın çadırı önünde toplanılarak festival alanında bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Yürüyüş başlamadan önce AGEB tarafından yayımlanan Almanca bildiri okunduktan sonra sloganlarla "ETF İşçileri Yalnız Değildir!", "Hak Gasplarına ve Sömürüye Son!", "Yaşasın

İşçi Sınıfının Mücadelesi!", "Yaşasın Uluslararası Dayanışma!" sloganları eşliğinde yürüyüşe geçildi. Festival alanında dikkat çeken ve alkışlanan etkinliğe KOMIntern ve Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu

lim!" sloganlı dövizlerle yaklaşık bir saat süren eylemde, AGEB'in "ETF İşçileri ile Dayanışmayı Büyütelim!" başlıklı açıklaması okunurken, ayrıca bildirilerin de yaygın olarak dağıtımı sağlandı.

Dayanışmayı Büyütelim!) pankartı açıldı.

AGEB tarafından hazırlanan Türkçe ve Almanca açıklamaların okunduğu ve bildirilerin kitleye dağıtıldığı eylemde, "ETF İşçileri Yalnız Değildir", "Hoch die Internationale Solidarität" sloganları atıldı. Ayrıca eyleme Öncü Partizan da katılarak destek verdi.

06 Eylül Almanya/Nürnberg:

ETF işçileriyle dayanışma amaçlı olarak Nürnberg AGEB faaliyetçileri tarafından kentin çeşitli noktalarında afişleme ve bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. Ayrıca Almanya'nın önemli sendikalarından DGB ve Ver.di binalarına afişler asıldı, bildiriler bırakılarak duyarlılık çağrısı yapıldı.

06 Eylül Fransa/Strasbourg:

Dayanışma eyleminin bir diğer adresi de Strasbourg oldu. AGEB Strasbourg faaliyetçileri tarafından şehir merkezinde bildiri dağıtımı gerçekleşti. Yaygın olarak dağıtılan bildirilerin yanı sıra kitleye yapılan bilgilendirmelerle ETF işçilerinin durumu aktararak dayanışma çağrıları yapıldı.

(ADHK) da katılarak destek verdi.

06 Eylül Avusturya/Innsbruck:

ATİGF Tirol tarafından Innsbruck kentinde sokak eylemi gerçekleştirildi. İnsan yoğunluğu olan meydana Almanca "ETF İşçileri Yalnız Değildir!", "ETF İşçileri ile Dayanışmayı Büyüte-

06 Eylül İsviçre/Zürich:

Zürich Stauffacher meydanında AGEB ve bileşeni İTİF (İsviçre Türkiyeli İşçiler Federasyonu) tarafından miting gerçekleştirildi. Saat 19.00'da başlayan eylemde AGEB Almanca imzalı "Erhöhen wir die Solidarität mit den ETF ArbeiterInnen!" (ETF İşçileriyle

Partizan tarafından Gazi mahallesinde yozlaşmaya karşı çalışmalar yürütülüyor

İSTANBUL- Partizan tarafından İstanbul'un Sultangazi ilçesine bağlı Gazi mahallesinde yozlaşmaya karşı faaliyet yürütülüyor.

Uzun bir süredir Gazi Mahallesi gibi devrimcilerin emekleriyle yoğrulmuş mahallelerde, devlet eliyle yaygınlaştırılan uyuşturucu, kumar ve fuhuş neredeyse her ailenin sorunu olarak açığa çıkıyor.

Devlet, uyuşturucu satıcıları ve çetelere rahat hareket edebilecekleri bir alan açıyor. Bu alan açmakla birlikte

karşı mücadele edeceğiz ve kazanacağız" denilerek örgütlü mücadeleyi büyütme çağrıları yapılıyor.

Partizan tarafından uzun bir süredir mahallenin genelinde gece nöbetleri, aile ziyaretleri, bildiri-kuşlama ve afiş çalışmaları ile yaygın faaliyetler yürütülüyor. Bu faaliyetler sonucunda onlarca uyuşturucu kullanıcısı tespit edilerek tedavilerinin ettirilmesi,

politik çalışmalar ile de yozlaştırma saldırılarına karşı nasıl tutum almak gerektiğine dair tartışmalar

yürütülüyor.

Partizan yaptığı yozlaştırma saldırılarına karşı yaptığı çağrıda "Emekçi Gazi Halkına çağrımızdır, devlet eliyle yaratılan bu saldırılara karşı birlikte mücadele edelim ve sokaklarımızdan uyuşturucu satıcılarını, çetecileri ve fuhuş pislliğini yayanları söküp atalım." dedi.

Gazi mahallesinde Partizan tarafından yapılan çalışmalarda "Devlet eliyle yaratılan tüm yozlaştırmalara

Partizan okurları tarafından Welat Çiya için pankart asıldı

İSTANBUL- 7 yıl önce Sur Direnişinde katledilen ve cenazesi babasına 7 yıl sonra torbada verilen Welat Çiya için Partizan tarafından İstanbul'un Esenyurt ilçesinde ve Gazi Mahallesi'nde "Önder İbrahim Kaypakkaya Welat Çiya (Hakan Arslan) Çuvallara Sığmayan Bedenler Onurumuzdur. Hesabını Soracağız!" şiarlı pankart asıldı.

Tutsak Partizan Fırat Akgül işkence sonucu hastaneye kaldırıldı

HABER MERKEZİ- Elazığ 1 Nolu Yüksek Güvenlikli Hapishanesi'nde tutuklu Fırat Akgül gardiyanların saldırısına uğradı.

Elazığ 1 Nolu Yüksek Güvenlikli Hapishanesi'nde müdürle "Partizan dergisinin verilmesi ve hücrelerdeki sorunlar" üzerine görüşme yapan tutsak Partizan Fırat Akgül bir anda gardiyanların saldırısına uğradı. Müdürün odasını basan çok sayıda gardiyan Akgül'ü yere fırlatarak darp etti. Hapishane müdürünün önünde darp edilen Akgül sürüklenerek kamerasız bölüme götürüldü. Onlarca gardiyanın saldırı-

sına uğrayan Akgül fenalaştı ve hastaneye kaldırıldı. Darp raporu alan Fırat Akgül hapishaneye tekrar getirildi.

HASTANE DÖNÜŞÜ TEKRAR DARP EDİLDİ

Fırat Akgül'ün hastaneden tekrar hapishaneye getirilmesinin ardından devrimci tutsaklar kapı dövme ve slogan eylemine başladı.

Eylemin ardından Akgül ikinci kez gardiyanların saldırısına uğradı ve süngerli odaya atıldı. Akgül ikinci kez darp raporu aldı. Yüzünde ve sırtında ezilmeler, morluklar olan Akgül gardiyanlar hakkında suç duyurusunda bulundu.

POLİTİK GÜNDEM

ŞOVENİZMİ YENİ DEMOKRATİK DEVRİM MÜCADELEMİZLE ALT EDECEĞİZ!

Türk hâkim sınıfları, şovenizmi canlı tutmaya dayalı yüzyıllık bir tarihsel sürekliliğe sahiptir. Düzenli ve sistematik şekilde halk yığınlarını şoven kampanyalarla **kuşatmayı**, bu yolla etkili şekilde **yönetmeyi** faşist sisteminin temel ögesi haline **getirmiştir**. Tarihsel olarak şovenizm esasta Kürt, Rum, Ermeni ve Arap **düşmanlığında somutlaşmıştı** ki Kemalist faşist diktatörlük harcını aynı zamanda bu ulusların ve azınlıkların kanı ile karmıştır. İnkâr, zorla asimilasyon politikası yanında katliam da dahil her türlü baskıyı uygulamıştır, uygulamaya devam etmektedir. Bu ulus ve azınlıklara düşmanlık her zaman devlet zorbalığına rıza göstermenin, ona boyun eğmenin, dolayısıyla şovenizmin beslendiği kaynak olmuştur. Bu düşmanlık iç ve dış politikada yönelime bağlı olarak sıklıkla kullanılmaktadır.

Son süreçte Doğu Akdeniz’de keşfedilen zengin doğal gaz kaynaklarının paylaşımı ve NATO’nun (doğal olarak ABD’nin) Güneydoğu hattı politikaları için rol alma noktasında Türk hâkim sınıfları ile Yunan hâkim sınıfları karşı karşıya gelmiş durumdadır. Bu gerici sınıfların devletleri “kendi hakları” için ciddi bir mücadele içinde olduklarını halklarına coşkun bir biçimde propaganda etmekte. TC ile Yunanistan devletleri canlı tutulan ve yer yer tırmandırılan bir gerginlik iklimini iki halk üzerinde egemen kılmaktadır. Kuşkusuz bu gerginliğin bilindik argümanları 12 mil deniz sınırı, 12 adalar, hava sahası ihlalleri ve savaş uçaklarının “it dalaşı”, Doğu Akdeniz’de sondaj faaliyetleri, Kıbrıs, Batı Trakya Türkleri vs. olmaktadır. Bu meseleler hem Türk hem de Yunan hâkim sınıflarının gerektiğinde kullandıkları gündemlerdir. Son yıllara özgü biraz daha öne çıkan anlaşmazlık kaynağı bu argümanlardan çok ABD’nin bölge hakkındaki misyonları için en uyumlu ve en işlevli güç olmak iddiasıdır. İki uşak devlet de bu ekseninde rol **kapmakta** yoğun bir mücadele vermektedir. Gerilimin kaynağı nihayetinde budur. Halkların bu gerilim içinde aktifleşmesinin koşulu hiç kuşkusuz bu uyum ve işlev gösterisi değil şoven duygular olacaktır. Yaratılan gerilime halkın vereceği anlam da şovenizmle harmanlı “milliyetçilik” olmalıydı. Yunanistan’ın, AKP-MHP faşist blokunun dış politikada neden olduğu boşluklardan ve çatlaklardan faydalanarak ABD ve NATO açısından daha işlevli konuma gelme çabası, adeta tüm Yunanistan’ı ABD-NATO askeri üssüne çeviren konumlanışlar TC’yi biraz daha saldırgan, biraz daha “meşru” hale getirmiştir.

Son bir aydır Yunan karşıtlığı bir kampanya biçiminde örgütlenmektedir. Tayyip Erdoğan, üzerinde yerleşim olmayan kayalık adalarda silahlanmaya sessiz kalmayacaklarını askeri müdahale nakarati haline gelen “Bir gece ansızın geliriz.” diyerek ifade etmiştir. Öncesinde “NATO

görevinde olan F-16’lara S-300 füzelerinden atılan radar kiliti” iddiası, sonrasında TC bandrollü Ro-Ro gemisine Yunan tacizi kamuoyuna köpürtülerek sunuldu. Yunan düşmanlığı üzerinden oluşan şovenizm köpüğüne eklenen son olay ise 9 Eylül kutlamaları olmuştur. Tarkan konseriyle gerçekleştirilen kitlesel kutlamada İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Tunç Soyer’in “Osmanlı Sarayına” yönelik “Nuttuk alıntılı” konuşması, AKP ve MHP’nin bu konuşmaya tepkisi ve gerici basının da bu gelişmeyi ana gündem halinde vermesi aslında Türkiye’ye özgü “ulusal düşmanlık üretmek iç politikada mevzi kazanmanın ya da kazanma çabasının” yeniden, bir kez daha sahnelenmesiydi.

Faşist klikler arası mücadele bu vesileyle sertleştirilip kitlelerin bunların arkasında saflaşması sağlanırken aynı zamanda “Yunan işgaline ses çıkartılmadı, Yunan-severlik yapılırken Osmanlı düşmanlığı-ecdat düşmanlığı yapıldı.” denerek iki ulus arasındaki “tarihsel husumet” yenilenmiş oldu. CHP ile mücadele bu şekilde hızla Yunan düşmanlığına dönüşen bir şoven kampanyaya çevrildi. Kimin daha fazla Yunan düşmanı ve daha güçlü Türk şovenisti olduğu yarışı başladı. Kuşkusuz Tunç Soyer’in yaptığı konuşmanın içeriği yaklaşık 100 yıldır egemenlerin kullandığı argümanlar olmasından dolayı “yeni” hiçbir şey içermiyordu. Ancak egemen kliklerin mücadelesinin keskinliği, oluşan seçim iklimi, “Yunandan kurtuluş kutlamasının” bir seçim mitingi havasına bürünmesi ve Yunanistan ile halihazırda tırmandırılan gerginlik bulunmaz bir şovenizm kampanyası için zemin olmuştur.

AKP-MHP blokunun Yunanistan’a yönelik askeri saldırganlık tehditlerinin içi boş bir şovenizmden ibaret olduğu, aralarındaki mücadelenin “ABD’ye en iyi uşaklık” mücadelesi olduğu açıktır. Zira ABD ve NATO şemsiyesi altında bu iki devletin gerçek bir savaşa sürüklenmeleri bugünün şartlarında olası değildir. Bütün askeri alt yapıları ve silahları ABD ve NATO kontrolünde olan bu uşak devletlerin en fazla halkları düşmanlaştırma ve ihtiyaç duydukları şovenizmi köpürtmek için “kardak kayalıkları” düzeyinde bir gerginlik çıkarma sınırlılıkları (çok zorlamaları halinde yalnızca ABD-NATO izni ile mümkün) olduğu bilinmektedir.

TC’nin “Kardak Kayalıkları Krizi” düzeyinde bir gerginlik çıkarmayı zorladığı anlaşılmaktadır. Bu zorlamaya ABD-NATO’dan izin çıkması ise kuşkusuz uluslararası ve bölgesel bazı gereksinimleri karşılaması ile ilgilidir. Yunan egemenlerinin buradan ne kazanacağı-kaybedeceği, Türk egemenlerinin ne kazanacağı-kaybedeceğinden öte ABD ve NATO’nun Doğu Akdeniz, Balkanlar siyasetinin her durumda zarar görmemesi belirleyicidir. Emperyalizm kendine daha güçlü bağlılık, halkların şovenizmle beslenerek düşmanlaştırılmaları, Türk ve Yunan egemenlerinin NATO çıkarlarına daha güçlü hizmet eder hale

gelmesi durumunda kontrollü ve sabun köpüğü niteliğindeki gerginliklere izin vereceği, hatta bizzat bu türden sınır uçlarını kaşıyacağı bilinmektedir.

Ekonomik kriz koşullarında AKP-MHP blokunun yönetmekte ciddi derecede zorlandığı ve bu zorluğun giderek arttığı görülmektedir. Kendileri güç kaybederken diğer faşist blokun (Millet İttifakı) güç kazandığı şartlarda politik dengelerin değişmesi tehlikesine karşı “manipülatif ve kontrollü krize” ihtiyaç duymalarının nedeni bu olmalıdır. İktidar bloku gündemi istediği biçimde yönlendirmek, kitleleri şovenizmle etki altında tutup yönetmeye devam etmek istemektedir. Böylece onları esaslı sorunlardan, özellikle ekonomik sıkıntılara karşı harekete geçme eğiliminden de uzaklaştırmış olacaktır. Bunu yaparken arka planda emperyalistlerin desteğini, yardımını almak için de yoğun bir mesai harcamaktalar. Gündemi domine etmesi mümkün şoven yöneliminin arkasında bu gerçekler bulunmaktadır. Şu anda yapılan budur. Yunanistan’la rol kapma mücadelesi kıyasıya sürerken, bunu seçime tahvil eden, klikler arası mücadelede kullanan yaklaşımıyla egemen blok adeta çürümüş sistemin malum sonlarından birini sahnelemektedir.

AKP-MHP bloku seçim süreci boyunca sadece dış politika meselelerini değil, kültüre-inanca dayalı ayrımları da elindeki tüm olanakları kullanarak iç siyasette işlevli hale getirecektir. Polis, yargı, medya gücünü bu ekseninde seferber etmekten dün gibi bugün de geri durmamakta ve önümüzdeki aylara bu devam edecektir. Geniş kitleler alım gücünü günbegün eriten ve onları yoksullaştıran krizin içindedir. Bu kriz kitlelerin öfkelerini artırırken, politik dengeleri de belirgin şekilde etkilemektedir. Bu, AKP-MHP blokunu siyasal açıdan daha saldırgan bir güç olmaya yönlendirmektedir. Halkın ve özellikle tüm devrimci-demokratik güçlerin farklı birçok cephede aynı saldırgan çizgiyle karşılaşmaları tesadüf değildir; hayatın olağan akışının bir tezahürüdür.

Seçim havası oluşturulmuştur. Bu iklimde egemen sınıfların tüm klikleri kitleleri kandırma ve **kendine yedeklemenin** hesabı içindedir. Bu bağlamda her mesele seçim için araçlaştırılmaktadır. AKP-MHP egemen bloku devrimci-demokrat güçlere, işçi ve emekçilere, Kürt halkına yönelik olabildiğince saldırgan. İmkân ve fırsat yakaladıkça diğer faşist klikleri de sindirmeye çalışmaktadır. Özetle ekonomik ve siyasal krizin şiddeti devlet mekanizmasındaki çürümenin ve yozlaşmanın faş edilen yanlarıyla boyutu kitlelerin eğilimlerini ve havasını etkileyen özelliklere sahiptir.

Millet İttifakı bu durum karşısında umudunu “kitlelerle” açıklamaktan hiç imtina etmemekte, kendini bu derin derya ile açıklamakta cüretkâr davranmaktadır. Kaderini bu güce bağladığı izlenimi ver-

mektedir!

Halk güçleri içinde olup parlamentarizme demirlenmiş güçler de yeni ittifaklar kurarak (Sosyalist Güç Birliği ve Emek-Demokrasi İttifakı) seçim düzleminde “kitlelerin öfkesine” umut bağlamış durumdadır. Ancak kitlelerin yönlendirildiği ve odaklanılmış politik eksen “saray rejiminin”, “faşist şeflik sisteminin”, “tek adamcılığın”, “otoriterliğin” ne olursa olsun son bulmasıdır. Bu anlamda kitlelere duyulan umudun anlamı onların kendileri için bir kaldıraç, bir dolgu malzemesi olmasıdır. Kitleler için bir kurtuluş, gerçek bir rahatlama ve bir gelecek söz konusu değildir. Millet İttifakı, kitlelerin hak ve özgürlük için mücadelesinin -yaşadığı yoğun çelişkilere, yokluk ve yoksunluğa rağmen- düşük seviyede oluşunu da hesaba katarak koşulların seçimle değişeceği vaadini dillendirmektedir. Bu kitleleri kandırma ve sisteme yedekleme çabasıdır. Bu çabada başarılı olmak onun için “yeni” ama kitleler için sonuçta “aynı” iktidar gücü olmaktadır.

Parlamentarist “sol” güçler ise kitlelerin hareketinin ve mücadele düzeyinin düşüklüğünü, salt Tayyip Erdoğan ve AKP-MHP karşıtlığına odaklanmış ileri kitlelerin tek yanlılığını politik bir kaldıraç dönüştürmek istemekte, hep cılız kalmış umudunu buraya bağlamaktadır. “Halkın mücadelesini her alanda yükseltmek” gibi albenili sloganlar eşliğinde seçim tabelasına endeksli birlikler, platformlar ve ittifaklar örgütlenmektedir. Faşizmin değil “faşist şefin”, “tek adamın” bir biçimde gitmesi ve faşist klikler arası dengede “kilit rol” kazanma hevesi içindedir.

Kuşkusuz komünistlerin de kitlelere karşı bir tutumu ve umudu vardır ve tüm **bunların** tam tersidir. Seçim çalışmaları kitlelerin politik bilincini yükseltmeye, mücadeleye daha fazla katmaya, örgütlemeye, faşist diktatörlüğe karşı harekete geçirmeye odaklı yoğunlaşmış politik çalışmadır. Kitlelerin çelişkilerini, öfkelerini doğru kavrayan ve onların kurtuluşunu açık ve net ifade eden bir çizgidir. Komünistler, “anayasalci, iyileştirmeci, barışçıl, uzlaşmacı” ve sandıkta çözüm bekleyen boş beklentiler içine sokmayan, Yeni Demokratik Devrimle ancak gerçek ve tam kurtuluşun olacağı amacına kilitlenen bir yaklaşımı örgütler. Komünistler bu açıdan tüm umudunu kitlelerin öfkesine, bu öfkenin dizginlenmeden dışa vurmasına bağlar. Boyun eğmeyen, korkmayan, haklı ve meşru olan, geleceği temsil eden ve kazanmaya yazgılı, politik bilinçle politik iktidarı kazanmak isteyen, faşist diktatörlüğe düşmanca yönelen militan kitle hareketine umudunu bağlar ve onu örgütlemeye odaklanır. Gerçekliği, verili durumu, vasatı, geriliği ve yetmezliği bu bilinçle aşmaya, doğru kitle çizgisini hayata geçirerek aşmaya odaklanır.

İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİLER 'DİPLERDE'

DİP AKINTILARINI GÜÇLENDİRELİM!

Yakın zamanda işçi sınıfı ve halk yakından ilgilendiren belli araştırma ve veriler açıklandı. Bunlar Gayri Safi Milli Hasıla'da (GSYH) emeğin payı, enflasyon rakamları ve işçi sınıfının genel görünümüne dairdi. Her bir araştırma ve veri, ülkemizdeki sömürü ve yoksulluğun vahamet düzeyinde artışına ve bu artışın halkta yol açtığı çöküntüye işaret ediyor. Bilinç, mücadele ve örgütlülük düzeyindeki geriliğin yol açtığı bir çöküntü olarak tanımlayabileceğimiz bu vahim tablo, sadece ekonomiyi indirgenemeyecek çok yönlü bir krizle başbaşa olduğumuzu da gösteriyor.

Öncelikle genel pastadaki (GSYH) emeğin payı ile ilgili verilere göz atmakta yarar var. 31 Ağustos 2022'de 2021 Yıllık Gayrisafi Yurtiçi Hâsıla (GSYH) ve 2022 2. Çeyrek Dönemsel Gayrisafi Yurt İçi Hasıla verilerini yayımlayan TÜİK'e göre, GSHY 2021 yılında yüzde 11,4, 2022 yılı 2. çeyreğinde ise yüzde 7,6 artmış. 2021 yılında bir önceki yıla göre yüzde 43,6 olan GSYH artışı, 2022 yılının ikinci çeyreğinde ise bir önceki yılın aynı çeyreğine göre yüzde 114,6 artış göstermiş. Yani kriz ve enflasyon gündeminin olduğu bu dönemde bile ülkedeki toplam gelirden ciddi artışlar gerçekleşebilmiş. Eğer genel pastada artış hızlanmışsa halkın bu düzeyde yoksullaşmanın sebebi neydi? Bunun cevabını da pastadan sermayenin ve ücretli emeğin aldığı paya dair rakamlar açıklıyor: 2021 yılında işgücü ödemeleri bir önceki yıla göre yüzde 31,7 artarken işletme gelirleri yüzde 50,7 artmış. 2022 ikinci çeyrekte ise işgücü ödemeleri yüzde 66,4, net işletme gelirleri ise yüzde 134,7 artmış. Anlaşılacağı gibi TL'nin değer kaybettiği koşullarda, emeğe ödenen ücretlerdeki artış oranı enflasyonun altında kalırken işletme gelirleri yani sermayenin elde ettiği net gelir TL'deki gerilemeyi aşacak şekilde artışını sürdürmüş hatta daha da geliştirmiş durumda.

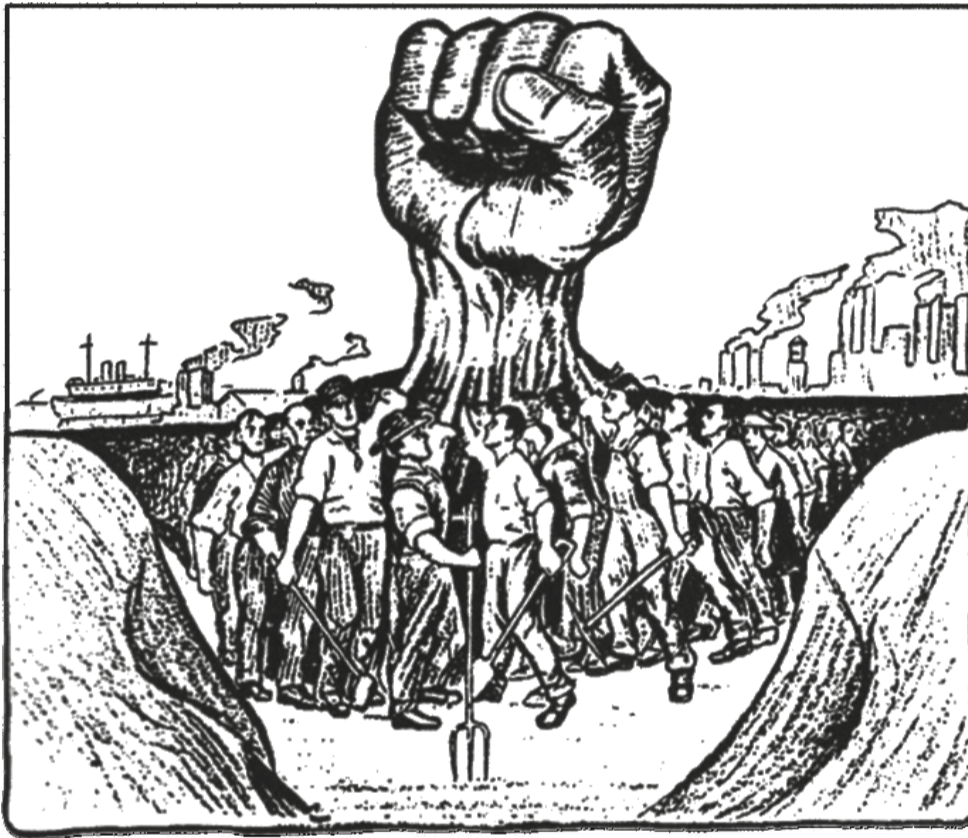
PASTANIN BÜYÜK DİLİMİ SERMAYENİN; İŞÇİLER KIRINTILARA MAHKÛM

Emeğin payı meselesine daha geriden, AKP hükümetlerinin başlangıcından bakarsak son yirmi yıldaki gerilemeyi daha net görebiliriz. 2002'de işgücü ödemelerinin GSYH içindeki payı yüzde 29,2 iken 2022 ikinci çeyrekte işgücüne ödenen pay yüzde 25,4'e gerilemiş durumda. Ra-

kamsal bazda 4 puanlık bir düşüş gibi görülsede her iki yıl arasında toplam ücretlilerin 10,6 milyondan 21,6 milyona ulaştığını düşünürsek emeğin payındaki düşüşün ne düzeyde olduğunu daha iyi anlarız. 2002'de ücretli emeğin istihdamdaki payı yüzde 49,7 iken 2022'de yüzde 70,2'ye çıkmış durumdadır. Bu da demektir ki emeğin genel pastadaki payı gerçekte yüzde 18'e gerilemiş durumdadır ki bu rakamlar halen resmi rakamlardır. Gerçek durumun bunun da üstünde olduğunu söylemek gerekir. Dahası emeğin payına dair verilen rakamlar

konusu emeğin ücretleri olduğunda resmi enflasyon rakamlarının da altında artışlar yapmakta ve sömürüyü derinleştirmektedir. Örneğin 2021'de resmi enflasyon (TÜFE) yüzde 36,1 açıklanırken brüt ücretler yüzde 35 arttı. Net ücretlerin daha da düşük olduğunu tekrar etmeye gerek yok sanırız. Bu aynı dönemde 500 büyük şirketin net satışları yüzde 75 artış gösterirken vergi harici kâr ise yüzde 120 artış gösterdi. Sermayenin kârı ile emeğin ücretleri arasındaki derin uçurum, yoksulluğun kaynağını da kendiliğinden ele veriyor. Emek sö-

yüzde 43,9'u ise uzun çalışma saatlerini işaret etmektedir. Bu sorunları keyfi işten çıkarmalar, işsizlik sigortasının yetersizliği, kadrosuz/taşeron çalışma, iş güvencesinin olmaması, kıdem tazminatının ödenmemesi, işçi sağlığı ve güvenliğinin yetersizliği ve diğer sorunlar takip etmektedir. Yine araştırmaya göre işçilerin sadece yüzde 41,9'u konut sahibi iken büyük bölümü yüksek kiralarla yaşamak zorunda kalmaktadır. Tüm bu veriler içerisinde kadın işçilerin sorunları ise daha yüksek rakamlarla gerçekleşmektedir.

brüt ücretleri ve giydirilmiş ücretleri konu etmektedir. Emeğin net olarak eline geçen ücretin daha düşük olduğu biliniyor. Örneğin bugün brüt asgari ücret 6.471 TL iken işçinin eline net olarak geçen 5.500 TL'dir.

Şimdi de enflasyon rakamlarına bakalım... Haziran 2022'de yıllık TÜFE, TÜİK'e göre yüzde 78,62 olarak gerçekleşirken alternatif hesaplamalar yapan ENAG'a (Enflasyon Araştırma Grubu) göre ise yüzde 175,55 oranında gerçekleşti. ENAG'ın hesaplamalarına dair belli eleştiriler getirilse de TÜİK'in gerçek durumu kararttığı da biliniyor. Örneğin en düşük hesaplamalarda bile halka dönük olarak yıllık bazda ulaştırmada yüzde 116, gıdada yüzde 90 ve konutta yüzde 72 artış olduğunu düşünürsek gerçekte enflasyon rakamlarının yüzde 100'ün üzerinde olduğunu görürüz. Oysa devlet ve egemen sınıflar, söz

mürüsü görülmedik düzeyde artarak mutlak bir sömürü biçimini almış durumda.

İŞÇİ SINIFININ GERÇEĞİ: MUTLAK SÖMÜRÜ...

Son olarak DİSK-AR'ın geçtiğimiz günlerde yayımlanan "Türkiye İşçi Sınıfının Görünümü" başlıklı araştırmasına dayanarak sınıfın durumuna dair bilgileri özet geçelim. Araştırmaya göre işçilerin yüzde 59,3'ü haftalık 46 saat üzerinde yani yasal çalışma süresinin üzerinde çalıştırılmaktadır. Çalışma süresi sigortasız işçilerde daha da uzun saatleri bulmaktadır. Fazla çalışmaya zorunlu bırakılan işçilerin oranı yüzde 37 olurken yıllık izin kullanmayanların oranı yüzde 14,3'ü bulmaktadır. İşçilerin yüzde 72,1'i çalışma hayatındaki en önemli sorun olarak işsizliği, yüzde 68,8'i düşük ücreti, yüzde 47,2'si sigortasız çalıştırılmayı,

Tüm bu araştırma ve veriler bize sadece ekonomik gerçekleri değil siyasi ve örgütsel gerçekleri de göstermektedir. Ülkemizde sendikalaşma, grev, toplu sözleşme gibi haklar yasalarla kuşa çevrildiği gibi patronlar ve onların hizmetindeki devlet tarafından fiili olarak da engellenmektedir. Söz konusu sömürü oranlarına eşlik eden iş birlikçi sendika bürokrasisi, işçi sınıfının önündeki engellere dair önemli bir gerçeğe de işaret etmektedir. İşçi sınıfı ve emekçiler her yönüyle en dipteki koşulları yaşamaktadır. Ancak tüm bunlar her durumda nesnel şartları açıklamakta ve sınıfsal-siyasi bir analizin verilerini teşkil etmektedir. Bu nesnel şartlara müdahalenin gerekleri ise başka bir başlığı oluşturmak hatta bu başlık esas alınmak zorundadır. Zira başta belirttiğimiz çok yönlü krizin siyasi ve örgütsel ayağında, bu konudaki stratejisizlik ve ona bağlı olarak çıkışsızlık kendini göstermektedir. Eğer sınıf kendi olamıyor, kendi hareketini yaratamıyorsa bu, sınıfın öncülleri misyonundaki komünistlerin sınıf mücadelesindeki pozisyonu ve faaliyetleri ile de doğrudan bağlantılıdır. İşçi sınıfı ve halkın söz konusu ağır koşullara rağmen yaşadığı siyasi-örgütsel çıkışsızlık ve aynı anlama gelmek üzere egemen sınıf bölüklerine yedeklenme sorunu, komünist hareketin başarısı veya başarısızlığının da ölçütü durumundadır. Öyleyse mevcut koşullara müdahale olanağını komünist hareketin başarısına, komünist hareketin başarısını da sınıfla kurduğu ilişkiye bağlamak yerinde olacaktır. Başarısızlıkları başarıya dönüştürmenin yolu da buradan geçmektedir. Komünistler bu ağır koşullar içerisinde, dip akıntılarını geliştirmek, sınıf mücadelesinin küçük dalgalarını daha büyük fırtınalarla buluşturmaya çalışmalıdır.

"ARADIĞINIZ SAĞLIĞA ULAŞILAMIYOR"

Son aylarda geniş halk yığınlarının gündemini sağlık alanında yaşanan sorunlar meşgul ediyor. Sağlık-Sen'in "Temmuz Ayı Sağlıkta Şiddet Raporu"na göre 30 sağlıkta şiddet olayında; 20 doktor, 14 güvenlik görevlisi, 10 hemşire, 7 acil tıp teknisyeni, 1 ebe ve 8 diğer sağlık çalışanının mağdur olduğunu ve 1 doktorun ise hayatını kaybettiğini bildirdi. AKP'nin ilk dönemlerinde vaatlerini yoğunlaştırdığı ve propaganda aracı haline getirdiği sağlık alanı, sağlık sistemine dair geniş halk yığınlarında "olumlu" bir izlenim yaratmıştı. Ancak vaatlerin yerine getirilmemesi bir yana 2022 yılı itibarıyla enflasyon ve krizin daha yakıcı bir biçimde hissedilmesi sağlık alanında sorunları artırmış ve daha yıkıcı sonuçlara yol açmıştır. Yaşamsal fonksiyonların devamı için öncelikli görülen ameliyatlara da kapsayan ileri tarihli randevular, zaruri ekipmanların eksikliğinden dolayı gerçekleştirilemeyen operasyonlar, sağlık çalışanlarına yönelik artan baskının ve güvenli çalışma ortamı sağlanmamasının neden olduğu sağlık çalışanı göçü ve bunun akabinde çalışana düşen iş yükünün

artması gibi sorunlar her gün daha da katlanarak sürmeye devam etmektedir. Devlet hastanelerinden ziyade özel hastane sayısındaki artış sağlık alanında sermayenin rolü artırmıştır. Tüm bu konulara dair Prof. Dr. Zeki Kılıçaslan ile birlikte bir söyleşi gerçekleştirdik.

Yeni Demokrasi: Son bir yılda Türk Tabipler Birliği'ne (TTB) göre binin üzerinde doktor "iyi hal" belgesi alarak yurt dışına çıktı. Çıkma sebeplerinin başında da kötü çalışma koşulları geliyor. Siz bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Prof. Dr. Zeki Kılıçaslan: Hekimlerin yurt dışına gidişinin artması Türkiye'de genel olarak tüm insanların, tüm gençlerin yurt dışına gitme eğiliminden çok farklı değil bence. Hekim olmayanlara da sorulduğu zaman gençlerin çok büyük kısmının yurt dışına

çıkma eğilimi olduğunu görmekteyiz. Tüm gençleri etkileyen işsizlik, geleceğe güvensizlik, politik ortamın boğuculuğu ve bu konularda barışçıl tepki, muhalefet göstermenin bile çok yüksek maliyeti ortak nedenlerdendir. Yani gençlerimizin kendilerini gerçekleştirebilmelerinin önündeki büyük engeller, ana nedendir.

Hekim adaylarına ve hekimlere gelince burada sağlık ortamındaki çalışma koşullarını ana neden olarak görüyoruz. Özellikle devlet hastanelerinde uzmanların ve eğitim hastanelerinde genç/asistan hekimlerin üzerine binen büyük bir iş yükü var. Hekim emeğinin değersizleştirilmesine yol açan politikalar, sağlıkta uygulanan piyasalaşmış politikalar nedeniyle

bir nedendir. Gelir dağılımındaki aşırı bozukluk sonucu aşırı zenginleşip tüketen kesimlerin koyduğu "toplumsal iyi yaşam standartları"na bu maaşlar ile ulaşmak hekimler için artık uzak!

YD: YKS sınavının ardından üniversiteye yerleşim sonuçlarında tıp fakültesinin sıralama puanlarında 10 bine varan gerilemeler yaşandı. Üniversitelerdeki nitelik kaybı bu durumu etkilemiş midir?

Zeki Kılıçaslan: Evet, üniversitelerdeki sayıları hiçbir kritere dayanmadan çok fazla artırılmış bulunan tıp fakültelerinin eğitiminde önemli gerilemelere yol açmıştır. Yukarıda bahsettiğimiz sağlık ortamındaki sorunlar bu gerilemeden sorumlu olabilir.

duruma geldiği için kamuya başvuru artmış durumda. Bu iki durum birleşince randevu alma sorunları ortaya çıkmaktadır.

YD: Son olarak ne söylemek istersiniz?

Zeki Kılıçaslan: AKP iktidarı kendisinden önceki iktidarlar döneminde Dünya Bankası tarafından Türkiye'ye dikte edilen sağlıkta piyasalaşma ve özelleştirme politikalarını uyguladı. AKP öncesi dönemdeki kamuda yaşanan hekime, teknolojiye, ilaca ulaşma sorunları ve kamu sağlık kurumlarındaki kötü olan fiziki koşulların düzeltilmesi genel olarak halkta sağlık hizmetlerinden memnuniyet artışına yol açtı. Bence olumlu bir şekilde Genel Sağlık

Sigortası ile SGK'nın büyük ölçüde tekelleştirilmesi ilaç ve teknolojik tanı araçlarının fiyatlarının kamu için aşağı çekilmesini sağladı. Kalitesi tartışmalı olsa da hekime ve ilaca ulaşma kolaylığı halk tarafından iyi karşılandı. Fakat piyasalaşma ve özelleştirmenin hızlanması ile sağlık kurumları tarafından kısırlanmış "sağlık" talebinin yükselişi yukarıda bahsedilen sağlık ortamındaki kötü

gidişe ve sonunda halka da yansıyan sorunlara yol açtı. Uygulanan politikalarla bir yandan gerçek hasta olan yurttaşlar gerekli zamanda kamuda sağlık hizmetlerine ulaşamamakta, öte yandan kâr amaçlı olarak gerçekte bir sağlık sorununa sahip olmayan yurttaşlara yapılan gereksiz uygulamalar ve "tedavilerle" SGK kaynakları tüketilmektedir. Sağlıkta büyük ölçüde sosyo-ekonomik ve çevre koşulları tarafından belirlendiği bilinciyle her sektörde sağlığı gözetken politika yaklaşımıyla koruyucu hekimliği önleyen, birinci basamak hizmetlere dayanan ve kaliteli acil hizmetleri ihtiyacı olan herkese en kısa zamanda ulaştırılan bir sağlık politikası uygulanmalıdır.

YD: Zaman ayırdığınız ve sorularımıza cevap verdiğiniz için teşekkür ederiz.

başvuru, ilaç ve tetkiklerin gerekli-geksiz aşırı kullanımının önünü açan, kısırlanmış talepten kaynaklanan ve halkta başka bir "sağlık kültürü" oluşumuna yol açan süreçler sorunların temelinde yatmaktadır. Normalde aile hekimliği sisteminde hastanelere başvuru sevk zinciri ile olması gerekirken bunu "sağlık popülizmi" nedeni ile uygulamayıp, birinci basamak hekimleri "değersiz" kılmıştır. Öte yandan hastaneleri randevu alamazsa acilleri dolduran bir hasta yüküne yol açan uygulamalar çok sorunlu olarak devam etmektedir. Bununla birlikte hiçbir çalışma ve emek karşılığı olmayan rant politikaları, merkezi ve yerel kamu kaynaklarının yağmalanmasına yol açan uygulamalar ile kolaydan zengin olan sınıfların ekonomik kazançları ile karşılaştırıldığında çok gerilerde kalan, genel olarak hekim emeğinin gelir düşüklüğü de önemli

YD: Yüksek enflasyon oranları yaşam koşullarını ciddi bir biçimde etkiliyor. Uzman hekim statüsündeki doktorların koşullardan kaynaklı yurt dışına çıktığı, ek eğitimlere başvurduğu ve devlet hastanelerinden uzaklaştığı söyleniyor. Bu koşullar hastanelerde kadro eksikliğine sebep oluyor mu?

Zeki Kılıçaslan: Genel olarak uzman hekimlerin kamudan uzaklaşma eğilimi var. Gitme imkânı veya isteği olanlar yurt dışını zorlarken diğerleri göreceli olarak daha "iyi" koşullarda çalışma umudu ile özel sektöre geçmektedir. Bu kamudaki hekim sayısında belli bir azalmaya yol açmaktadır. Fakat ekonomik kriz ortamında yurttaşlar, Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) ile anlaşması olmayan hastanelerin ücretlerini veya SGK ile anlaşması olan hastanelerin giderek artan fark ödemelerini karşılayamaz

HANGİ SINIFIN "GAZETECİSİ"?

Eylül ayı ile birlikte gazetecilere dönük birçok saldırıyla karşı karşıya kaldık.

Bu ay içerisinde gazetecilere dönük ilk saldırı Van'da gerçekleşti. "1 Eylül Dünya Barış Günü" mitingi sonrası yürüyüşe geçen kitleyi haber takibine alan gazetecilere polis saldırdı. Polisler, kitleyi takip eden gazetecilerden Mesut Bağcı'yı yere yatırarak darp etti ve kamerasını kırdı.

Yine aynı gün kendisini TEM Şube'den diye tanıtan bir sivil polis Mezopotamya Ajansı (MA) muhabiri Berivan Kutlu ile JINNEWS muhabiri Zelal Tunç'u ölümle tehdit etti. Polis, gazetecilere "Seni vururum, kimse seni bulamaz." tehdidinde bulundu. Aynı polis, JINNEWS muhabiri Elfazi Toral'a da silah çekti. Bu anlar görüntülere de yansdı. Ayrıca polisler, sık sık gazetecilerin görüntü almasını engelleyerek, kameralarını kırmaya çalıştı. Özellikle birkaç aydır demokratik eylemlerde gazetecilerin haber takibi yapması engelleniyor. Bu engellemeler sonucu gazeteciler ya gözaltına alınıyor ya da darp edilerek eylem alanından zorla uzaklaştırılıyorlar.

Dicle Fırat Gazeteciler Derneği (DFG) Ağustos Ayı Gazetecilere Yönelik Hak İhlalleri Raporu'nda 4 gazeteciye soruşturma, 4 gazeteci hakkında dava açıldığı belirtildi. Ayrıca açılan soruşturmalar ve davalar sonrasında toplam 28 gazetecinin ağustos ayı içerisinde yargılandığı vurgulandı. Eylül ayı ile birlikte soruşturma ve davalar devam etti. Gazeteci Oktay Candemir'e Van'da özellikle kayyum belediyelerinde usulsüzlük ve yolsuzluklar yapıldığını açığa çıkardığı için AKP'li Çetin Can'ın şikâyet etmesi sonucu hakkında soruşturma açıldı.

Van'ın Çatak ilçesinde askeri helikopterden atılan ve daha sonra yaşamını yitiren Servet Turgut ve Osman Şiban'ın gözaltına alınma kararı ile Turgut ve Şiban'ı atan polis ve olayı ortaya çıkaran gazeteciler hakkında gözaltı kararı veren savcının aynı olduğunu "Gazetecilere gözaltınınun talimatını aynı savcı verdi" başlıklı haberiyle duyuran Mezopotamya Ajansı İmtiyaz Sahibi Ferhat Çelik ile haberi paylaşan Jiyan TV İmtiyaz Sahibi İdris Yayla hakkında süren soruşturma davaya dönüştü.

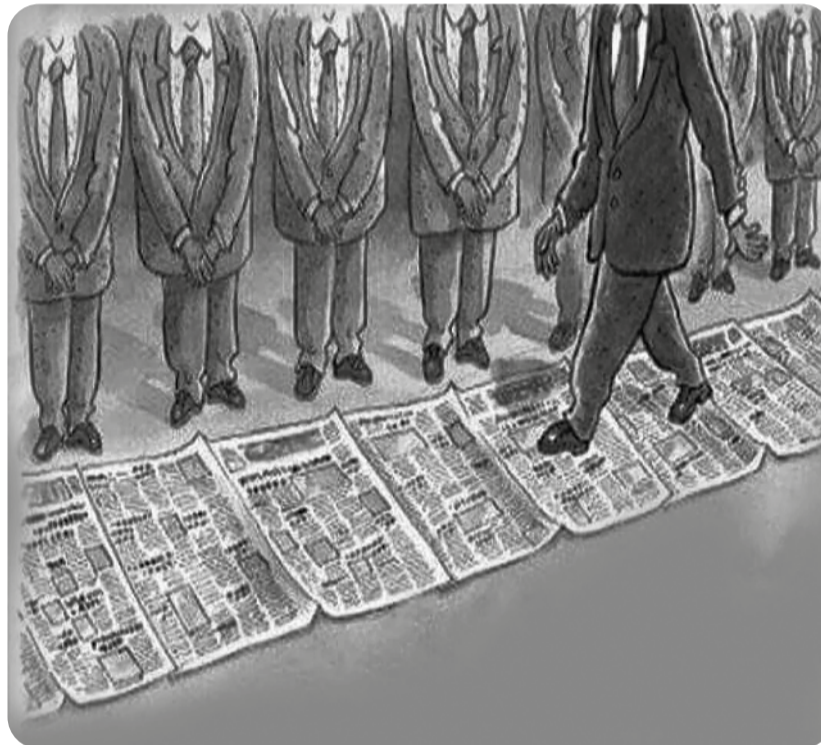
Gazeteci Sadık Topaloğlu ve Sadiye Eser'e "örgüt üyeliği" gerekçesiyle 6 yıl 3 ay hapis cezası verildi.

Dava, soruşturma ve tutuklamaların dışında haber takibi esnasında darp, tehdit, gazetecilik mesleğinin icrasının engellenmesi gibi birçok olayla karşılaşmaktayız.

Egemen sınıfların ve temsilcilerinin yönetememe krizi derinleştikçe saldırganlıkları da o oranda artıyor. Özellikle son birkaç yıldır demokratik eylemlerin birçoğuna saldırı gerçekleşiyor. İşçilerin grev ve hak arayışlarından, gençliğin refleks eylemlerine ve köylülerin toprak mücadelesine kadar birçok alanda devlet saldırısı artmıştır. Saldırıları teşhir etmek ve geniş halk yığınlarına yaymak isteyen gazeteciler ise bu saldırılardan payını almaktadır.

Devrimci, demokrat basının faşist ablukaya alındığı kriz ortamında gazetecilere yönelik baskıların artması beklenendir. Elbette bunun "normalleştirilmesine" karşıyız. Özellikle de bizimki gibi ülkelerde basının abluka

Devrimci, demokrat basının faşist ablukaya alındığı kriz ortamında gazetecilere yönelik baskıların artması beklenendir. Elbette bunun "normalleştirilmesine" karşıyız. Özellikle de bizimki gibi ülkelerde basının abluka

altına alınması, faşist iktidar yıkılmadıkça bakidir.

Bu haberler gazetecilik misyonu üzerine düşünmeyi, koşulların gazeteciler için zorlaştırılmasına karşı bilinçlenmeyi öğütlemektedir. Biliyoruz ki bu saldırılar egemenlerin bunalımından kaynaklanmaktadır, dolayısıyla süregendir. Bu süregelen saldırıların arkasındaki yapıyı bilmek ve buna göre konumlanmak gerekmektedir. Bu yapının ne olduğunu hatırlayalım...

BURJUVAZİNİN DEMOKRASİ SOSLU DEVLETİ

Kapitalist üretim ilişkilerinin gelişmesiyle birlikte feodalizmin tasfiye sürecinde ticaret burjuvazisi "demokrasi" hülyasıyla ezilen sınıfları kendi devriminde birleştirmeye çalışmıştır. Özellikle burjuvazinin en sık kullandığı argümanlar "demokrasi", "halkın yönetime katılması" gibi kavramlardır.

Gazeteciliğin ilk örnekleri burjuva demokratik devrimlerinde ortaya çıktı. Özellikle ilk gazeteciler (o dönem haberciler) feodal efendilerin, kralların, lordların lüks yaşamlarını **propaganda** aracı haline getiriyordu. Gazeteci veya haberci olarak nitelendirilen bu kişiler genel olarak ticaretle uğraşan, devletin bürokratik kademelerinde yer alanlardı. Burjuva demokratik devrimlerinden sonra ise burjuva devlet yapılanmasında yasama, yürütme, yargıdan sonra 4.kuvvet olarak "medya" (gazetecilik) yer aldı.

Emperyalizm ve Proleter Devrimler Çağında ise gazeteciliğin rolü de değişmiştir. Burjuva demokratik devrimlerindeki "gazetecilik" anlayışı, komünist partilerin önderliğinde proletarya çıkarları için önemli bir araca dönüşmüştür. Ayrıca Ekim Devrimi ve

Agence France-Presse (1835) gibi en çok bilinen ajanslar özellikle büyük sermayedarların kontrolü altındadır. Kuruluşları 19. yüzyıla dayanan bu ajanslar ticaret burjuvazisinin öncülüğünde var olmuşlardır. Geçtiğimiz yıllar içerisinde de haber ajanslarının sayısı artmış özellikle burjuvazinin devlet yapılanmasında da bu tür ajanslar yer almıştır. Bugün karşımıza çıkan ise burjuvazinin tamamen hem ticari sömürü ağı hem de burjuva ideolojisini yaymada bir kurumsal yapı olduğudur. Bu ticari sömürü ağı aynı zamanda sömürge, yarı sömürgelerde emperyalizme bağımlı "propaganda" merkezlerinin kurulmasıyla yayılmıştır. Bu durum kendi ideologlarını yetiştirme ve sömürü düzenini kalıcılaştırma üzerinedir.

EMPERYALİZME BAĞIMLI HABERCİLİK

Türkiye'de basılı yayın organlarından, internet haberciliğine kadar birçok alanda komprador burjuvazinin egemenliğini görmekteyiz. Ticarileşmiş olan basın tamamen egemen sınıfların kontrolü altındadır. Dolayısıyla egemen sınıfların teşhirini, gerçekliğini ortaya koyan habercilik anlayışı faşist iktidar eliyle imha edilmeye çalışılmaktadır. Türk komprador burjuvazisi emperyalizm ile kurmuş olduğu bağın gereği olarak ondan azade hareket etmemektedir. Burjuva-feodal medyada her gün değişen haber içeriklerini de bu şekilde okumak gerekir. Türk egemen sınıflarının yeri geldiğinde emperyalizme karşı "aslan" rolüne büründüğünü gösteren haberler, geniş halk yığınlarını ülkenin gerçekliğinden uzaklaştırma hedefini içerir. "Türkiye dünyada söz sahibi" propagandası buna bir örnektir. Son zamanlarda Rojava'ya dönük operasyonlar için Türkiye'nin emperyalist efendilerinden icazet alma çabası, burjuva-feodal medyada her seferinde "Bir gece ansızın geleceğiz" söylemleriyle paylaşıldı. Gerçeklik ise Türkiye'nin Rojava operasyonuna izin isteminin reddini içeriyordu. Bu konu ettiğimiz duruma küçük bir örnektir.

Bu konuda şu noktaya değinmek gerekiyor: AKP'nin iktidara gelişiyle birlikte egemen sınıfların gazetecilik anlayışında da bir değişiklik söz konusudur. O da ne olursa olsun düzenin mutlak savunuculuğu ve iktidar yanlılığı; ajitasyon ve propagandanın AKP kadroları aracılığıyla devlet yönetiminde merkezileştirilmesi... Kısmi olarak AKP öncesi bu durum "iktidara muhalif gazeteciliği" **iken**, AKP sonrası iktidara tam bağımlılık olarak dönüşmüştür. Eğer ki gazeteciler ik-

Çin Devrimi'nin zaferinde gazetenin geniş halk yığınlarına seslenmedeki önemine tanık olduk.

Bugün internet ve teknolojinin gelişimi ile habercilik, gazetecilik anlayışı tartışılmaktadır. Fakat bu yazıda değinmek istediğimiz genel "gazetecilik" anlayışı olacaktır. Gazeteciliğin ortaya çıkışı burjuva demokratik devrimleri ile olsa da bugünü incelediğimizde eski tanımın yetmediği görülmektedir. Emperyalist kapitalist devletlerde gazetecilerin daha "bağımsız" haber üretimi gerçekleştiriyor algısı halk içerisinde ve hatta ülkemizde de gazeteciler arasında yaygındır ve bu tartışma konusudur. Bu tartışmanın içeriğinden bahsetmeden önce emperyalist kapitalist merkezlerdeki "haber ajanslarını" kısaca bir inceleyelim.

The Guardian (1821), Reuters(1851),

tidar yanlısı, övgü içerikli habercilik yaparsa haber ajanslarında ve devlet bürokrasisinde yer edinme şansı o oranda yükseliyordu. Dolayısıyla bugün apaçık yapılan yalan ve aldatıcı habercilik meşru görülmeğe başladı.

AKP ile MHP'nin oluşturduğu Cumhuriyet İttifakı, CHP'nin öncülük ettiği Millet İttifakı habercilik noktasında da dalaş içindedir. Millet İttifakı'nın temsilcilerinin "basın özgürlüğü" söylemine tanıklık ediyoruz. Özellikle son zamanlarda CHP'nin "demokrasinin kurtarıcısı" rolüne bürünmesi hak ve özgürlük söylemlerine yer verme zorunluluğuna neden oluyor. Bu söylemleri içerisinde basının tarafsız, özgür olmadığı doğrudur. Fakat tam da AKP-MHP iktidarının çatırdadığı dönemde bunların söylenmesi de tesadüfi değildir. AKP-MHP iktidarından "hoşnut" olmayan geniş halk yığınlarını kendi peşinden sürüklemesi için "demokrasi" hamaseti yapmak zorunda...

"Basın özgürlüğü" kim için yoktur?

Basın özgürlüğü devrimci basına yoktur. Fakat egemen sınıfların temsilcilerine "özgürlük" mutlak. Bizimki gibi ülkelerde iktidar değişimleri benzer içeriklere sahiptir. İktidardakinin koltuğu sallanırken, ona muhalif yeni bir güç yükselir. Bugün esen rüzgâr da benzerdir. Dünden farklı olan ise emperyalizmin yaşadığı kriz koşulları ve ona bağımlı ülkelerde krizin daha fazla hissedilmesidir. İktidar koltuğuna geçecek olan faşist düzen partileri böylesi dönemlerde "demokrasi" kavramını kullanmaktan çekinmezler.

AKP-MHP iktidarının gazetecileri CHP karşıtlığı üzerinden bir habercilik anlayışı çizerken, CHP ve şürekası ise bu karşıtlığı bir propagandaya dönüştürerek geniş halk yığınlarına "düzenin kurtarıcısı" rolüyle karşılık veriyor. Halk TV gibi CHP'nin sözcülüğünü yapan medya organları özellikle AKP karşıtlığı üzerinden kitleleri kendi eksenini etrafında toplayabilmiştir. Hal böyleyken "basın özgürlüğü" kavramı yine komprador burjuvazinin yani egemenlerin çıkarına yöneliktir. İktidar dalaşı bugün can alıcı bir biçimde kitlelerin karşısına çıkarılıyor. AKP'den hoşnut olmayanların karşısına seçim tartışmaları, "gidiyor" söylemleri, "kurtulacağız" nidaları çıkarılarak kitlelerin sömürü düzenine bağlılığı korunmaya çalışılıyor.

Şu bilinmelidir ki ne AKP-MHP iktidarı ne de olası CHP'nin öncülük ettiği Millet İttifakı iktidarı demokrasinin, basın özgürlüğünün teminatıdır. Bugün "mağdur" rolünde gözüken CHP vd. olası iktidar değişikliğinde egemen sınıfların bahşettiği rolü ivedilikle oynayacaktır.

Seçimlerin, iktidar değişimlerinin tartışıldığı bu ortamda AKP'nin gazetecileri, CHP'nin etrafında toplanmaya başladı. Son dönemde sıklıkla CHP'nin AKP'nin yanında yer alan gazetecileri kendi iktidarında "cezalandıracağı" söylemine rastlıyoruz. Bugün daha güçlü olarak kitlelerin karşısına çıkan seçim tartışmaları burjuva-feodal medyada da ayrışmalara neden oluyor. "Havuz medyası" olarak AKP döneminde karşımıza çıkan sermaye ortakları ve CHP'nin daha sonrasında

oluşturduğu kendi medya alanı da ayrıca iktidar dalaşındadır. Geçtiğimiz aylarda Nagehan Alçı'nın Ekrem İmamoğlu'nun Karadeniz turunu takip eden "gazeteciler" arasında yer alması Nagehan Alçı gibi egemen sınıfların kalemşoru rolündeki birinin bugün CHP saflarına kayma gayreti "iktidar gazeteciliği"nin bir davranışıdır. İktidar değişikliği olasılığı güçlendikçe buna benzer durumlar tesadüfi olmaktan çıkacaktır. Gazetecilik anlayışının "iktidar sözcülüğü" biçiminde sınırlanması, sonrası için yaşanacakların bir örneği sadece...

SALDIRIYORLAR ÇÜNKÜ GERÇEKLER ACITIYOR

Tüm bunların dışında devrimci, demokrat basına yönelik saldırılar ise faşist TC'nin her dönem hedefindedir. Geniş halk yığınlarının gerçek sorunlarını, sömürü gerçekliğini haberleştiren, haber takibi yapan gazeteciler hiç kuşkusuz bu saldırıların her zaman odağında olacaktır. Haber takibi yapan gazetecilerin ölümle tehdit edilmesi, tutuklanması, darp edilmesi, soruşturma ve davalarla susturulmaya çalışılması faşist iktidarların baş ucu görevidir.

Lenin'in Myasnikova'ya mektubunda "basın özgürlüğü" hakkında şöyle demişti: "Basın özgürlüğü" sloganı, ortaçağın sonunda büyük bir dünya sloganı haline geldi ve on dokuzuncu yüzyıla kadar öyle kaldı. Neden? Niye? Çünkü ilerici burjuvazinin fikirlerini, yani krallara ve rahiplere, feodal beylere ve toprak sahiplerine karşı mücadelesini dile getiriyordu."

Emperyalizmin hâkim olduğu bugünkü koşullarda "gazetecilik" başta işçi sınıfı olmak üzere geniş halk yığınlarına karşıdır. Bizimki gibi ülkelerde emperyalizme bağımlılığın sonucu olarak faşist iktidarlar "basın" organını halkın haber alma özgürlüğü olarak değil, halkın üzerinde baskı ve manipülasyon aracı olarak kullanmaktadır.

Gerçeklerin bugün dünden daha fazla manipüle edilebilir olması, bilişim teknolojisinin gerçeklerden çok yönlendirmeleri için bilgileri içermesi gazetecilere yüklenen tarihsel misyonu zorunlu kılmaktadır. Bu misyon bugün geniş halk yığınlarının çelişkilerini proletarya önderliğinde sömürü düzenine karşı ortaklaştırmaktır.

Ekonomik krizin, zamların, hak gasplarının, yaşam özgürlüğünün kısıtlanmasının, yasaklamaların ortak sebebi bu sömürü düzeninin kendisini yenileyememesindedir. Sömürü düzeninin temsilcileri bataklığın içerisinde cebelleştikçe saldırmaktadır. Bu bataklığın kurutulması ancak geniş halk yığınlarının çelişkilerinin örgütlenmesiyle gerçekleşecektir. Önümüzdeki koşullar hangi sınıfların temsilciliğinin yapılacağı konusunda bir ayrıma götürecektir. Sömürü düzeninin sürdürülmesi mi? Yoksa sömürü düzeni ve iktidarın yıkılması mı? Objektif koşullar devrimin zorunluluğunu dayatmakta, devrimin ve karşı devrimin saflarını da belirlemektedir. Saf tuttuk ve halkımızı bu saflara çağırıyoruz...

DFG: Tutuklu gazeteci sayısı 79'a yükseldi

HABER MERKEZİ- DFG, Ağustos Ayı Gazetecilere Yönelik Hak İhlalleri Raporu'nu yayınladı. DFG'nin paylaştığı raporda, gazetecilere yönelik ihlallerde azalma beklentisinin aksine artış olduğunu belirtildi.

YAŞAM HAKKINA YÖNELİK İHLALLER

Gazetecilerin yaşam hakkına yönelik 11 saldırının gerçekleştiği, 1 gazetecinin evine baskın düzenlendiği, 5 gazetecinin gözaltına alındığı, 2'sinin tutuklandığı, 5 gazetecinin kötü muameleye maruz kaldığı, 8 gazetecinin tehdit edildiği ve 5 gazetecinin haber takibi sırasında engellendiği kaydedilen raporda, hapishanedeki gazetecilere yönelik 37 hak ihlali tespit edildiği aktarıldı.

CEZAI SORUŞTURMA VE DAVALAR

Düşünce ve ifade özgürlüğü ihlallerinde, 4 gazeteciye soruşturma, 4 gazeteci hakkında dava açıldığı, 20 gazeteci hakkında ya dava açıldığı ya da yargılanmasına devam edildiği aktarılan raporda, Ağustos ayında 2

gazetecinin tutuklanmasıyla tutuklu gazeteci sayısının 79'a yükseldiği belirtildi.

RTÜK'ÜN NEDEN OLDUĞU İHLALLER RTÜK'ün 3 basın kurumuna ceza verdiği, 22 yayına yasak getirdiği, 5 ya-

medyada ise 4 içeriğe erişim engeli getirildiği kaydedildi.

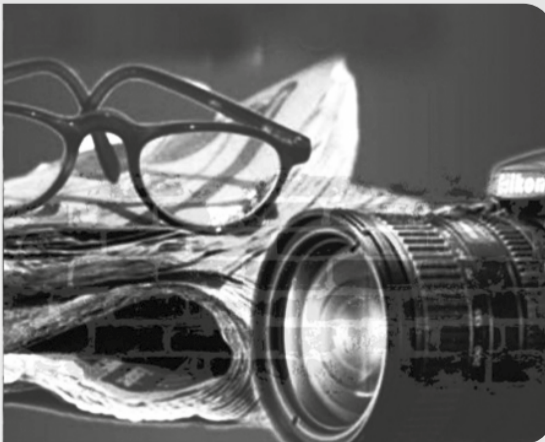
POLİS TEHDİDİ

Van'da, gazetecilerin kameralar önünde ölümle tehdit edilmesine de yer verilen raporda, şunlardan bah-

yapmasını engelleyen polis, birini de darp ederek, kamerasını kırdı. Saldırılarına bununla da yetinmeyen polis, üyelerimiz de olan Jinnews ve Mezopotamya Ajansı çalışanlarını mesleki faaliyetlerini yaptıkları sırada 'Seni vururum, kimse seni bulamaz', 'Seni öldürürüm kimse akıbetini bulmaz' diyerek ölümle tehdit etti. Tehdidinin boyutunu bir adım daha ileri taşıyan polis, gazetecilere silah çekerek bu tehdidin sıradan bir söylem olmadığını, her an faaliyete geçirebileceğini göstermiş oldu."

BİRLİKTE MÜCADELE ÇAĞRISI

Gazetecilerin tehdit edilmesinin kabul edilemez olduğu vurgulanan raporda, şiddet faili polisler hakkında adli ve idari soruşturma başlatılması talep edilerek, gazetecilere yönelik ihlal ve saldırılar sona erinceye kadar mücadeleye devam edileceği belirtildi. Raporda, son olarak basın meslek örgütlerine birlikte mücadele çağrısı yapıldı.

yına para cezası verdiği, 3 yayın kuruluşuna ise yayın durdurma cezası verdiği kayıt altına alınan raporda, 4 internet sitesinin kapatıldığı, 115 habere erişim engeli getirildiği, sanal

sedildi: "1 Eylül tarihinde Van'da düzenlenen Dünya Barış Günü ardından kitlenin yürüyüşü başladığı andan itibaren polis, kitleyle birlikte gazetecileri de hedef aldı. Gazetecilerin çekim

KOMSOMOLUN KP İLE İLİŞKİSİ VE ÖZERKLİĞİ

Her ülkenin komünist partisi, topraklarında filizlenip yeşerdiği ve geliştiği ülkenin ekonomik temelini MLM ışığında tahlil etmeli, sürece yön veren temel çelişkiyi saptamalı ve doğru devrim perspektifine uygun bir strateji belirlemelidir. Komünist partisi izleyeceği politikaları, örgütlenmeleri, taktikleri esas/tali ayrımlarını belirlediği devrim stratejisine uygun hayata geçirmelidir.

Türkiye, Hindistan, İran gibi burjuva demokratik devrimini gerçekleştirmemiş ülkelerde bu devrimi gerçekleştirme sorumluluğu proletaryanın önderliğindedir. Burjuva demokratik devrimini gerçekleştirmemiş, emperyalizme göbekten bağımlı, yarı feodal, yarı sömürge devletlerde Milli Demokratik Devrim Halk Savaşı stratejisiyle başarıya ulaşabilecektir. Milli Demokratik Devrimin ya da daha doğru adlandırılmayla Yeni Demokratik Devrimin Halk Savaşı stratejisiyle gerçekleşeceği gerçeği 1949 yılında Mao'nun önderliğinde Çin'de milyonların pratiğinde sınanmıştır. Halk Savaşı stratejisiyle devrimi hedefleyen komünist partisi stratejiyi ülkeye özgülediği gibi baştan aşağıya kendini

Halk Savaşı stratejisine uyumlu olacak biçimde de şekillendirir.

Komünist partisinin hedefi genel bir ifadeyle iktidarı alma mücadelesinde işçi sınıfı önderliğinde halkı örgütlemektir. Bu kapsamda özgünlükleri, halk gençliğini komünist partisinin özgün bir örgütlenme ve politikayla ele almasını gündeme getirir.

Komünist partisinin kitleleri örgütlemeye, onlara önderlik edip gerektiğinde seferber etme misyonuna paralel komsomol da komünist partisinin halk gençliğini örgütlenme ve gençleri devrimin etkin özneleri haline getirme amacıyla oluşturduğu komünist gençlik örgütüdür. Doğal olarak komsomol, komünist partisinin belirlemiş olduğu devrimi, stratejiyi, görevleri, genel politikayı olduğu gibi kabul eder fakat kendisinin varlık sebebi olan halk gençliğinin özgünlüğünü göz önünde bulundurarak kendisine biçilen görevleri ve belirlenen politikaları özgün olarak uygular. Komsomol, komünist partisinin halk gençliği içinde örgütlenmesinde bir araçtır ve amacı komünist partisinin ideolojisini ve siyasetini halk gençliği içinde yaygınlaştırmak, komünist partisinin

belirlediği politikaları özgün biçimde uygulamak, komünist partisi önderliğinde yürütülen Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve komünizm mücadelesinde halk gençliğini komünist partisinin ardında örgütlemek ve savaştırmaktır. Bu noktada araç/amaç diyalektiğini ihmal etmemek önemlidir: komsomolun halk gençliğini komünist partisinin güzergâhında savaştırmak için, devrim için inşa ettiği unutulmamalıdır. Onun amacını belirleyen komünist harekettir; kendisi bunun aracıdır...

PARTİ OKULU: KOMSOMOL

Komsomolun asıl işlevi gençlik için parti okulu olmasıdır. Emegün bir geçim aracı olmaktan çıktığı, sınıfların ortadan kalktığı bir dünya için savaşan komünist partisi geleceğe hükmetmeyi temel yükümlülüğü sayar. Gelecek gençlerin ise komünist partisine örsle çekiç arasında yoğrulmuş komünist kadrolar yetiştirmek ve halk gençliğini komünist partisinin ideolojik politik hattında örgütlemek komünist partisinin geleceğini korumaya alacak ve devrim mücadelesini sürekli ve gelişkin kılacaktır. Önderlik kabiliyeti yüksek, inisiyatifli, yetkin ne

kadar kadro yetiştirse komünist partisi de o kadar güçlenmiş demektir.

İbrahim yoldaşın kadrolar üzerine söylediklerini okuyalım: "Kadrolarımız engin bir tecrübeye sahip oldukları kadar, derin bir teorik kavrayışa sahip olmalıdırlar; siyasi bakımdan ileri, yetişkin ve kavrayışlı kişiler olmalıdırlar. Tecrübelerini doğru bir şekilde değerlendirebilmeli, ML-MZD'yi pratiğe uygulamayı öğrenmeli, devrimimizin her türlü meselesinde doğru ve yeterli görüşlere sahip olmalı, kitleler arasında hareketimizin çizgisini, politikasını, programını rahatça savunabilmeli, yayabilmelidirler." Devrim, yani yıkım ve inşa nasıl ki komünist partisinin yaratıcılığını, müdahaleciliğini, dönüştürücülüğünü gerekli kılıyorsa komsomol da değişime-dönüşüme açık halk gençliğini bu özelliklerle donatmalı, partiye zihinsel ve fiziksel anlamda etkin-atak kadrolar yetiştirmelidir.

Proletarya önderliğinde komünist partisi "dünyayı değiştirme" amacıyla savaşır. Yüzyılların sömürü düzenine kılıcını çeker, onu yener ve yeniyi büyütür. Eskiye yıkarken yeniyi kurar. Tarihsel miadını doldurmuş yapıları

yıkmanın ve yerine ileri, yeni olanları kurmanın yolu gerçekliği kavramaktır. Halk gençliğinin yeniyi, bilimsel olanı, haklı olanı kavramaya yatkınlıklarını komsomol MLM ile birleştirmeli, geliştirmeli ve olgulara, değiştirilecek olanın kendisine, nasıl değiştirileceğine ve yerine kurulacak olana hâkim kadroları partiye yetiştirmelidir. Nasıl ki değiştirmek için yalnızca anlamak ve yorumlamak esasen bir şey ifade etmiyorsa, anlamadan değiştirmeye kalkışmak da el yordamıyla yürüme-ye benzer. Mao'nun "Araştırmayanın söz hakkı yoktur." cümlesini anımsayarak araştırmanın, sorgulamanın, öğrenmenin bir komünistin olmazsa olmazlarından olduğu bilinciyle komsomol, partiye bilgili kadrolar yetiştirmelidir. Komünist partisinin devrim mücadelesinin karşı devrim karşısındaki zaferi ancak ve ancak parti içinde iki çizgi mücadelesindeki ısrarla ve bulunduğumuz her alanda sınıf mücadelesinin okyanusuna bütün benliğimizle atlayarak mümkün olacaktır. İnsanlaşma ve özgürleşme emperyalist kapitalist sisteme karşı savaşmakla, kurtuluş karşı devrimi devrimle alt etmekle gerçekleşecektir. Tarihin omuzlarına yüklediği bu sorumlulukla savaşan komünist partisine komsomol fedakâr, partinin çıkarından başka çıkar gözetmeyen kadrolar yetiştirmelidir.

Kadrolaşmada eğitimin önemi büyüktür. Yukarıda değindiğimiz kimi özelliklerin halk gençliğinde rahatlıkla gözlenebilir olması, halk gençliğinin kalıplaşmamış, yeniye açık karakteri onu komünist partisinin ideolojik, politik bakış açısını kazanmaya, MLM ideolojiyi kavramaya yatkın kılmaktadır. Eğitimlerin önemine vurgu yaparken pratikten kopmamak gerekir. Eğitim anlayışımız teorik ve pratik çalışmaların bütünü olmalıdır. Komsomolun kadro yetiştirmesi, var olanların yetkinleştirilmesi görevi komsomol önderliğindedir. Önderlik kadroları tanınmalı, görevlendirip ve denetleyip yeteneklerini açığa çıkarmalı, ideolojik, politik düzeylerini bilmeli ve inisiyatif vermelidir. Bunlar kadroların doğru konumlandırılmasının da önkoşuludur. Mao'ya kulak verelim: "Önderlik son tahlilde iki temel sorumluluğu içerir: fikir geliştirmek ve kadrolardan iyi yararlanmak."

KOMSOMOLUN ÖZERKLİĞİ

Komsomol, komünist partisi önderliğinde halk gençliği içerisinde ideolojik, politik, siyasal ve askeri çizgisini yayacak, bu çizgi etrafında örgütlenecek ve komünist partisine kadro yetiştirecek örgütsel olarak özerk bir yan örgütlenmedir. O komünist partisinin siyasal ve ideolojik şekillenişine tabidir ve partinin siyasal, politik

hattı doğrultusunda halk gençliğini harekete geçirme misyonu vardır. Komsomolun faaliyetleri komünist partisinin merkezi görevleri ve amaçlarıyla eş güdümlü olmalıdır; fakat aynı zamanda hedef kitesinin özellikleriyle uyumlu ve özgün olmalıdır. Yukarıda üstünde sıkça durduğumuz üzere komsomol halk gençliğini komünist partisinin ihtiyaçlarına göre eğitecek, geliştirecek parti okulu misyonu ile yükümlüdür. Özcesi, komsomol için komünist partisinin politikaları, yönelimleri ve ihtiyaçları esastır. Komsomol örgütlenmesi, genel bir komünist anlayış ve çizgi olan "yukarıdan aşağıya, içeriden dışarıya, partiden kitlelere, yakın olandan uzak olana doğru bir gelişim" izlemelidir. Komünist partisinin politikalarının halk gençliği içerisinde çekim kuvveti yaratması için komsomolun iyi bir şekilde örgütlenmesi ve bu örgütlenmesini sürekli geliştirmesi zorunludur. Halk gençliğini Demokratik Halk Devrimi'ne kanalize etmek için geniş kitle örgütleri yaratmak ve var olan bu türden örgütlenmelere önderlik etmek için iyi örgütlenmiş ve merkezi önderliğin koyduğu politikaları kavramış, bu politikaları halk gençliğinin sorunlarına özgülemiş bir komsomol zorunludur. Halk gençliği; değişime, dönüşüme yatkınlığıyla, yeniye, bilimsel olana ve haklı olana açıklığıyla, güçlü kavrama yeteneğiyle, kavradığını hızlı bir biçimde hayata geçirme özelliğiyle, sahip olduğu ortak gelecek kaygısıyla birlikte -bütün bu özellikleriyle- özgün bir toplumsal tabakadır. Komünist partisinin gençliğin ileriye temsil eden bu özelliklerini komünizm davasıyla bütünleştirmesi yolunda örgütsel olarak komsomolun özerkliği çok önemli ve zorunludur. Komsomolun örgütsel özerkliği bir yandan ona merkezin görevlerini, amaçlarını, politikalarını halk gençliğine özgüleme imkânı verirken diğer yandan genç komünistlerin yönetme, inisiyatif alma, denetleme, müdahale etme, üretme yani komünist partisinin politikaları doğrultusunda önderleşme olanağı sunar. Fakat bu şu anlama gelmemelidir: komünist partisinin komsomol örgütlenmesinin olmadığı bir zamanda veya alanda genç komünistler gelişemez! Komsomolun özerk olması partinin müdahalelerine ya da yönlendirmelerine açık olmaması anlamına gelmemektedir. Komünist partisi komsomolun yönetiminden sorumludur, bu sorumlulukla komsomolu denetler, ona müdahalelerde bulunur. Bundan dolayı son tahlilde komsomol komünist partisinin ideolojik, politik önderlik çatısı altında çalışmalar yürütür ve bütün şekillenışı komünist partisinin ideolojisine, ilkelerine ve siyasetine göre olmak zorundadır. Dolayısıyla genç

komünistlerin partinin bünyesinde eğitilmeleriyle örgütsel olarak özerk komsomolda eğitilmeleri birbirlerini kesen şeyler değildir. "Gençler yalnızca komsomol içinde örgütlenir." şeklinde bir anlayış doğru değildir. Komsomol dahil bütün örgütler doğrudan komünist partisine bağlı olduklarından gençlikle ilişkili bütün örgütler aslında gençliğin komünist partisiyle ilişkisini göstermektedir ve komünist partisi her parçada onları devrimin saflarına kazanmakla sorumludur. Bununla birlikte genç komünistlerin veya örgütlenmeye açık olan gençlerin komsomol içinde eğitilmeleri, partiye doğru komsomolun içinden gelmeleri koşulunun da sağlanması gerektiğini belirtelim ve bunların birbirlerini kesen şeyler olmadığını yineleyelim. Bu koşul komünist partinin durumuyla, komsomolun niteliğiyle, uygunluğuyla ilgilidir. Komsomol ile komünist partisi önderliğinin birbirini geliştirmesi ve komsomolun halk gençliğine önderlik edebilmesi için bu diyalektik bağın yakalanması gerekmektedir. Komsomol komünist partisinin genel yönelimiyle, yaşadığı sorunlarla da ilgilidir; bunun temel nedeni komünist partisini takip edip ondan öğrenerek gelişeceğine dair anlayıştır. Parti okulu olarak komsomol partinin yönelimini, sorunlarını kendi gelişimi için temel kabul eder ve ancak bu yolla okul işlevinin gerçekleşeceğini bilir. Komsomolun çok yönlü gelişmesi ve önderleşmesi de bu yolla olanaklıdır. Komsomolun halk gençliğini örgütleyip onlara doğru önderlik etmesi için komünist partisinin müdahaleleri ve yönlendirmeleri zorunludur. Önderliğin yeterli müdahale ve yönlendirmelerde bulunmadığı zamanlarda komsomolun örgütsel olarak özerk olmasından da kaynaklı içerisinde doğan yanlış yaklaşımların, yürütülen yanlış politikaların zemini güçlenebilmektedir. Tam da burada nasıl ki komsomol komünist partisinin siyasal ve ideolojik şekillenişine tabi ise komünist partisi de siyasal ve ideolojik olarak müdahaleler ve yönlendirmelerde bulunarak ona önderlik etmelidir. Özcesi, komsomol içerisinde gerçekleşen yanlış yaklaşımlar ve politikalar, eksiklikler, öngörüsüzlükler doğallığında komsomol önderliğiyle ilişkiliyken komünist partisinin içinde bulunduğu durumdan, önderliğinden de bağımsız değildir. Bu gerçeklik, komsomol ve komünist partisi ilişkisinin doğal bir sonucudur.

SINIF SAVAŞIMININ GÜÇLÜ SİLAHI: KOMÜNİST PARTİSİ

Sınıf savaşımında komünist partisi karşı devrimle olan mücadelesinde sürekli bir gelişim, ilerleme içindedir;

kendi geriliklerini, kendindeki iç düşmanı alt etmesiyle dışındaki düşmanı alt etmesi aynı sürecin iki yanındır. Burada iç düşmandan kastımızın burjuva anlayışı, çizgisi vb. olduğu bilinmelidir. İdeolojik sapmalara karşı iki çizgi mücadelesinde sürekliliğin sağlanması zorunludur. Bu gerçeğe tarih tanıklıdır. Burjuva çizginin komünist partisinde hâkim olması demek komünist partisinin komünist niteliğini yitirmesi ve sınıf savaşımında burjuvaziye karşı bir süreliğine de olsa kaybetmesi demektir. Böyle bir komünist partisinin örgütlülüklerine ve proletaryaya önderlik etmesi beklenemez. Komünistlerin bilinçlerine çıkarması gereken şey sınıf savaşımında gelişebilmenin yolunun parti içindeki yanlış düşüncelerle mücadeleden geçtiğidir. Sınıf savaşımında güçlü Bolşevik/Maoist bir komünist partisinin her parçası kendisinden farklı düşünülmez. Güçlü komsomol faaliyeti için güçlü komünist partisi! Her türlü burjuva hastalık MLM panzehriyle yok edilecektir. Komünist partisinin mücadelesinde eksiklikleri -olmaması eşyanın tabiatına aykırıdır- alt etmek önemli fedakârlıklar gerektirir. Mehmet Demirdağ yoldaşın söylediklerini okuyalım: "Teorimize ve stratejimize, yaşadığımız topraklara ve dünya gerçeğine vakıf diyalektik materyalist yöntemi içselleştirmiş, politik olarak üretken, planlı, disiplinli, deneyimli, dersler çıkarmayı bilen, çıkardığı dersleri uygulayan, kolektivizmi içselleştirmiş, geniş kitlelerle siyasi canlı bağları olan, savaşçı, fedakâr, gözü pek, inisiyatifli, ufku geniş, karmaşık problemlerin içinden çıkabilen, eleştiri ve özeleştiride bilimsel, hesapsız, partiye, devrime, halka ve yoldaşlarına kendini adanmış, geniş kadro yapısına sahip olmamız Demokratik Halk Devrimini zafere ulaştırmamız için zorunludur." Demirdağ yoldaşın söylediği özelliklere sahip geniş kadrolar sayesinde komünist partisi milyonlarca işçi, köylü, emekçi genç ile birlikte ihtilal ırmağında coşkun bir şekilde akacaktır. Güçlü komsomol faaliyeti için güçlü komünist partisi gerekmektedir. Daha güçlü bir komünist partisi için komünist partisinin genel politika ve hedeflerini halk gençliğine özgüleyecek, ideolojik, politik, siyasal ve askeri çizgisini halk gençliği içerisinde yayacak, halk gençliğini örgütleyecek ve komünist partisinin ardında Demokratik Halk Devrimi güzergâhında savaşacak güçlü bir komsomol gerekmektedir. Komünist partisi ve komsomol ilişkisi arasındaki bu diyalektik bağ kavradığımızda önümüzdeki engellerin bir kısmını aşmış olacağız.

IRAK'TAKİ KRİZ VE SADR'IN GÜCÜNÜN KODLARI

Irak'ta işgal sonrası oluşturulan parçalı siyasal yapı yeni krizleri açığa çıkararak sürüyor. Bu krizlerden sonuncusu, kitlesel protestolardan meclis baskınlarına, toplu cuma namazlarından ağır silahlarla çatışmaya uzanan katmanlı bir süreci içeriyor. Söz konusu süreç boyunca yaşananlar bizi Irak'ın siyasal krizinin tarihsel kodlarına götürüyor.

ABD emperyalizmi, Irak'ı işgal ederek Saddam-BAAS rejiminin varlığına son verirken yeni yönetimin ve siyasetin dizaynında Şii güçleri kullandı. Yüzde 65'i Şiiilerden oluşan Irak'ta ABD'nin kuklasının Şiiilerden seçilmesi gerekiyordu. Bu hem bir meşruiyet alanı açacaktı hem de Saddam'ı Sünni tabanı "kucaklayıcı" bir Şii lider ile yeni yönetime dahil edilecekti. Bu noktada aranan özellikleri taşıyan Nuri el-Maliki başbakanlığa getirildi. Kanun Devleti Koalisyonu lideri Maliki sadece ABD'nin değil, yanı sıra Şii, Sünni ve Kürt liderlerin ve İran'ın da onayını almıştı.

Maliki 2014 yılında görevi bıraktığında geride daha da parçalanmış bir Irak bıraktı. Maliki'nin 8 yıllık iktidarı boyunca ciddi yolsuzluklar yaşandı. Irak'ta Şii grupları dengeleme siyasetinin bir parçası olarak yolsuzluk ve rüşvet önemli bir yöntemken diğeri de bir grubu palazlandırarak karşıt yapılara son vermektir. Maliki'nin bu tarzı bugün yaşanan Şii çatışmasının önemli bir nedeni olarak görülebilir. Maliki'nin Koordinasyon Çerçevesi ile yeniden yönetime girme isteğine bu noktadan ciddi bir itiraz yükseliyor. İtirazın sahibi ise geçmişten tanıdık biri: Maliki ile 2008 yılında fiili olarak çatışan Mukteda es-Sadr.

Irak halkının yoksulluğa, yolsuzluğa ve Maliki yağmacılığına karşı biriken öfkesini kullanan Sadr, söz konusu tablo üzerinden siyasetini dizayn ediyor. Bu politik konumlanışın sonucunda 2021 yılında yapılan seçimleri kazanan Sadr oldu. Sadr mecliste çoğunluk grubuna sahip olarak "çoğunluğa dayalı" bir hükümet kurmak istedi. Ancak ABD emperyalizminin oluşturduğu parçalı sistemde bu isteğin yeri yok. Irak'ta Sünniler meclis başkanı, Kürtler cumhurbaşkanı belirlerken başbakan adayını belirlemek de meclisteki bütün Şii grupların sorumluluğundadır. Bu bağlamda Sadr'ın çıkışına ilk ve en etkili itiraz Maliki'nin Kanun Devleti, Hadi el Amiri'nin Fetih Koalisyonu, Kays el Hazeli'nin Asayib Ehl'ül Hak Hareketi, Ammar el Hekim'in Ulusal Hikmet Akımı ve eski başbakan Haydar el İbadi'nin Nasr Koalisyonu'ndan oluşan Koordinasyon Çerçevesi'nden geldi. Sadr bu itiraza karşı Kürdistan Demokrat Partisi (KDP) ve Sünni blokta Muhammed el Halbusi ve Hamis Harçer ile uzlaşarak hükümet kurma arayışlarına girdi ve Halbusi bu ittifakın sonucu olarak meclis başkanlığına seçildi. Cumhurbaşkanlığı seçiminde ise KDP ve YNK'nin yaşadığı anlaşmazlık yeniden bir krize neden oldu.

bu hamleye "Mesajımız yerine ulaştı." diyerek yanıt verdi ve kitesine "İki rekât namaz kılın ve evinize dönün." çağrısında bulundu. Krizin doruk noktasına, Koordinasyon Çerçevesi'nin KYB ve Sünni blokta Hamis Harçer'i yanına alarak 30 Temmuz'da cumhurbaşkanı seçimi için meclisi toplamaya karar vermesiyle ulaşıldı. Koordinasyon Çerçevesi Kürtlerin uzlaşması halinde destekleyeceklerini, uzlaşma olmaması halinde ise KYB'nin adayını destekleyeceklerini deklare etti. Sadr Koordinasyon Çerçevesi'nin bu hamlesine karşı kitesini meclise yönlendirerek yanıt verdi ve aynı gün Irak meclisi Sadr taraftarlarının işgal edildi.

Meclis işgalinden kısa süre sonra Sadr bir kez daha siyaseti bıraktığı-

Bunun en önemli nedeni Sadr ailesinin siyasetin yanı sıra dini olarak da edindikleri yer. Mukteda es-Sadr'ın kayınbabası Ayetullah Muhammed Bakır el Sadr ve babası Büyük Ayetullah Muhammed Sadık el Sadr'ın Saddam'a karşı direnmiş ve bu uğurda hayatlarını kaybetmiş kişiler oluşu Sadr'ın en önemli güç kaynağı. Diğer bir nokta ise Sadr'ın Fars Şiiliğine karşı Arap-Şiiliğine öncelik veriyor oluşu onu "Irak milliyetçisi" bir pozisyona getiriyor. Sadr bu pozisyonun farkında olarak Irak milliyetçiliğini köpürtüyor. Dini ve siyasi olarak İran varlığına karşı çıkıyor. Tahran'ı siyasal kible yapanlara Bağdat'ı gösteriyor. Dini alanda Kum kentine karşı Necef merkezli bir Şiiliği öne çıkarıyor. Siyasal ve dini gücün birleşmesi durumunda Irak'ta ciddi bir kitle desteği sağlayabileceğini iyi bilen Sadr bu anlamda tüm hamlelerini buna göre geliştiriyor. Siyasetten çokça çekilmesini bile dini eğitime dayandırarak bu alandaki gücünü yeniden biriktiriyor. Sadr'ın son siyasetten çekilme hamlesine taraftarlarının meclisi işgalle yanıtı esas olarak Sadr'ın gücünün tek başına siyasi varlıkla sınırlı olmadığını gösteriyor. Sadr siyasetten çekilirken dahi rakiplerine "muktedirim" mesajını veriyor. Çatışmaların en şiddetli anlarında yaptığı açıklama ile Irak'ın geleceğinin "iki dudağının arasında" olduğunu altını çiziyor. Bu bağlamda Sadr'ın siyaseti bırakmasının fiili olarak bu alanda varlığına engel olmadığını görmek gerekiyor.

KDP YNK'den bu makamı TC'nin de desteğiyle geri istedi. Bu isteme karşın YNK'nin Berhem Salih'te ısrar etmesi verili krizi yeniden derinleştirdi.

Hükümet kurma girişimleri de sonuçsuz kalınca Sadr'a bağlı 74 milletvekili meclise istifalarını sunarak çekildi. 13 Temmuz'da Maliki'nin açığa çıkan ses kayıtlarında Sadr'a yönelik ağır ifadeler kullanılıyor, "İngiliz ajanı"na varan ifadeler peşi sıra dillendiriliyordu. Söz konusu ses kaydı Sadr'ın sürece daha agresif olarak müdahale etmesine neden oldu. Sadr kitesini "öfke cuması"na davet ederek Maliki'ye "Tövbe et, siyasetten çekil" dedi. Koordinasyon Çerçevesi Maliki'nin yerine 25 Temmuz'da eski bakan Muhammed Şiya el Sudani'yi aday gösterdi. Sadr

nı açıkladı. Açıklama sonrasında Şii gruplar arasında ağır silahların da kullanıldığı ciddi çatışmalar yaşandı. Yaşanan çatışmalarda 30'a yakın kişi hayatını kaybederken 700'ü aşkın kişi yaralandı. Emperyalist işgalin yamalı bohçaya dönüştürdüğü siyasal düzlemde, İran ve ABD başta olmak üzere bölgesel gerici devletlerin he saplaşma sahasına dönüşen Irak'ta hayatını kaybedenlerin çoğunluğu yine yoksul halktı.

30'a yakın insanın hayatını kaybettiği çatışmayı "Ölen de öldüren de birdir, ateştedir." sözleriyle bitiren Sadr'ın bu gücü nereye dayanıyor sorusu önemli. Mukteda es-Sadr ve ailesi Irak siyasetinde belirleyici bir figür.

Tüm bu tablo içerisinde mazlum Irak halkı derinleşen bir açlık ve yoksulluğun içerisinde iktidar kapışmasının tarafı haline getirilerek gerici odaklardan herhangi birinin payandası haline getiriliyor. Irak halkına gerçek anlamda kurtuluşu getirecek yol bu güçlerden birine yedeklenmek değildir. Eşit, adil ve özgür bir geleceği kazanmak için Kürt, Arap ve Türkmenlerden meydana gelen emekçi halkın mücadelesi gerçek anlamda kurtuluşu getirebilir. Bu mücadeleye dayanan devrimci hareket kendi egemen sınıflarına yöneldiğinde gerçek kurtuluşun olanakları açığa çıkacaktır.

CENAZELERİMİZİN ANLATTIKLARINA KULAK VERELİM

2015 yılında Amed'in Sur ilçesinde ilan edilen sokağa çıkma yasaklarında katledilen Hakan Arslan'ın cenazesi 7 yıl sonra ailesine teslim edildi. Oğlunun cenazesini bir kutu içinde teslim alan baba Ali Rıza Arslan "Ne savcı vardı ne de hâkim, bir memur vardı. 28 yaşındaki oğlumun kemiklerinin olduğu kutuyu dolaptan çıkarıp elime verdiler, bunu hiç beklemiyordum, gözlerim karardı, nefesim kesildi." diyor. Bu yakınmayı tanıyoruz: Taybet Ana'nın çocuklarından, Cemile Çağırğa'nın annesinden, ATK'den (Adli Tıp Kurumu) cenazesini bekleyenlerden... Öz yönetim direnişleri boyunca silahlı/silahsız halktan yüzlerce kişi katledildi. Hâlâ cenazesini teslim alamayan şehit aileleri var. Devletin bu direnişten duyduğu korku yankıları hâlâ sürmektedir: Geçtiğimiz hafta Figen Yüksekdağ'ın sokağa çıkma yasaklarında katledilenleri anlattığı "Yıkılacak Duvarlar" isimli şiir kitabına getirilen toplatma ve imha etme kararı bunun örneğidir. Mücadelenin gelecek nesillere taşınabilecek her türden simgesi, nesnesi devleti rahatsız etmektedir; çünkü tüm bunlar bir hafıza yaratmaktadır. Cenazelerimiz de bu hafızada yer tutmaya devam etmektedir.

Devletin savaş politikalarının bir yansıması olarak karşımıza çıkan cenazelere işkence, son dönemde boyutlanmış ve devlet cenazelerin aile-

lere teslim edilmemesi, kimsesizler mezarlığına gömerek yerlerinin bilinmemesi, cansız bedenlere fiziksel işkence gibi çeşitli işkence yöntemini uygulamayı artırmıştır. Özellikle gerilla alanlarında kimyasal silah kullanmaktan çekinmeyen Türk devleti, gerillayı imha etme hevesiyle hareket etmektedir. Gerilla cenazelerinin bombardıman sonucu vücut bütünlüğünü kaybetmesi ya da vücut bütünlüğü olan cenazelerin tanınmayacak hale gelmesi/getirilmesi de cenazelerin ailelere teslim edilme süreçlerini uzatmaktadır. Teşhise sokulmayan ailelere DNA dayatması yapılarak sürecin sürüncemede bırakılması da işkencenin başka bir ayağını oluşturmaktadır.

Cenazelerin sahiplenilmemesi isteği ile hareket eden Türk devleti, cenazeleri sahiplenmenin mücadeleyi de sahiplenmek olduğunu biliyor. Bu nedenle cenazelere ayrıca yönelen devlet hem cenazelerin teslim edilmesinde hem de cenaze törenlerinde faşist karakterini ortaya koymaktadır. Öyle ki şehitler mezarlarına konulduktan sonra bile saldırılara maruz kalmaktadır. Bu fiziken şehit mezarlarına saldırı gibi görünse de bir düşünceye saldırıdır. Kırılmak istenen mezar taşları değil, bir iradedir. İbrahim Kaypakkaya'nın cenazesinin torbayla babasına teslim edilmesiyle Hakan Arslan'ın kemiklerinin babasına kutuda teslim edilmesi arasında 50 yıldır değişmeyen bir

gerçeklik var: TC'nin faşist karakteri.

2015'te dönemin başbakanı Ahmet Davutoğlu Türkiye Kürdistanı'na başlatılan operasyonlar için "Huzur, istikrar ve özgürlüğü getireceğiz." demişti. Bugün Kürt'ün oyunu devşirmek için her kesime kucak açtığını söyleyen faşist bloklar o gün "huzuru" sağlama çabasıyla karakterlerinin gereğini yapmışlardır. Bu faşist karakter bir anda, bir seçimle üstünden atılabilecek bir olgu değildir. Devletin her organında sürdürülmeye ve Türkiye halkının bilincine sistematik olarak işlenmeye devam etmektedir.

Halk tarafından ATK, yargı ve medyanın tarafsız olmasının beklendiğini biliyoruz ya da tarafsız olmaları isteniyor diyebiliriz. Fakat bu alanların hiçbir dönem devlete karşı bir konumda olmadığını da biliyoruz. Medyaya ayrıca değinmek bu yazı için gerekli olacak; çünkü şovenizmin büyütülmesindeki en etkili araçlardan biri. Devlet operasyon ve katliamlarının "meşruluğunu" buradan inşa etmeye başlıyor. Emrinde binlerce medya çalışanı ve "yazar" ile bu süreci örgütüyor.

Türk devletinin yeminli kalemşoru Independent Türkçe yazarı ve akademisyen Yüksel Hoş cenazenin aileye kutu içinde teslim edilmesinin gündem olmasından rahatsız olarak "Çok mu zordu kremate edip toz et-

mek? Yarım litre gaz yağı ile bitecek bir işti oysa neden böyle dramlara imkân veriyor ki anlayamam. Üniversiteler kadavra bulamıyor biz bunları kargoyu da ödeyerek ailelere veriyoruz. Düşman kazanıyoruz böyle." dedi. Kürtlerin cenazesini alenen yakarak imha etme çağrısı yapılması, bu boyutta yol ve yöntem göstermek TC'nin kuruluş kodlarında da vardır. TC ayakları üzerine dikilmeye başlarken inkâr ve imhaya başvurmuş, zorla asimilasyona sarılmıştır. Ulus devlet politikasını da bu eksende sürdürmeye devam etmektedir. Yüksel Hoş gibi

kişiler de statüsünü kullanarak bunu dillendirmekten çekinmemektedir.

Faşist kanatta bunlar yaşanırken PAK (Kürdistan Özgürlük Partisi) Başkanı Mustafa Özçelik, Hakan Arslan'ın cenazesi teslim edildikten sonra 2015'te Kürt illerinde ilan edilen sokağa çıkma yasaklarının zemininin Kürt Ulusal Hareketi tarafından hazırlandığını yazdı. Yazısının devamında da katledenlerin ve "zemini hazırlayanların" halktan özür dilemesi gerektiğini belirtti. Ulus bilincinin bu denli bulanıklaştığı, dost-düşman ayrımının silikleştiği ve nihayetinde düşman olgusunun anlamından uzaklaştığını görüyoruz. Mustafa Özçelik'in "özür dilenmelidir" isteği savaşın yoğunlaştığı ve çatışma alanlarının arttığı bu koşullarda gerçeklikten uzak, boş bir istektir. Devletten özür bekleyen bir pozisyona girmek ve o pozisyonu korumaya çalışmak, kendine Kürt ulusunun ilerici gücü olarak sunan bir unsur için ileri bir talep olamaz. Sanırız Mustafa Özçelik hâlâ "Çözüm Süreci"nde yaşamaktadır.

TC'nin savaş politikası olarak hayata geçirdiği cenazelere işkencenin karşısında durmak bugün dost ve düşmanı kavramının gereklerindedir. Savaşın bir gerçeğidir ve bu gerçeğe göre konumlanmak önemlidir. Gerçekle kurduğumuz bağ kadar başarıya ulaşma koşulumuz olacaktır.

Devrim Olgunlaşmış Koşullar

Bir devrim sürecinde birçok çelişmenin bulunduğunu, bunlardan temel çelişmenin devrimin düşmanlarının alt edilmesiyle, bunların yerini devrim güçlerinin almasıyla değişebileceğini, aynı egemen güçler oldukça bu çelişmenin değişmeyeceğini yazmıştık. Bunun tayin edici özelliği devrimin karakterinin bu süreç boyunca değişmeyeceğini de içeriyor olmasıdır.

Devrimin karakteri değişmedikçe de devrimden çıkarı olan kesimlerle (halk) devrimin düşmanı olan kesimler (egemenler) değişmezler. Elbette çeşitli sınıflardan diğer sınıflara kaymalar, kişilerin sınıfsal niteliğinde değişmeler olacaktır; sınıfların kendi içindeki çatışmalardan da kaynaklanan değişimler olacaktır. Bununla beraber sınıfların devrimle ilişkisi değişmeyecektir.

Devrimin karakterinin belli bir süreç boyunca, yani temel çelişme değişmediği sürece aynı kalması devrimden çıkarı olan kesimlerin birliği sorununu da bütün bu süreç boyunca değişmez kılar. Halkın birliğini gerçekleştirmek sürecin çelişmelerinin doğru belirlenmesi ve bu çelişmelerin kategorilendirilmesi ile sıkı sıkıya ilişkilidir.

Mao Zedung'un çok iyi kavradığı ve açıkladığı gibi bir süreç içindeki çelişmelerden biri baş çelişmedir; baş çelişme bütün diğer çelişmelerin çözülmesini ya da çözüm yoluna sokulmasını sağlayan çelişmedir. Yarı feodal ve yarı sömürge ülkelerde bu çelişme feodalizmle geniş halk yığınları arasındaki **çelişkidir**. Feodalizm kavramının bazılarında, hatta devrimci hareketteki önemli bir çoğunluğa iğreti geldiğini biliyoruz. **Buna** göre ülkemizde de hatta dünyada da feodalizm kalmamıştır. Kapitalizm emperyalizm aşamasına gelmekle beraber birçok ülkede, hatta tüm dünyada feodalizmi tasfiye etmiş ya da tasfiye sürecine sokmuştur. Feodalizm deyince aklına yüz yıl öncesinin koşulları, üretim araçları, insanları geldiğinden bu çoğunluk aynı koşulları, üretim araçlarını, insanların göremeyince, bunun yerine kapitalizmin emperyalizm aşamasına vararak yarattığı koşulları, üretim araçlarını, insanları görünce böyle düşünüyor doğal olarak.

Oysa sözü edilen aynı koşullar talanın, sanayisizleştirilenin, sermaye bakımından yoksullaştırmanın sürekli olarak geliştirildiği koşullardır. Çünkü kapitalizmin gelişme koşulları

ları daha bu yüzyılın başlarında, 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı ile esas olarak tamamlanmış ve emperyalizm koşullarına geçilmiştir. Emperyalizm için "kapitalizmin en yüksek aşaması" denmiştir. Şöyle de söylenebilir: eğer kapitalizm emperyalizme evrilmeseydi kendi içinde çökecek ve zaten gelişmiş ve kendi diktatörlüğünü yaratmış proletaryanın iktidarı gerçekleşecekti.

Mao Zedung emperyalizmin bizimki gibi yarı feodal bir ülke olan Çin'e girmemesi durumunda Çin'in kapitalist bir ülkeye dönüşeceğini belirtir. Bunun nasıl gerçekleşeceği hakkında Marks'ın tezleri mevcuttur ve bunlar genel olarak tartışılmazdır. Lenin de Rusya özgülünde aynı teoriyi açıklamıştır. Emperyalizm belli bir ülkede gelişiminin had safhaya ulaşmış, bu anlamda çürümüş kapitalizmin henüz bu aşamaya ulaşmamış ülkelere doğru açılması, sermayenin kendini yeniden ancak ve esas olarak bu ülkelerde gerçekleştirmesidir. Kuşkusuz bu ilişki kapitalizmin, bu ülkeler önde olmak üzere tüm dünyaya yayılması, dolayısıyla bu ülkelerde de kapitalizmin gelişmesi anlamına gelir.

DEVİRİMİMPERİYALİZM ENGELİ

Çoğunlukla Mao Zedung'un katkılarını, dolayısıyla Marksizm-Leninizmin emperyalizm teorisini reddedenlerle ayrıştırdığımız temel noktalardan biri emperyalizm ile yarı feodal ülkeler arasındaki, kapitalizmin bir biçimde gelişmesini içeren bu ilişkinin karakteri olmuştur. Bu ilişkinin karakteri temel çelişmede ve aynı zamanda baş çelişmede belirleyicidir. Emperyalizm bu ülkelerde kapitalizmi kendi sermayesiyle geliştirir: bununla beraber bu ülkelerdeki "milli sermaye"yi sürekli bir biçimde gasp eder. Kapitalizmi kuşkusuz geliştirir, her türlü üretim aracını da kapitalist dünyanın ürününü de buradaki pazara taşır, bu ülkelerde düşük maliyet ve hammadde kaynağı nedeniyle üretimde gerçekleştirir. Bunu yapmakla birlikte bu ülkenin kendi sermayesine ve kapitalizmin dinamiği olan sermayeye de el koyar. Kapitalizmin çürüdüğü kendi ülkesindeki "yoksul halkı" da krizlere boğulan sermaye sahiplerini de bu sayede "refaha" kavuşturur. Bu tür bir kapitalizm bu ülkelerdeki "milli burjuvazinin" zayıflığını, dolayısıyla "milli sanayinin" de geri kalmasını koşullar. Bütün bir "Cumhuriyet" sürecinin temel özelliği budur. "Milli" olan her şey emperyalizmin yarattığı koşullar içinde baskılanmış, bununla birlikte feodal tüm yapılar da bu baskılama sayesinde varlığını korumuştur. Çünkü feodalizm bir ekonomi olarak zaten çökmüş bir sistemdir; onun sürece yayılan varlığı yok olması anlamına gelmez, çürümüş varlığıyla sürmesi anlamına gelir. Türkiye gibi ülkelerdeki sanayinin emperyalizmle ilişkisi çökmüş, çürümüş haldeki feodalizmin tasfiyesini, yok edilmesini engellemektedir. Bu nedenle devrimimizin karakteri milli ve aynı zamanda demokratiktir diyoruz.

"Örneğin devrimlerde sınıf savaşı gerçekliğini anlamamış olmak yenilgiyi kaçınılmaz kılar, emperyalizm teorisini kavramamak çok yanlış stratejik hedefler belirlemeyi getirir, kapitalist üretim tarzını bilmemek sınıf analizlerini tekdüzeleştirir ve devrimlerin özgünlüklerini açığa çıkarmayı olanaksızlaştırır, işçi sınıfının devrimlerin önder sınıfı olarak kadrolaşmanın temel kaynağı olduğunu inkâr etmek devrimi daha baştan burjuvazinin sınırlarına hapsedmeyi içerir vs..." dediğimiz yerde ülke şartlarının somut ve doğru incelenmesine de dikkat çekiyorduk. Marksist teorinin bilinmesi Marksist bir hareket için, proleter hareket için olmazsa olmazdır ve bunun somutlaşacağı yer tam da burada konu ettiğimiz türden tartışmalar ve incelemelerdir. Görüyoruz ki incelemeye dayanmayan bir şekilde stratejiler belirlenmekte, devrim örgütleri inşa edilmek istenmekte, kitle çalışmaları yapılmaya çalışılmaktadır. Yanlış bir anlama olmasın; burada muhatap esas olarak kendimiziz.

DEVİRİMİMİZİN AŞAMALARI

"... objektif süreçler her şeyden önce Marksizmin teorisi ve aynı zamanda Marksizmin programı tarafından incelenir." (Stalin, Strateji ve Taktikler Üzerine, s.34) Stalin yoldaşın bu görüşü strateji ve taktikler hakkındaki tezlerinin önemli temellerinden biridir. Bize teorinin ve programın önemini hatırlatmakla kalmaz bu görüş, aynı zamanda "objektif süreçlerin incelenmesi" görevini de hatırlatır. Yayınlarımızda bunu genel olarak, fakat genellikle dağınık ve sistemsiz bir biçimde yaptığımızı kabul etmeliyiz. Bunu nasıl düzeltebiliriz? Bunu yetkin, devrimimizin niteliğini ve görevlerini, asgari ve azami hedeflerimizi açıklayan bir programla ve MLM teorinin kılavuzluğunda, esas olarak ise somut incelemelerle dü-

zeltebiliriz. Devrimin görevleri somut olarak halkın kendi varlığında ve hareketinde görülür. Halka belli bir devrim anlayışıyla ve belli bir teori ile gidilir; bununla birlikte halkın ve genel olarak sınıf mücadelesinin günlük veya yerel koşulları somut olarak incelenir. Bazen MLM teoriye veya MLM'nin programına hareket içinde, bilime, birikime dayanmadan ulaşılabileceği varsayılmaktadır. Bunu nereden biliyoruz? Teoriye ilgisizlik, programsızlığa gösterilen tahammül bunun somut biçimleridir. Bu sorunu aşmadan ilerlemek, halkı ihtiyacı olan devrime kavuşturmak olanaksızdır. Mao yöntem sorununun çözümünü temel alırken bu yaklaşıma sahiptir. Elimizde doğru bir yöntem yoksa, doğru bir amaç yoksa halkı birleştirmek çabası sonuçsuz kalmaya mahkûmdur. Bu nedenle MLM teorinin ve MLM programın gerçek bir komünist partisi olma yeri "olmazsa olmazdır."

"Marksizmin teorisi, burjuvazinin çöküşü ve iktidarın proletaryanın eline geçmesi gibi kaçınılmaz olan sonuca varır, çünkü kapitalizm zorunlu olarak yolu sosyalizme açmaktadır. Proletarya stratejisinin hareketleri ancak, Marksizmin teorisinin bu temel sonucu üzerinde yükseldiğinde, gerçekten Marksist denmeye layık olabilir." (Stalin, s.34)

Stalin'in bu doğru tezi tüm komünist partilerinin temel bir özelliğidir; yani sadece kapitalist ülkelerde değil bizimki gibi yarı feodal ülkelerde de proleter strateji aynı temel sonuç üzerinde yükselir. Nihayetinde amaç yolu sosyalizme doğru açmaktır, zira komünizm ancak sosyalizmin başarısı olacaktır. Sosyalizme giden yolu açmak ne demektir? Buna verilecek yanıt objektif koşulları tanımlamayı gerektirir. Sosyalist devrimin ilk defa gerçekleştiği Rusya'da devrimin ilk aşamasındaki hedefi çarlığı yıkmak ve ortaçağ kalıntılarını tamamen süpürüp atmaktır. Bu aşama bizde de söz konusudur. Bunu yarı feodalizmi silip süpürmek, feodal kalıntıları "tamamen" ortadan kaldırmak biçiminde tanımlıyoruz. Rusya'da olmayıp bizde olan şey emperyalizmdir. Emperyalizm hem ürettiği yeni koşullar (yarı sömürge koşulları) nedeniyle hem de feodalizmle yaptığı iş birliği nedeniyle "aynı" aşamayı daha zorlu hale getirir. Devrimin bu aşaması hakkında yapılacak incelemelerde değindiğimiz benzerlik dikkate alınıp önemli dersler çıkarılabilir. Rusya'daki devrimin strateji ve

ir ve Olgun Güçler Gerektirir

taktikleri bu bakımdan öğrenilmeye değer birçok ders taşımaktadır. Birbir kopyalamamak, burada teoriyi kavramaya çalıştığımızı unutmamak önemlidir. Tek başına ML teorisinin Maoizme doğru evrilmesi bakımından belirleyici öğelerden biri olan Halk Savaşı stratejisinin varlığı bile buna önem vermemizin zorunluluğunu gösterir. Şunu da eklemek gerekir buna: emperyalizmin varlığı strateji ve taktiklerin, dolayısıyla mücadele biçimlerinin ve araçlarının yeni birçok özellik kazanmasını gerektirir. Bunu Çin Devrimi'nin özgünlüklerinde gördük ve hiç şüphesiz her şey değişmeye, ilerlemeye devam ederken bunların zenginleşmeyeceğini düşünmek büyük bir hata olur. Bu konu esasen objektif koşulları incelemekle ilgilidir tabii ki. Ne var ki bu da MLM teorisinin ve MLM programının kılavuzluğunda yürütüldüğünde doğru veya doğruya en yakın biçimde gerçekleşecektir.

Stalin'in Rusya'da sosyalizme doğru ilerleyen yoldaki "devrim" aşamalarına dair görüşleri birçok bakımdan öğretici tezler içermektedir. Bunlar Marksist teorisinin Stalin şahsında, onun döneminde neler içerdiğini görmek bakımından önemli olduğu kadar Maoizme doğru ilerlemekte olan bilimin seyirini gözler önüne sermek için de öğrenmeye değerdir. Örneğin Stalin Rusya'da Ekim Devrimi ile, böylece sosyalizm yoluna girmekle sonuçlanan devrimin ilk aşamasındaki stratejinin sonraki stratejiyle farklı olduğunu açıklar. Buradaki "farklı stratejiler" farklı dönemleri içerir ve aslında Lenin'de somutlaşan devrim anlayışının (sürekli devrim: bu Troçki'nin ileri sürdüğü aynı tanımlı devrim anlayışından farklıdır. Özellikle devrimin hegemonik gücü, yani önderliği ve devrimde köylülerin rolü konularında Lenin Troçkist devrim anlayışından tamamen farklı bir anlayışı savunur.) gelişimi bu koşullardan kaynaklanır. Bu anlayışın Mao Zedung'da daha da gelişip dört başı mamur bir stratejiye, bir devrim teorisine dönüştüğünü ayrıca belirtelim... Stalin ilk aşama içinde, 1903 ile 1917 Şubat Devrimi sürecinde devrimin ortaçağ kalıntılarını tamamen silip süpürmekle ilgili olduğunu açıklar. Bu sonraki aşama için zorunludur. Bu olmadan sosyalizm yolu açılmaz. Proletarya ve onun komünist partisi bu aşamaya önderlik etmek görevini, sonuç olarak, başka nedenler de olmakla birlikte (örneğin burjuvazinin devrimci barutunu yitirmesi, güçlü bir

devrimci sınıfın varlığından burjuvazinin çekinir olması...) bu nedenle sahiplenir. Strateji bunu hedefler ve bu hedef devrimin karakterini, dayandığı sınıfları, mücadele biçim ve örgütlerini direkt etkiler. Devrimin bu niteliğini belirlemek Marksizmin teorisini uygulamayı gerektirir. Diğer şeyler bu temel üzerinde saptanır, bu anlamda önce program bu teorisinin somutlaşmasıdır sonra da strateji somutlaştırılan bu programın gerçekleştirilmesidir. Programın azami ve asgari kısımlardan meydana gelmesi söz konusu ülkenin şartlarından, sosyo-ekonomik yapının sosyalizm için hazır olmamasından kaynaklanır. Stalin bunu özetle şöyle ifade eder:

"Marksizmin programı proletarya hareketinin amaçlarını tayin eder. Program, kapitalist gelişmenin tüm dönemini kucaklayarak ve kapitalizmin devrilmesi ve sosyalist üretimin örgütlenmesi görüşünü ihtiva ederek veya kapitalizmin gelişmesinin sadece tek bir belirli aşamasını, örneğin mutlakiyetçi-feodal sistemin kalıntılarının yıkılarak kapitalizmin serbest gelişme şartlarının yaratılması olarak özetlenebilir. Böylece programın, biri azami ve diğeri de asgari olmak üzere iki kısımdan oluşur." (Stalin, s.35)

Proletarya hareketinin amacı hiç kuşkusuz kapitalizmin serbest gelişme şartlarını yaratmak değil, bu şartların sosyalizm için yaratılmasıdır. Amaç sosyalizmdir. Hemen devamında Stalin: "Şurası bir gerçektir ki programın asgari kısmı için çıkarılan strateji, azami kısmı için çıkarılan stratejiden farklı olacaktır ve stratejiye, hareketlerinde, Marksizmin programında formüle edildiği gibi, hareketin amaçları kılavuzluk ederse, strateji gerçekten Marksist denmeye layık olabilir." der.

Burada strateji farklılığının hedef, o hedefe kimlerle ve kimlere karşı mücadele edilerek ulaşılabileceği bakımından konu edildiği açıktır. O halde aynı teoriyi ve program anlayışını hayata geçirmeyi savunduğumuza göre biz de bu "aynı" işe yükümlü olduğumuzu kavramalıyız, aynı yolu veya yöntemi uygulamalıyız; Mao Zedung'un yaptığı gibi... Marksist teorisinin ve Marksist programın devrimler hakkındaki tezlerini, bu devrimlerin karakterini, dayandığı sınıfları, kimlere karşı olduğunu bilmeksizin proletarya hareketinin amacına göre düşünmek, devrimler gerçekleştirmek olanaksızdır.

Stalin'in bu konudaki tezlerini Mao Zedung'un katkılarıyla birleştirmeyi ihmal etmeden öğrenmek, incelemek, ayrıntıları açığa çıkarıp bilgi hanemize yerleştirmek gerekir. Demek ki biz, onun yolunda ilerleyenler Marksist programı oluşturmak, somut durumdan hareketle sosyalizme doğru yolu açmak için bugünün görevlerini, asgari programı ve devam ederek azami programı sunmakla yükümlüyüz. Amacı, görevleri, mücadele biçimlerini ve buna göre örgütlenme biçimlerini içeren somut bir kılavuz edinmeliyiz. Ancak bununla süreci yönetecek bir hareketin adımı atılmış olacaktır. İbrahim yoldaşın "önderlik" sorumluluğunu almakla birlikte attığı adımların bunu içerdiğini kim inkâr edebilir. Onun bugüne kadar gelen süreçte bize kılavuzluk eden "programatik görüşleri" hemen hemen aynı değerdedir. Bu görüşlere dayanan hareketin yetkinleşmesi için bu doğrultuda güçlü adımlar atmak gerekmektedir.

Stalin yoldaş stratejinin temelini ve önemini açıkladıktan sonra şöyle diyor:

"Esas darbenin doğrultusunu belirlemek, tüm savaş dönem için operasyonların karakterini önceden belirlemek demektir, yani tüm savaşın sonucunu onda dokuz önceden belirlemek demektir. Stratejinin görevi budur." (Stalin, s.36)

KOMÜNİST İRADEYİ OLGUNLAŞTIRALIM

"Tüm savaşın sonucunu onda dokuz belirlemek" gibi çok ciddi bir görevin tamamlanmasından daha önemli ne olabilir?! İbrahim yoldaşın büyük oranda yerine getirdiği bu görevin tamamlanması kaçınılmazdır, zorunludur. Bu yönde atılmış adımları güçlendirerek sürdürmekle yükümlüyüz.

Peki bu ne anlama gelir?

Bunun anlamı hareketi Marksist teori ve Marksist program etrafında kenetlemek, gidilecek yolu başta hareket için aydınlatmak, savaş döneminin eylemlerini, şiarlarını, direktiflerini, kararlarını aynı temele kavuşturmak demektir. Yaşadığımız çeşitli problemlerin, hatta bölünmelerin, bazen açmazların temelinde bu konudaki zayıflığımız, yetmezliğimiz gelmektedir. Nerede, hangi durumda ne yapacağını bilmeyen ve bu nedenle çok farklı davranışlar sergileyebilen bir ha-

reketin komünist niteliği açıktır ki sorunludur. Yakın geçmişimiz kadar bütün bir tarihimiz de bu konuda hatırı sayılır sorunlarla karşılaştığımızı kanıtlar. Bunlar ne tesadüftür ne de dönemlerin, o dönemlerdeki "mayası bozuk" kişilerin yarattığı sorunlardır. Bunlar nihayetinde olgunlaşmamış bir proleter hareketin sorunlarıdır. Artık olgunlaşmak için nelere yoğunlaşmak gerektiğini biliyor olmalıyız. Stalin ve özellikle Mao Zedung'un sundukları "devrimimize dair öğretileri" kılavuz edildiklerinde yolun önemli derecede aydınlandığı görülecektir. Programımız üzerinde özenle durmak, bunu hareketin temeli haline getirmek ve özellikle her somut alanda, işte, görevde üretmek, zenginleştirmek aydınlanmak kadar aydınlatmak demektir. "Proleter devrimlerin uzun süreli, sürekli ve baştan sona bilinçli bir mücadeleyi gerektirmesi bize bu devrimlerde stratejinin önemini gösterir." Proleter devrimler çağının geldiği aşama çok daha karmaşık, zorlu ve keskin mücadeleler içeriyor. Proleter hareketin sosyalizm yolunda aldığı yaralar henüz kanamaktadır. Halk kitlelerinin birleştirilmesi görevini tartıştığımız her yerde karşımıza çıkan güçlükler bize bu gerçeği hatırlatmaktadır. Komünist hareket içinde "yetiştir" komünist hareketin devrimlerdeki öncülük görevini, üstelik "tamamen" yadsımak gibi revizyonist görüşlere sapananları görmek de aynı nitelikteki gerçeği hatırlatmalıdır. Yakın zamanda dahi komünistlerin birlik zeminini parçaladıktan sonra "en geniş birlikler" için çabaladıklarını ileri sürenlere rastlamamız da aynı bilgiyi içermektedir. Aynı temel üzerinde olmayı başaramadıkça, üzerinde olduğumuz temeli bütünlüklü bir program olarak tanımlamadıkça bu sorunlarla baş edebileceğimizi düşünmemeliyiz. Sorun nihayetinde yöntem sorunu ise, burada yöntemi, esas darbenin doğrultusunu proleter hareketin önüne koyarak "büyük" adımı atmak gerekir. Halkın birliğini gerçekleştirmek üzere komünistlerin birliğini pekiştirmek ve proleter hareketin güçlerini olgunlaştırmak için bu bir zorunluluktur. Daha önce vurguladığımız gibi:

"Ne var ki proleter devrimciler için durum başkadır. Onlar ancak toplum bilimini, sınıf savaşımının yasalarını ve kurallarını, sınıfların analizini kavramakla iyi bir stratejisyen olabilirler." (Yeni Demokrasi)

TOPLUMSAL KURTULUŞTA KADININ SİYASETTEKİ YERİ!

Kadının topluma hizmet etmeye adanmış, mutfağa, yemek odasına, yatak odasına hapsedilmiş, sessiz, sade, fedakar, emekçi yaşamın içerisinde çıkıp; insanlığın kurtuluşuna adanmış tutkulu bir siyasal yaşama yönelemeyeceği düşüncesi toplumsal bir saplantı olarak karşımıza çıkabilmektedir. Ağzı ucuyla kabul edilen siyaset içindeki kadın konumlanışı, her koşulda bu toplumsal saplantılı, cinsiyetçi düşünceden kendini arındıramıyor gibi durmaktadır. Bu cinsiyetçi yaklaşım Clara'nın tanımlamasıyla kadın faaliyetlerini küçümseyen "şöyle ya da böyle" kadını "siyasal ve sendikal hizmetçi" olarak gören burjuva, erkek egemen anlayıştan kopamamanın göstergesidir. Clara Zetkin yoldaş şöyle demektedir: "Henüz şu gerçek yeterince kavranmamıştır: kadınlar, devrimci mücadelelere bilinçle, hedef şaşmaz biçimde emin adımlarla, fedakarca katılmadıkları sürece ne proletarya iç savaşta egemenliği kazanabilir ne de kendi diktatörlüğünü kurduktan sonra komünist toplumun inşasına başlayabilir" (Kadın Sorunu, 2003, sf:84) Burada proletaryanın egemenliği kazanmasında ve komünist toplumunun inşasında devrimci mücadeleye bilinçle katılmak kriterine dikkat çekmek gerekiyor. Kadınlar ve erkekler, yaşamın ve mücadelenin her alanında belli bir toplumsal bilinçle vardır. Bu var olma biçimini incelemek toplumsal kurtuluş hareketlerinin her zaman özel konusu olmuştur. Biz de içinden geçtiğimiz süreçte bu özel konuyu incelemeye ihtiyaç duyuyoruz. Kadınların yaşamda ve özel olarak siyasetteki yerini inceleyen bir yöntem benimsemeliyiz. Bu yöntem MLM yöntem olacağına göre insanın bilincini oluşturan olgulara yoğunlaşmamız gerektir. Bu yoğunlaşmayı önemsemeliyiz; çünkü bilincin toplumsal yaşamdan bağımsız olduğu düşüncesine dayanan idealist yaklaşım

dört bir koldan kadın ve erkek kimliğini yaratan şeyin, gerçek toplumsal yaşam olmadığını ve buna dair açıklamalar sunar. Tüm devrimci hareketler de ideolojik düzlemde bu tanımlama ve açıklamalardan etkileniyor, kadın sorununun toplumsal kökleri konusunda büyük kafa karışıklıkları yaşıyor. Bu kafa karışıklıklarını gidermek devrimci görevlerimiz içindedir.

"Marksistler, toplumdaki üretim faaliyetinin basamak basamak yükselerek geliştiği; doğa üzerinde olsun, toplum üzerine olsun, insan bilgisinin de buna uygun olarak gitgide yük-

zorunluluğu çıkar. Kadının üretimden koparılarak aile içine hapsedilmesi, aile kölesi olarak görülmesi, bağımsız bir birey olarak kabul edilmemesi vb. tamamı kadının üretim ilişkileri içindeki konumundan çıkarılan sonuçlar olmuştur. Bu bağlamda özel mülkiyete dayalı toplumlarda kadınların ikinci cins olarak görülmesi sonuç, üretim ilişkileri içindeki yeri nedendir. Üretim ilişkileri içindeki yerin, toplumsal konumu belirlemesinin nedeni ise sınıflı toplum gerçekliğidir. Kadının biyolojik olarak erkekten farklı olan yanları kadının toplumsal statüsünden uzaklaştırılmasına gerekçe yapı-

Siyaset, toplumsal yaşamı örgütleme, düzenleme ve değiştirme eylemini hem düşünsel hem de pratik düzlemde gerçekleştirmenin doğrultusudur. Bu doğrultu belirleyicidir ve nihayetinde bu doğrultu bir sınıfın damgasını taşımaktadır. Toplumsal yaşamı örgütleme, düzenleme ve değiştirme eylemlerinin tamamında politika vardır. Bu politikayı düşünen ve belirleyen, nasıl uygulanacağını düzenleyen ve denetleyen hâkim olandır. Eğer hâkim olan anlayış, erkeğin ayrıcalıklarını tanıyorsa doğrultusu erkek egemendir. Bu kadına toplumsal yaşamda ev işlerini yapmak, çocuk doğurmak ve bakmak, yaşlılarla ilgilenmek, eşini memnun etmek, yemek pişirmek vd. işlerin dışında hiçbir görev verilmediği anlamına mı gelmektedir? Elbette hayır, aslında siyasette dahil kadına toplumsal yaşamın her alanında görevler verilmiştir. Ancak verilen bu görevler kadının yukarıda sıraladığımız toplumsal sorumluluğuna bağlı bir biçimde tanımlanmıştır. Siyasetteki, üretimdeki yeri de bu sorumlulukları ile ilişkisi içinde belirlenmiştir.

1789 yılında yazılan "İnsan ve Yurttaş Hak-

ları Bildirgesi"nde bahsi geçen "insan"ın erkek olduğu bilinmektedir. Kadınlar bunu fark etmiş buna karşı mücadele etmişlerdir. Bu mücadelede 1793 yılında "Erkek ve Yurttaş Hakları Bildirgesi"ne karşı "Kadın ve Yurttaş Hakları Bildirgesi"ni kaleme alan Olympe De Gouges'in giyotine mahkûm edilmesi ve bu mahkûmiyetin gerekçesi olarak yapılan açıklama kadının siyasetteki yerine dair erkek egemen, burjuva yaklaşımı ortaya koymak bakımından çarpıcıdır. Mahkeme şöyle demektedir: "Kendi cinsine yaşayacak şekilde politikayla ilgilendiği için ve ölümü diğer kadınlara ibret olsun diye..." Burjuva-feodal toplumun kadının siyasetteki yerini tarif ettiği her yaklaşımda bu gerekçenin etkin ve çeşitli biçimlerde üretildiği görülecektir.

seldiği; yüzeyden derine, tek yanlılıktan çok yanlılığa eriştiği düşüncesindedir." (Mao Zedung, Teori ve Pratik, 1992, sf:11) Öncelikle bilgi, bilincin gelişmesinin temelidir. "Bilgi (ise) pratik ile başlar." (Mao Zedung, a.g.e.) Pratiğin temelinde ise insanın üretim faaliyeti gelir. Elbette, insanın tek pratiği üretim faaliyeti değildir. Diğer tüm pratikleri de insan bilgisinin gelişme hareketini etkilemektedir, doğal olarak bilincinin gelişmesine etki etmektedir. İnsan bilgisinin tek tek insandan topluma doğru mal olma hareketinde insan bilincinin toplumsallaşmasının gelişme süreci incelenebilir. Bu doğrularımızı kadının yaşamda ve siyasetteki durumuna uyarlıysak karşımıza kadının siyasetteki yerini anlamak için üretim ilişkileri içindeki durumunu inceleme

mişti. Bu süreç kadının toplum içinde gerilemesinin dönemeçlerinden biridir. Bu kadının üretim başta olmak üzere bilim, siyaset, kültür, sanat vb. tüm alanlarda söz hakkının olmadığı biçiminde erkek egemen bir düşünce geliştirmiş, insana dair olan bütün özelliklerin erkeğe ait olması gibi bir yaklaşımı doğurmuştur. Erkek egemen bilgiye dayalı, burjuva-feodal toplumsal bilinç adım adım böyle gelişmiştir. Buradan bakıldığında insana dair olan tüm özelliklerin, kendini gerçekleştirme olgularının kadında değil erkekte olduğu düşüncesi en açık şekilde siyaset alanında kendini gösterir. Bu yaklaşımda başta düşünmek eylemi olmak üzere yönetmek, üretmek, savaşmak, öğrenmek, teorik olarak gelişmek vb. işler erkeğin edimleri olarak görülmektedir.

Toplumların gelişmesine bağlı olarak kadının siyaset alanında varlık göstermesi bu yaklaşımla büyük savaşlar verme ile gelişmiştir. Bu yaklaşıma en ağır darbeyi komünistler indirmiştir. Komünistlerin insanın insan üzerindeki her türlü ayrıcalığını reddeden yaklaşımlarıyla bütün alanlarda erkek egemenliğine karşı çıkmışlardır. Ancak, bu mücadele de sınıflı toplum gerçekliğinden tamamen arındırılmış bir nitelikte değildir, olamaz. Komünist saflarda da varlığını bir biçimde koruyan burjuva yaklaşım yer yer kendini erkek egemen siyaset biçimi olarak göstermektedir. Clara'nın "henüz yeterince kavranmamış gerçek" dediği "gerçek" budur. Gazetemizin çeşitli sayılarında kadının toplumsal konumuna, kadınların güncel taleplerine, bunun yarı feodal toplumdaki özgünlüğüne dair çeşitli yazılar yazıldı. Bahsettiğimiz tüm durumlarda kadının politikleşmesi, işçi ve köylü kadınlara siyasal bilincin çok yönlü taşınması zorunluluğunu tartışıyoruz. Çünkü işçi ve köylü kadınların politikaya katılmasını devrimimizin temel görevlerinden biri olarak görüyoruz. Lenin, siyasete kimin katılması gerektiği konusunda şöyle diyor: "Bolşevizmde ve Rus Ekim Devriminde başta gelen, temel olan şey, tam da kapitalizm koşullarında en çok ezil-

miş olanların politikaya katılmasıdır." Kadınların politikaya katılmaları çok önemli bir sorundur. Üretim ilişkileri içinde yedek iş gücü olarak görülen, aile ekonomisine bağımlı yaşamak zorunda bırakılan, kendi hesabına çalışma hakkını tam olarak kullanamayan yani üretim alanından dışlanan kadınların politik alandan da dışlandığı bu alanın kadınlara kapatıldığı ya da açıldığı oranda erkek egemen anlayış ölçüsünde sınırlandırıldığı bir gerçeklikte biz kadınların nasıl politikada etkin rol alabileceğinin yollarını aramak ve bulmak zorundayız.

Bu bağlamda açığa çıkmış olan çeşitli anlayışlara da değinmekte fayda var. Siyasetin, tarih boyunca erkeğin işi olarak görüldüğünü söylemiştik. Bu burjuvazi egemenliği döneminde de sürmüştür. Bu bağlamda erkeklerin hâkim oldukları alanlara kadınların katılımının ise "cesur" bir davranış olduğu düşüncesi hâkimdir. Komünist, devrimci saflarda açığa çıkan yaklaşım ise erkek egemen bu anlayışın çeşitli biçimlerde yansımalarıdır. Bu yaklaşım iki yönlü eleştiriye tabi tutulmalıdır. Öncelikle toplumda her ne kadar siyaset "erkek işi" olarak görülse de bu değiştirilmesi zorunlu olan bir gerçektir. Bu gerçeğe dayanarak siyasetin erkeğin işi olduğu fikrini yeniden ve yeniden üreten yaklaşımlara karşı

uyanık olunmalıdır. Bu fikir günümüz toplumlarında şöyle yaşam bulmaktadır: Kadınlar siyasete katılsın ama kadınlara ilişkin üretilen politikaları kadınlara götürsün, kadınlar siyasette yer alsın ama erkeğin ayrıcalıklı konumuna dokunmasın, erkeğin ayrıcalıklarını korumak için siyasette yer alsın. Burjuva feodal toplumlarda kadının siyasetteki yeri bu biçimde tanımlanmaktadır. Oysa kadınlar yaşamın her alanında, toplumsal her olguya dair siyasetin içinde olmalıdır. O halde "Kadınların erkek egemen siyaset çizgisine düşmeden politikada yer alması nasıl olacaktır?" sorusunun yanıtı aranmalıdır. Kadınların siyaset alanındaki var olma durumları bu bağlamda incelenmelidir. Bu duruma şöyle bir baktığımızda siyasette kadınların kendilerini "kadın olarak gerçekleştirme" gerektiği düşüncesinin hâkim olduğu görülecektir. Yani kadın ve erkeğin "doğası" olarak tanımlanan yapının özellikleri korunarak siyasete katılımın cinsiyet eşitsizliği temelinde sürdürülmesi beklenmektedir. Kadınların siyaset içindeki varlığı genel olarak nicel ölçütlerle tespit edilmeye çalışılmıştır. Kadının siyasetteki yerini anlamada "yüzde hesabı" yapmak yüzeysel ve yanıltıcı bir ölçüttür. Oysaki kadınların siyasetteki varlığını komünistler öncelikle nitelik-

sel olarak ölçmek zorundadır. Bu, meselenin özünü incelemektedir. Siyasette kadınların kendini kadın olarak gerçekleştirmeleri kadına atfedilmiş olan özelliklerin yani toplumsal cinsiyet rollerinin siyaset alanında sürdürülmesi anlamına gelmektedir. Kadına atfedilen edimleri hatırlayalım, barışçıl, uzlaşmacı, duygusal olmak, nahiflik, kırılabilirlik, şefkat vd. kadına özgü özelliklerin, dil ve üslubun siyasete hâkim kılınmasıyla toplumsal barış ve huzurun gelişeceği fikri her zaman kullanılan burjuva-feodal bir argümandır. Tam da bu argümanın arkasında kadını siyasetin dekoru görme yaklaşımı vardır. Kadınlar erkek egemen anlayışla belirlenen tüm bu kriter ve ölçütlere devrimci bir yaklaşımla karşı koyabilirler. Devrimci yaklaşım ise bir bilinç konusudur. Düzenle çok büyük çelişkileri olan sınıf ve sınıf katmanları içinde yığınlar halinde bulunan kadınlar çok büyük bir dinamik barındırmaktadır. Bu dinamik gelecek kanallar aramaktadır. Bu dinamiğin devrimci mücadelemize örgütlenmesi, işçi ve köylü kadınlar içinde siyasal bilinci geliştirmek, kadınları politikaya katmak ile mümkün olacaktır. Kadının politikleşmesi beraberinde özneleşmesini de sağlayacaktır. O halde kadınların siyasal bilinci devrimci tarzda geliştirilmelidir.

Hasta tutsak Aysel Tuğluk hastaneye kaldırıldı

HABER MERKEZİ- Eski Halkların Demokratik Partisi (HDP) Eş Genel Başkanı Figen Yüksekdağ, sağlık durumu kötüye giden eski HDP Eş Genel Başkan Yardımcısı Aysel Tuğluk'un hastaneye kaldırıldığını aktardı.

Kocaeli 1 Nolu F Tipi Yüksek Güvenlikli Hapishanesi'nde demans hastası Aysel Tuğluk, sabah saatlerinde hastaneye kaldırıldı. Tuğluk'un acil serviste tedavi altına alındığı belirtildi.

Mezopotamya Ajansı'nın aktardığına göre, Kobanê Davası duruşmasın-

da söz alan Yüksekdağ, yakın zamanda Covid-19'a yakalanan Tuğluk'un toparlanamadığını belirterek, "Bugün kendisini acile gönderdik. Cezaevi koşullarının yarattığı olumsuz durum sağlığını gittikçe kötüleştiriyor." dedi. HDP eski Milletvekili Aysel Tuğluk'un, durumunun kötüleşmesi ardından acil servise kaldırıldığı, oradan hastaneye sevk edildiği öğrenildi. Tuğluk'a serum verildiği ve tetkikleri ardından yeniden hapishaneye götürüldüğü belirtildi. Tuğluk'un sağlık durumunun iyi olduğu kaydedildi.

Son iki haftada en az 4 kadın katledildi

HABER MERKEZİ- Kadın cinayetleri her geçen gün artmaya devam ediyor. Geçtiğimiz son iki hafta içinde basına yansıdığı kadarıyla 4 kadın katledildi. Kadınların çoğu boşandığı ya da boşanmak istekleri erkekler tarafından katledildi. Uzaklaştırma kararlarının uygulamayan, kadın cinayetlerine davetiye çıkarılan erkek egemen yargı yine iş başında!

Diyarbakır'da Z.S. isimli kadın, evli olduğu erkeğin kardeşi M.S. tarafından cinsel saldırıya uğradı. Bunun üzerine öz savunma hakkını kullanan kadın gözaltına alındı. Failin hastaneye götürülerek tedavi altına alındığı, Z.S.'nin ise gözaltında tutulduğu öğrenildi.

Öz savunma hakkını kullanan kadının gözaltına alınmasının yanı sıra Sinop'un Boyabat ilçesinde bir kadın evinde bıçaklanarak katledildi. Sağlık ekipleri, 48 yaşındaki Sultan Kara-

aslan'ın bıçakla vücudunun çeşitli yerlerinden yaralandığını belirledi. Boyabat Devlet Hastanesi'ne kaldırılan Karaaslan kurtarılamadı.

Adana'da yaşayan 33 yaşındaki Şermin Sarı, 2 yıl önce boşandığı ve hakkında uzaklaştırma kararı aldığı Erhan Poyraz tarafından katledildi. 33 yaşındaki kadının, failden 4 gün önce şikayetçi olduğu ve hakkında uzaklaştırma kararı aldığı ortaya çıktı.

Bartın'da eşini tehdit ettiği için tutuklanan ve ardından tahliye edilen Metin Ar, kendisinden boşanmak isteyen Arzu Ar'ı hapishaneden çıkar çıkmaz katletti.

Mersin'in Akdeniz ilçesinde babasında kalan oğlunu almak için boşanma aşamasında olduğu Murat Karaman'ın evine giden Dilek Karaman katledildi.

BİLDİĞİNLE YETİNME, DEVRİMCİ KAVRAYIŞINI GELİŞTİR!

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!

(V.I. Lenin)

Kitlelerin önemli bir bölümü örgütsüz ve dağınık bir şekilde baskı ve sömürü altında kölece bir yaşama mahkûm edilmiştir. Kitleler "kendinde duruyorsa" egemen sınıfların burjuva-feodal politikalarıyla aldatılmaya, gerici-faşist örgütsel yapılanmaları içinde etkisiz hale getirilip manevi kölelik altında suskun kalmaya devam ettiriliyorsa, sınıf bilinçli proleterlerin önünde muazzam boyutta kitleleri örgütlenme ve parti etrafında örgütlenme sorunu var demektir. Devrimci politikanın işçilerin, emekçilerin yaşamında, düşünsel-pratik dünyalarında egemen kılınması, maddi bir güce dönüştürülme sorunu var demektir.

Proletarya Partisini başarıya ulaştıracak olan politik çizgisinin doğruluğu ve onu politik hedefine götürecek olan örgütsel birliğin gücüyle, politik çizginin doğruluğunu ispatlayacak, tanımlayacak, onu maddi bir güce dönüştürecek olan devrimci teorinin yaratıcı tarzda pratiğe uygulanma sorununun çözülmesi gerekir. Bu sorun devrimci tarzda çözülmedikçe politik çizginin doğruluğu ispatlanmaya muhtaç durumda kalmaya devam edecek demektir. Devrimci teori ve pratik arasındaki her kopukluk ve uzaklık kaçınılmaz olarak politikada oportünizmin ortaya çıkmasına neden olur. Oportünizmin ortaya çıkması teori ve pratik arasındaki kopukluğun kaçınılmaz adıdır. Proletarya partileri ne zaman ki kendi içindeki oportünist (tasfiyecilik-darbecilik-maceracılık-bölgecilik vb.) anlayışları alt etmişse ilerleme ve gelişme kaydetmiştir. Ne zaman ki oportünist anlayışlar proletarya partileri içinde egemen olmaya başlamışsa başarısızlık ve yenilgi kaçınılmaz bir sonuç olmuştur. Kısaca proletarya partileri içinde ortaya çıkan oportünizmle, yaşanan örgütsel başarısızlık ve yenilgi arasında kopmaz bir diyalektik bağ vardır. Parti içinde anlayış-uygulama ve denetlemedeki kırılma noktaları ortaya çıka-

rılıp bu kırılmaya neden olan etmenler araştırılıp incelenerek, çözülmeye başlanırsa ileri düzeyde bir devrimci kavrayış yaratılır, devrimci teori pratikte egemen kılınır. Devrimci teori ve pratik arasındaki diyalektik bağın kapsamlı irdelenmesi demek ayrıntılarda gizli olan konuların ve pratikte ortaya çıkan sorunların incelenmesi demektir. Bugün sahip olunan devrimci teori ile pratiğin örgütlenmesi arasında sorun olduğu bir gerçek ise bu sorunun yaşanmasına neden olan temel ögenin devrimci teorinin, Proletarya Partisinin programatik görüşlerinin eksik ve yetersiz kavranışı olduğunu belirtelim. Parti çizgisinin sınıf bilinçli proleterlerce kavranış yetersizliğinin olduğunu ifade edelim. Bu gerçeklik öncelikli olarak kabul edilmelidir. Parti çizgisinin bütünlüklü bir politika olarak uygulanamamasının temel nedeni kavrayış darlığında ve derinlikten uzak bilginin, öteden beri oluşmuş ezberlerin tekrarlama-sına rağbet edilmesindedir.

Unutulmamalıdır ki politik çizginin eksik, yetersiz her kavranışı örgütsel ve yönetsel dokunun da bozulmasına yol açar. Bu durum proleter devrimci örgüt özelliklerinin yitirilmişliğine varan ölçüde bir önderlik ve örgütsel sorun yaratır. Olguların bu duruma dek olumsuz yönde gelişim göstermesi bir niyet sorunu değil tamamen objektif bir gerçeklik sorunudur. Bu ne demektir? Bu demektir ki kapsamlı düzeyde bir ideolojik-politik düzey geriliği var. Gerçeği çözümlenmeden uzak, ezberci bilgiler ve bu kısır bilgilerin pratiğe uygulamaları sonucu yaşanan başarısızlık var. Politik nitelik artırıldıkça (düşünme-inceleme-kavrama-uygulama-kolektifin devrimcileşmesi) örgütsel ve yönetsel sorunların çözümü kolaylaşır. Devrimci teorinin kavranışını artıran, düzeyini yükselten her adım aynı zamanda pratiğin ileri ve yeterli düzeyde örgütlenmesini yaratır. Devrimci pratiğin egemen olmadığı bir sürecin yaşan-

maya devam ettiğini belirlerken, işçilerin, köylülerin, emekçilerin örgütlenmediği bir pratikten bahsedilmektedir. Somut sorunların etrafında örgütlenip harekete geçirilemediği, talepleri doğrultusunda devrimci bir muhalefet geliştirilemediği bir pratikten bahsedilmektedir. Devrimci politikanın kitlelere ulaştırılmadığı, kitlelere benimsetilemediği bir pratikten bahsedilmektedir.

Devrimci politikanın belirleme, uygulama ve değiştirme sürecindeki eksiklikten, yetersizlikten ve tıkanıklıktan bahsedilmektedir. Bütünlüklü olarak pratiğin yolunun devrimci teoriyle aydınlatılmadığı bir süreçten bahsedilmektedir. Uygulanan devrimci pratiğin eksikliğinden, yönetsel hatalardan bahsedilmektedir. Bu durum karşısında ne yapmalı sorusu akla gelen ilk soru olmaktadır. Evet, bu durum karşısında ne yapmalıyız? Başarı kazanmak için öncelikle kendimizi **değiştirmekten** işe başlamalıyız. Değişimin ve gelişimin önünde duran, onun ilerlemesine engel olan düşünce ve pratiğin ortadan kaldırılmasından başlamalıyız. Sorunu kendimizde aramayıp dışımızda ararsak çözümsüzlüğün nedenlerini de kendi dışımızda aramaya başlarız. Dolayısıyla aynı noktada, aynı sorunları sürekli olarak tekrar tekrar yaşar ve yine aynı soruları sorup cevaplar aramaya devam ederiz demektir. Çünkü bilim bize her şeyin çözümünün, sorunların çıktığı yerde, gerçeğin kendisinde olduğunu söylemektedir. Sorunların çözümüne yönelik doğru sorular sorup nedenleri üzerinde doğru yanıtlar aramaya başlarsak bugün yaşanan sorunlar yaşanır olmaktan çıkmaya başlar.

Sorunların çözümüne önce politik seviyenin geliştirilmesiyle başlayacağız. Devrimci tarzda bütünlüklü düşünmenin, bilimsel temelde bilgilenmenin, sistemli ve kapsamlı tarzda inceleme ve araştırma çalışmasının egemen kılınmasından başlayacağız. Bürokrat-statükocu yaklaşım, geliştirici olmayan, kendini tekrar eden örgütsel alışkanlıkların, kitlelerden kopuk çalışma tarzlarının değişiminden işe başlayacağız. Bu anlayışa uygun kadroların eğitilip yetiştirilmesi, onların doğru konumlandırılıp, faaliyetlerin denetlenmesiyle, aynı hedefe doğru ortak hareket etme inisiyatifinin geliştirilmesiyle işe başlayacağız.

Bildiğimizle yetinmekten vazgeçeceğiz. Eğer dünkü bilgi düzeyimizle, basma kalıpcı önerme ve yaklaşımla yetineceksek, pratiği örgütlenme sürecimizin yarım yamalak devam etmesini kabul etmeye devam edeceğiz demektir. Yani "cahil devrimcilik" yapmaya devam edeceğiz. Alternatif olmaktan uzak kalacağız. Pratiği örgütlenmede, komiteleri yönetmede devrimcileşme, daha ileri düzeyde bir gelişme ve farklılaşmayı yaratamayacağız; dün yaşadıklarımızdan farklı bir şey yaşamayacağız demektir. Düzeltme ve düzeltme, değişme ve dönüştürme pratiğini yaşamayıp ileri doğru bir adım atamayacağız demektir.

Sınıf savaşımının sorunlarına sübjektif yaklaşımdan, bildiği ile yetinme tutumundan, ezberci söylemlerden vazgeçeceğiz. Dogmatik-kalıpcı yaklaşımlara ve bunun neden olduğu yarım yamalak yüzeysel bilgilenmeye, keza bunların yol açtığı her derde deva olduğunu sandığımız hazır reçeteli çözüm önerilerine, statükocu, değişime ve gelişime ayak direyen duruşlara son vereceğiz.

Devrim biliminin temel sorunları hakkındaki kavrayışımızı (işçi sınıfı içinde, semtlerde DKÖ'lerde illegal-legal çalışma anlayışını düzeltme, ikisi arasındaki devrimci bağ doğru kurma devrimci zemine oturtma, kitleleri kendi sorunları etrafında örgütlenme ve talepleri doğrultusunda muhalefet etme gibi bir dizi temel konuda) Halk Savaşı teorimiz hakkında bilgimizi derinleştireceğiz. Buna katkı sunacak her çaba ve katkıyı önemseyerek işe başlayacağız. Bugün fazlasıyla ihtiyaç olan şey düşünme-inceleme-uygulama tarzımızın ciddi bir şekilde sorgulanması ve düzeltilmesidir. Bir kılavuz olduğunu öğrendiğimiz ve şimdiye dek öğretmeye çalıştığımız MLM'ye tam da bir kılavuz olarak bakmak, bir bilim gibi yaklaşmak bizler için esas sorun haline gelmelidir. Devrimci teoriyi pratiğe uygulamada başarılı olmak için önce düşünme tarzımızı, kitlelere gitme (onlardan gizlenen, onlara gözükmeyen anlayışımızı) politika yapma tarzımızı, komiteleri yönetme sanatımızı devrimcileştirerek, düşünsel ve pratikte değişime başlayacağız. Şimdiye dek ihmal edilen, önemsenmeyen, kavranmayan ve tartışılmayan konuları ele alıp işe başlayacağız. İşte o zaman devrimci teori ile pratik arasındaki kopukluk sorunu çözüme kavuşur; düşünsel ve nesnel gelişim sağlanır.

MADEN YATAKLARINDAN ÇIKARTILAN ZEHİR

Emperyalizmin daha fazla kâr elde etme uğruna doğanın talanına fütursuzca devam etmektedir. Doğanın sömürü ve talanı **karşımıza** farklı alanlarda çıksa da değişmeyen bazı gerçeklikler ile **karşılaşıyoruz**. Talan edilen doğada varlığımızı devam ettirme gayretinde olsak da sağlığını, yaşam alanlarımız ve koşullarımız yok edilmeye çalışılıyor. Rant paylaşımı içerisinde sıkıştırılıp yok edilmeye çalışılırken ya yaşam alanlarımızdan sürgün ediliyoruz ya da buna mecbur bırakıyoruz.

Geçtiğimiz aylarda aynı sebeplerle ülkenin iki farklı yerinde birbirinden çok da farklı olmayan manzaralarla karşılaştık. Diyarbakır Dicle ve Erzincaan İliç'teki maden aramaları...

ZEHİRLENEN TOPRAKLAR

Diyarbakır'ın Dicle ilçesine bağlı Pirejman (Kurşunlu) ve Tunekrak (Kayaş) Mahalleleri ile çevredeki bölgede başlatılan maden arama çalışmaları devam ediyor. AKP'ye yakın olmasıyla tanınan İsmet Ölmez'in sahibi olduğu Ölmez Doğu Madencilik Nakliyat Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi tarafından yürütülen faaliyetlerde toplamda 12 çeşit maden çıkartılıyor. Maden arama çalışmaları sırasında ise yaşanan doğa tahribatı bölgede yaşayan halk tarafından tepkiyle karşılanıyor. 2012 yılından itibaren başlatılan maden aramasının doğaya ve halka verdiği tahribat ise birçok sorunu açığa çıkartıyor. Çalışmalarda, açılan oyuklarda beklenen kalitede bakır, çinko ve kurşun madeni bulunamayınca açılan **oyuklar** kapatılmadan bırakıldı. Ölmez Doğu Madencilik firması tarafından ilk başta 24,94 hektarlık alanda yapılan arama çalışmaları daha sonra 532,77 hektara çıkartıldı.

Patlayıcı madde kullanılarak yapılan arama çalışmalarında meydana gelen doğa tahribatından dolayı bölgede yaşayan halk maden arama çalışmalarının durdurulması yönünde mücadele etmeye devam ediyor.

Yıllardır devam eden çalışmalar doğrultusunda 2012 yılında başlayan ve terk edilen maden çalışma alanı 2022 yılında hâlâ tahrip ve yok olmuş bir şekilde karşımızda duruyor. **Madenin zehirlediği** topraklarda kaynakların ve meyve ağaçlarının kurumasıyla **ürünlerinin** verimsizleşmesi, yolların tahrip edilmesiyle ulaşım sıkıntısı yaşanması gibi birçok durumla birlikte aradan 10 yıl geçmesine rağmen çukurların açık olması araziyi kullanan halkın hayatını tehlikeye atması noktasında büyük sorunlar yaratıyor. Aynı zamanda maden ararken patlatılan dinamitlerin dağlarda ve çevrede deprem etkisindeki sarsıntıları gelecekte büyük toprak kaymalarına, ormanların zarar görmesine ve üzerinde yaşayan canlıların yaşamlarının tehlikeye girmesine sebebiyet verecek.

İLİÇ'TE DE BENZER TABLO

Bir diğer konum ise Erzincaan'ın İliç'e bağlı Çöpler Köyünde Anadol Madencilik A.Ş. tarafından işletilen maden arama noktasındaki boru hattında yaşanan arıza sebebiyle çevreye yayılan siyanür tehdidi varlığını sürdürüyor. **Konuyla ilişkin** yapılan araştırmalardan çıkan tutanakta 20 ton siyanürün doğaya yayıldığı bildirilirken Çevre, Şehircilik ve İklim Bakanlığı'nın işletmeye en üst sınırdan ceza kestiği öğrenildi. **Araştırma ve incelemeler** doğrultusunda tutanaklara yansıyan, "Basınç kaybının 02:45'te 28 no'lu lift bölümünde siyanürlü su pompalanan

boruda meydana gelen yırtılmadan kaynaklandığı, aynı gün 05.00 sularında tespit edildiği ve derhal solüsyonlu borular tarafından yapılan pompalama işleminin durdurulduğu, yapılan incelemede 28 no'lu lift bölümünde yırtılan boru içerisinde yaklaşık 20 m³ solüsyonun eğime bağlı olarak lift 27, lift 26, lift 25 ve liç sahası doğu erişim yoluna aktığı, liç sahası altında döşeli bulunan membranın söz konusu yolda bittiği ve siyanürlü solüsyonun bir kısmının eğime bağlı olarak söz konusu yola aktığı beyan edilerek çalışmalara başlandı..." ayrıntıları yer aldı. Fakat bu bilgilere rağmen olaydan 3 gün sonra Erzincaan Valiliği, "Jandarma tarafından tutulan tutanağın incelenmesinde, tutanaklarda paylaşımdaki şekliyle bir ifadenin olmadığı, Fırat Nehri'ne karıştığı iddiasının ise tutanakta hiç geçmediği anlaşılmış olup dolayısıyla konunun Jandarma tutanağı ile belirlendiği iddiası gerçeği yansıtmamaktadır. Bir önceki basın açıklamamızda da belirtildiği üzere; Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanlığı, ÇED İzin ve Denetim Genel Müdürlüğü, İzleme ve Denetim Daire Başkanı Başkanlığında, İl Müdürlüğümüz teknik personellerince sahada gerekli inceleme ve değerlendirmeler yapılmış, yapılan tespit bölgedeki mevsimsel akış gösteren hiçbir dereye karışma olmadığı, Fırat Havzasına gözlemsel olarak ulaşmadığı tespit edilmiştir." diyerek Fırat Nehri'nde böyle sızıntının yaşanmadığını söyleyerek yalanladı.

Olayın gündeme gelmesiyle halktan büyük tepki alan siyanür sızıntısı, tutanaklara yansıyan bilgiler ve Valiliğin tam tersini söyleyerek durumu yalanlaması üzerine olaydan 5 gün sonra maden şirketi bir açıklama yayınladı.

Açıklamada ise: "Maden sahasında gerçekleşen solüsyon döküntüsünün içerisindeki toplam siyanür miktarı yaklaşık 8 kg'dır. Sosyal medyada yer alan asılsız iddialara göre tonlarca siyanür döküntüsü olduğu ve Fırat Nehri'ni etkilediği iddiaları tamamen yanlıştır."

Ayrıca maden sahasında bulunan Atık Depolama Tesisinin (ADT) dünya standartlarında inşa edildiği, maden sahasında gerçekleşen solüsyon döküntüsünün içerisindeki toplam siyanür miktarı yaklaşık 8 kg olduğu ve atmosfere siyanür deşarjı olmadığı iddia edildi.

Kapitalist pazara hâkim olan durgunluk süreciyle birlikte emperyalist güçlerin yarı sömürgeler üzerinde artırdığı sömürü politikaları ve yarı sömürgelerin ekonomik-siyasi kriz hali, bu ülkelerdeki doğa katliamlarını pervasızlaştırmıştır. Kapitalizmin pazarını canlandırmak, resesyon çıkmazında nefes almak için yöneldiği maden gibi doğanın metalaştırılma sürecini içeren yeni sömürü ve doğa katliamı haberleriyle karşılaşmak kaçınılmazdır. İliç'ten Dicle'ye, Dersim'den Karadeniz'e dek uzanan doğa katliamlarının ortak noktası ise yarı sömürgelerin emperyalist sömürü karşısında topraklarının **katledilmesine** ve kapitalist pazarın genişlemesine hizmet etme zorunluluğudur. Madencilik adı altında gerçekleştirilen **katliamları** ekonomik ve siyasal çelişkiler içinde kavramak, bu kavrayışla hareket etmek emperyalist tahakküme karşı mücadeleyi de örmeyi getirecektir. Bu anlamda emperyalist talana ve **onun bekçisi** faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyi geliştirerek **katliamların** önüne geçilecektir.

HALKLARIN ÖFKESİ BÜYÜYOR!

Dünyada ekonomik krizin bir sarmal gibi dört bir yanı sarıldığı, emekçi, yoksul halkların günlük yaşantılarının sürdürülebilirliğini dahi tehdit eder hale geldiği bir süreçteyiz. Son yıllarda derinleşerek ilerleyen ve birbirini tetikleyen ekonomik bozulmalar, etkisini artırarak devam ediyor. Bugün dünyanın gündeminde bulunan tedarik zincirinde kırılmalar, enerji ve gıda alanlarında yaşanan krizler, günlük yaşamın halklar açısından gittikçe zorlaşmasına ve faturaların da kabarmasına sebep olmaktadır.

Enerji alanında dünya çapında yaşanan kriz, özellikle son dönemde Rusya'nın enerji arzında kesintilerde bulunması, diğer emperyalist ülkelere karşı doğal gaz kozunu kullanması, dünya genelinde elektrik üretiminde yaşanan sorunlar ile gündemde yer tutmaya devam ediyor. Rus devlet şirketi ve en büyük doğal gaz ihracatçısı konumundaki GAZPROM'un esas lojistik ağlarından biri olan Kuzey Akım 1 hattını 2 Eylül'de tamamen durdurma kararı almasından sonra bu kesintilerin farklı lojistik ağlar üzerinden de aralıklarla devam edeceği öngörülmektedir. Bu kesintiler emperyalistler arasındaki çelişkilerin keskinleşmesinin bir yansımasıdır. Yaptığı açıklamalarda Rusya kesintileri yaptırımlara bağlarken, AB ise Rusya'yı enerji ihracatını koz olarak kullanmakla suçlamaktadır. Bu durumun başta Avrupa olmak üzere tüm dünyaya yansımaları olurken, sanayide ve günlük yaşamda etkileri ağır bir şekil-

de hissedilmektedir. Doğal gaz ve LNG (sıvılaştırılmış doğal gaz) alanında yaşanan arz kesintileri, enerji piyasasında bir fiyat yükselişine sebep olmakla birlikte sadece enerji piyasasını değil, üretim alanlarını da vurduğu için genel olarak ama özellikle doğal gaz ve elektrik kullanılan tüm üretim alanlarında ciddi maliyet artışlarına yol açmaktadır. Sadece Almanya elektrik üretiminin yüzde 15'ini doğal gaz üzerinden sağlamaktadır. Yine doğal gaz olmaksızın üretimin mümkün olmadığı birçok sanayi alanı, bu krizden doğrudan etkilenmekte ve bir parçası olmaktadır. Hollanda'da birçok fabrika artan elektrik faturalarını gerekçe göstererek kapanmış, Almanya'da ve Fransa'da halka "duş sürelerinin" kısa tutulması, "bölgesel temizlik yapma" uyarıları yapılmıştır.

ENERJİ KRİZİ GIDA KRİZİNİ TETİKLİYOR

Doğal gaz gübre üretiminin temel bileşenlerinden biridir. Doğrudan gübre sayılabilecek amonyak ve diğer azotlu gübrelerin tümünde esas bileşen olarak kullanılmaktadır. Dolayısı ile doğal gazda yaşanan kriz, doğrudan gübre imalatını da etkilemektedir. Bu imalat sorunu ise özellikle tahıl arzını ve kalitesini düşürmektedir böylece gıda alanında da kriz derinleşmektedir. Sorun sadece hammadde sorunu değildir, bu krizlere farklı etmenler de eşlik etmektedir, Birbirini etkileyen ve tetikleyen bu krizler, her ülkede farklı seviyelerde hissedilmektedir. Dünya tedarik zincirinin önemli bir parçası olan ve günlük hayatta kulla-

nılan birçok ürünün en büyük üreticisi olan Çin tarafından uygulanan sıfır-Kovid uygulaması ve dünyanın en geniş hinterlandına sahip olan ve en büyük konteynır elleçleme tesislerini barındıran Şangay Limanı gibi büyük limanların zaman zaman kapanması veya kapasitesinin altında çalışması gibi olgular da özellikle tedarik zincirlerini önemli ölçüde etkilemektedir. Bununla birlikte ağustos ayı itibari ile Çin dış ticaret hacminin ivmesini kaybettiği belirtilirken hem ithalat hem de ihracat alanında yaşanan bu ivme kaybının ekonomi için aşağı yönlü riskler taşıdığı belirtilmektedir. Ayrıca bu yaz aşırı sıcaklar ve kuraklık Çin'de büyük bir etki yaratmış, hidroelektrik üretiminde ciddi aksamalar meydana gelerek üretim alanlarını vurmuştur. Birçok kentte elektrik kesintileri gerçekleşmiş ve Yuan, FED'in faiz artırımına da birlikte ağustos ayında dolar karşısında son iki yılın en düşük seviyelerini görmüştür. Tüm bu krizler şu anki seyri itibari ile birbirini besleyerek derinleşme yönünde ilerlemektedir.

KRİZLER SONUÇTUR

Bu kriz hali emperyalist sistemin doğrudan ve zorunlu bir sonucu olarak karşımıza çıkmaktadır. Pazar çekişmesinin ve emperyalistlerin birbiri ile olan çelişkilerinin derinleşmesi, krizlerin de çok yönlü bir biçimde derinleşmesini doğrudan etkilemektedir. Pandemi sürecinde dünya genelinde üretim kapasitesinde yaşanan daralma ve tedarik sorunları sadece fiyat artışlarını değil aynı zamanda

istihdamda da önemli ölçüde düşüşe sebep olmuştur. Yanı sıra emperyalistlerin pazar dalaşının derinleşmesi de aynı sürecin bir diğer unsurudur. Örneğin Rus emperyalizminin Ukrayna işgali enerji arzında düşüşlere ve enerji krizi kaynaklı üretimde daralmaya yol açmakla birlikte aynı zamanda iki büyük tahıl ihracatçısı konumunda olan bu iki ülkenin bu alanda da yeterli arzı sağlayamaması veya sağlamamasına yol açmakta, bu biçimde de diğer birçok alandaki krizi de perçinlemektedir. Tüm bu sorunlar dünya halklarının günlük yaşamlarını gün geçtikçe zorlaştırmakta ve birçok ülkede sürdürülemez evreye ulaştırmıştır. Dünya nüfusunun büyük bölümü zaten sorunlar yaşamaktayken, gittikçe derinleşen ve devam edeceği öngörülen bu süreçte daha ciddi sorunlar ile karşı karşıya kalacaktır. "Refah seviyesi yüksek" Avrupa ülkelerinde dahi bu kriz günlük hayatta büyük ölçüde hissedilmekte ve enflasyon rekorlar kırarak yükselmeye devam ederken, yarı sömürge, yarı feodal ülkelerde durum daha da kritik evrelere ulaşmıştır.

KRİZLERİN İVMELENEREK DERİNLEŞMESİ VE ÇÖZÜMSÜZLÜK ATMOSFERİ

Bu kriz sarmalının içinde emperyalistler çözüm olmaktan uzak, kısa vadeli, yangının hızının önüne geçmek amaçlı adımlar atmaktadır. Buna rağmen bu adımlar dahi bazen hayata geçirilememektedir. Bir kısım adım ise yakın zamanda hayata geçirilebilecek olmaktan uzaktır. Enerji krizine yönelik ilk etapta öngörülen adımların bü-

yük çoğunluğu hayata geçirilemedi. ABD gibi ülkelerin başını çektiği LNG ihracatına dair alt yapı hazırlıkları çok maliyetli ve zaman isteyen bir süreç olmakla birlikte aynı zamanda ABD tarafından da arz ve tedarik konusunda istenilen verimin alınamaması ilk etapta çokça konuşulan bu olanağı bir süreliğine devre dışı bırakmıştır. Bununla birlikte nükleer enerjiden daha fazla yararlanılması gerektiği de gündeme gelmiş, gene çok maliyetli ve uzun zaman isteyen bu girişimlerin de kısa vadede bir seçenek olmayacağı görülmüştür. Tüm bunlar lokomotif Almanya başta olmak üzere Avrupa'nın birçok ülkesinde çetin bir kış ile birlikte resesyon ihtimalinin baş göstermesiyle enflasyonda yukarı yönlü ivmenin devam edeceği beklentisini artırmıştır.

Gıda rekoltesinde yaşanan arz ve kalite düşüşü de devam etmektedir. Bu soruna yönelik Türkiye'ye de gözlemci payesi biçilen "Tahıl ve Yiyecek Maddelerinin Ukrayna Limanlarından Emniyetli Sevki Girişimi Belgesi" imzalandı. İlk etapta bu tahıl sevkiyatından gıdaya erişimde ciddi sorunlar yaşayan Afrika gibi yoksul bölgelerin ve gıda krizinden en kritik düzeyde etkilenen ülkelerin faydalanacağı açıklanmıştı. Ancak durumun bu şekilde gerçekleşmediği geçtiğimiz günlerde Putin'in bir açıklaması ile gün yüzüne çıkmıştır. Bu belgeyi yeniden tartışmaya açan Putin, Türkiye'ye de sopa göstermekten geri durmamıştır. Aktarılan tahılların neredeyse hepsinin Avrupa'ya ulaştırıldığını ve bunda özellikle gözlemci olan Türkiye'nin de payı olduğunu ima ederek Erdoğan ile bu konu hakkında görüşme yapacaklarını açıklamıştır. Batılı emperyalistlere göbekten bağlı bir ülke olarak Türkiye uşaklık rolünü yerine getirmiş ve tahılların bir biçimde Avrupa'ya aktarılmasını kolaylaştırmıştır. Ancak anlaşılacağı üzere bu girişimde de ihtilaflar açığa çıkmıştır. Uzun süreli bir çözüm burada da uzaktır. Henüz ufukta emperyalist kapitalist sistem tarafından bu krizlerin, atlatılması bir yana etkilerinin hafifletilebileceğine dair bir öngörü de yoktur

AĞIR FATURA VE YÜKSELEN ÖFKE!

Dünya genelinde yaşanan bu kriz halinin kabaran faturasının altında her geçen gün daha fazla ezilen dünya halklarında öfke de paralel biçimde artmaktadır. Birçok yarı feodal, yarı sömürge ülkede son bir yıldır etkili halk hareketleri gözlenmiştir. Birçok emperyalist kapitalist ülkede de halkların eyleme geçerek daha fazla tepki verdikleri gözlenmektedir. Sri Lanka'dan Güney Afrika'ya, İngiltere'den İtalya'ya kadar artan pahalılık ve yükselen faturalara karşı birçok eylem gerçekleşti. Özellikle Avru-

pa ülkelerinde bu krizlerin gündelik hayatta daha çok hissedilmeye başlanması, art arda birçok ülkenin ekonomik küçülme ilan etmesi gelecek kaygısına neden olmaktadır. Üretim ve istihdam alanlarında yaşanan daralma işsizliğe yol açmaktadır. Tüm bu faktörler ve önüne geçilemeyen enflasyon, halkların egemen sınıflar ile olan çelişkilerini derinleştirmeye devam etmektedir. Bu çelişkilerin yer yer sisteme yöneldiği ve direnişlerin patlak verdiği de görülmektedir. Artan akaryakıt ve elektrik faturalarına karşı İngiltere'de "Don't Pay UK" (İngiltere'ye Ödeme Yapma) kampanyası başlatılmış ve halk yapılan zamlar geri çekilmeden faturalarını ödemeyeceğini ilan etmiştir. Bu kriz sürecinin halka yansımalarının 2008 krizinden daha ağır olacağını belirtildiği İngiltere'de fatura ödememe kampanyasına ağustos sonu itibari ile 110 bin kişinin aktif olarak katıldığı ve katılımların artarak devam edeceği belirtilmektedir. Çekya'da da yine artan enflasyon ve faturalara karşı eylül başında protestolar başlamış, Prag'da yapılan merkezi gösteriye 70 binin üzerinde kişi katılmıştır. Bu eylemler egemen sınıflar tarafından büyük bir korku ve panikle karşılanmış, halk "Rus yanlısı olmakla ve ülkenin bekasına karşı hareket etmekle" suçlanmıştır. İtalya'da Napoli kentinde de resmi devlet binalarının önünde toplanan kitle, "fatura yakma" eylemleri gerçekleştirmiştir. Almanya'nın Köln şehrinde de toplanan kitle, yine artan işsizlik ve pahalılaştıran hayat koşullarına karşı eylemler gerçekleştirdi. Bu eylemlerin bir kısmında özellikle NATO'nun savaş kışkırtıcılığının da krizin yapıtaşlarından olduğu ve hedefe konduğu görülmektedir. Özellikle İngiltere ve Almanya'daki eylemlerde "NATO'nun sebep olduğu krizin faturalarını ödemeyeceğiz!" sloganları da yankılanmaktadır.

Tüm bu kriz sarmalının derinleşerek ilerlemesi ve egemen sınıfların herhangi bir çözümden aciz oldukları göz önüne alındığında, bu eylemlerin zaman içinde artacağı ve sisteme daha fazla yöneleceği beklentisi de artmaktadır. Krizin dünya çapında özellikle kış ayları ile birlikte daha fazla hissedileceği ve ekonomik küçülmenin devam edeceği, bunun da yüksek faturalar ve daha fazla işsizlik anlamına geleceği bilinmektedir. Almanya ve İngiltere başta olmak üzere birçok emperyalist ülkede kış aylarında resesyon ihtimalinin yükseldiğine işaret edilirken enerji krizinin akut hale geldiği belirtilmektedir. Bu sebeple kış aylarında daha fazla eylemlilik ve gerici egemen sınıflar ile halk arasındaki çelişkinin daha derin bir seyirde ilerlemesi beklenmektedir.

Endonezya'da akaryakıt zamlarına yönelik protestolar devam ediyor

HABER MERKEZİ- Endonezya'da yükselen enflasyon ve akaryakıt zamlarına karşı yapılan eylemler devam ediyor.

Cumhurbaşkanı Joko Widodo'nun yüzde 30'luk akaryakıt zammını açıklamasıyla sendikalar, çiftçiler, balıkçılar, geçici öğretmenler ve çok sayıda kişi Jakarta'daki parlamento binası ve valiliklerin önünde protesto düzenledi.

Başkent Jakarta ve çevresinde öğ-

renci ve işçi sendikalarının önderlik ettiği protestolarda Surabaya, Makassar, Kendari, Aceh ve Yogyakarta kentlerinde on binler sokaklara döküldü ve akaryakıt fiyatlarını artırma kararını iptal etmesini istedi.

Öğrenciler ve işçiler, protestolarda ön saflarda yer aldı. Hafta sonundan beri sokaklara dökülenler lastik yakıp yolları trafiğe kapatarak zamların geri çekilmesini talep ediyor.

Dünya genelindeki ekonomik krizin ülkede halk nezdinde yoğun bir şekilde hissedilmesi protestolara yol açıyor. Petrol fiyatları bir yıl öncesine göre yaklaşık yüzde 32 oranında daha yüksek.

Rusya ve Çin'den gaz ödemelerinde yuan ve ruble kararı

HABER MERKEZİ- Rus enerji şirketi Gazprom ve Çinli CNPC şirketi doğal gaz sevkiyatı ödemelerinde yuan ve rubleye geçilmesi konusunda anlaşma sağlandığını bildirdi.

CNPC Başkanı Dai Houliang ile Gazprom Başkanı Aleksey Miller arasında videokonferans yöntemiyle görüşme gerçekleştirildi. Görüşmede özellikle Rusya'nın Çin'e yönelik gaz sevkiyatının ele alındığı bilgisine yer verildiği ve Gazprom'un yeni bir boru hattı üzerinde çalışmalara da başladığı kaydedildi.

Yapılan açıklamada, "Toplantıda, Sibiry'a'nın Gücü boru hattı üzerinden gaz sevkiyatına ilişkin uzun vadeli

sözleşmeye ek anlaşmalar imzalandı. Taraflar, Çin'e gaz arzı için yuan ve rubleye ödemeye geçilmesi konusunda anlaşmışlar." ifadelerine yer verildi.

Rusya, uluslararası anlaşmalarda ki ödemelerde dolar ve eurodan uzaklaşmaya çalışıyor. Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin, Rusya'ya yaptırım uygulayanları "dost olmayan ülke" olarak tanımladığı bu ülkelerin başta doğal gaz olmak üzere çeşitli Rus ürünlerini artık yalnızca rubleyle alabileceklerini söylemişti. Yaptırımlar nedeniyle Avrupa'ya yönelik gaz sevkiyatları hızla düşen Gazprom da başta Çin olmak üzere Asya piyasalarına yönelik sevkiyatlarını artırmak istiyor.

"BEN YAZAR SUAT DERVİŞ'İM" SERGİSİ ÜZERİNE

Virginia Woolf, "Kendine Ait Bir Oda" kitabında kendisinin ve kendisiyle birlikte erkek **egemenliğin hâkimiyeti altında varlığını** yazarak sürdüren kadın yazarların karşı karşıya kaldığı süreci şöyle ifade ediyordu: "Dünya kadına, erkeklere dediği gibi 'İstersen yaz, umurunda değil', demiyordu. Dünya kaba kaba gülerken, 'Yazmak mı?' diyordu. 'Yazman ne işe yarıyor?'"

Woolf'un sözünü geçirdiği deneyim sürecinin yarı feodal ülkelerdeki yansımaları ise çok daha ağır baskılar, engellemeler ve değersizleştirmelerle **görünmektedir**.

YARI FEODAL KOŞULLARDA SANAT

Erkek egemen yapının kadın ve toplumsal cinsiyet-cinsel kalıpları dışındaki kimliklere karşı kurduğu tahakküm, onları siyasi ve toplumsal işleyişin dışına iterek yaratımlarda bulunmalarını, karar mekanizması içinde yer almalarını engellemektedir. **Var olan** dışlanmışlığın, ötekileştirmenin ve değersizleştirmenin açıkça görüldüğü bir diğer kolu da sanat oluşturmaktadır. Yarı sömürge yarı feodal **konumunda bulunan** Türkiye'de var olan sanat anlayışı da doğallığında burjuva demokrasinin ve emperyalist ülkelerdeki sanat anlayışı ile farklılaşmakta; sanat, sanat eseri ve sanatçı arasındaki çelişkiler daha keskin duyumsanmaktadır. Bu çelişkilerin başlıca nedenleri olarak ekonomik ve siyasi bağımlılığı, yarı feodal gerçekliğin kadın kimliği üzerinde farklılaşan tahakkümü ve faşist diktatörlüğün sınırladığı sanatsal üretimi görebiliriz. Bu anlamda sanatın emperyalist kliklere bağımlı olma **hali** ve gerici feodal ilişkiler kısıcında yaratılmaya çalışılması, kadının, yarı sömürge ve yarı feodal ülkelerdeki yerini açıklamakta başvurulması gereken **başlıca çelişkiler** olarak görülmelidir. Erkek egemenliğin yarattığı erkek hegemonyasının sanattaki izdüşümü; öncelikle kadınların sanatsal üretimin bir parçası haline gelmemesi için büyük bir çaba harcamayı, sonrasında ise onların sanatını değersizleştirerek arka planda tutmayı içerir. Yarı feodal ülkelerde ise kadının var oluşuna karşı sergilenen çaba "normalleştirilmiş" şiddeti, devlet baskısıyla birlikte feodal aile bağlarının engellemelerini ve itibarsızlaştırmayı içerir. Bu kapsamda yarı feodal ülkelerde sanatsal üretimin içinde yer alan kadınların mücadele etmek zorunda kaldığı durumlar ve **durumların bıraktığı** tahribat daha ağır yaşanmaktadır. Yazının içeriğini de oluşturan yazar Suat Derviş'in yaşamını, erkek **hegemonyasının hâkimiyeti** altında yarı sömürge

yarı feodal konumun farklılaştığı baskıları görünür kılmak adına değerli bir kaynak olarak görebiliriz.

"BEN YAZAR SUAT DERVİŞ'İM"

"Ağlasa da gizliyor gözlerinin yaşını; bir kere eğemedim bu kadının başını" diyordu Nâzım Hikmet, Suat Derviş için. Suat Derviş, yaşamı boyunca faşist kuşatmalar ve feodal tahakkümün ezici birliği karşısında dinamiğini yitirmemiş, sanatsal çalışmalarını sürdürmüştür. "ben yazar Suat Derviş'im" sergisinin öne çıkardığı yazım süreci ve Suat Derviş adı, yazarın gündemleşmesi ve mücadelesinin kavranması için önem arz etmektedir.

İthaki Yayınları ve Sanat Kritik desteği ile gerçekleşen serginin küratörlüğünde Eda Yiğit, araştırmacı Serdar Soydan, araştırma destekçisi Seval Şahin, sanatçılar Derya Ülker, Emin Çelik, Eşref Yıldırım ve Figen Aydıntaşbaş, grafik tasarımında Ece Eldek yer almaktadır.

Suat Derviş, 1940 dönemi edebiyatında, Yeni Edebiyat Dergisi çatısı altında Nâzım Hikmet, Sabahattin Ali, Ahmet Hamdi Tanpınar, Atilla İlhan, Orhan Kemal gibi birçok yazar ve şairi toplamışsa da kurucusu olduğu Yeni Edebiyat Dergisi'yle birlikte bugün adı en az duyulan yazar olarak karşımıza çıkar. Bu hatırlanmayı, Suat Derviş'in feodal toplumda kadın kimliği ile feodaliteye ve **ülkenin emperyalizme bağımlı sömürge** konumunda bulunmasına karşı yürüttüğü mücadele ile açıklanabilir. Doğduğunda ait olduğu sınıf arasındaki çelişkili durum, onun sınıf çelişkilerini tam anlamıyla kavramasının önünde engel olsa da, nitekim Suat Derviş komprador burjuvazi ve toprak ağaları **sınıfın** iktidarı Cumhuriyet ve Mustafa Kemal'i eleştiri konusunda eksiklikler yaşamıştır, sanat yaşamında direngen tavrıyla anılması ve hatırlanması gerekir. Sanatında, halkların yaşadığı sorunları göz ardı etmeyişi ve bu sorunları faşizmin tahakkümü altında dile getirirken kararlı bir tavır sergilemesi, onu burjuva yazarlardan ayrı kılan ve ilerici **özelliği kazandıran** temel etkidir. Politik gelişimini sürdüren ve bu gelişme sonrasında toplumcu gerçekçi bir çizgiye kayan Suat Derviş, bu çizgi öncesinde kaleme aldığı birçok **eserine** ağır eleştirilerde **bulunur**. Yine gelişen politik çizgisi, onu daha cesaretli bir gazeteci haline de getirdi. Halkın yaşadığı sorunları görmezden gelen egemen sınıfın engellemelerine rağmen bu sorunları "kadın" bir gazeteci olarak dile getirmiş, **sorunun kaynağına** ev sahipliği yapan varoşlarda çalışmalar yürütmüştür. **Kalem**ini sivrililiği ve ge-

lişen devrimci mücadele içinde yer aldığı saftan dolayı ona yönelen baskılar da arttı. 22 Nisan'da faşist diktatörlüğün, "alınacak tedbirler balyoz gibi kafalarına hemen inecektir" açıklamasıyla başlayan ve devrimcilere, devrimcilere selam veren herkese yönelik faşist ablukanın sonucunda Suat Derviş de bu baskıya **yakından şahit** oldu. Gerçekleşen ev baskınları sonucunda evini devrimcilere açtığı için faşist cunta mahkemesi tarafından tutuklandı.

SUAT DERVİŞ'İ YAŞATAN KENDİ MÜCADELESİDİR

Bir basın toplantısında, eşi ve o dönem TKP'nin yönetici kadrolarından olan Reşat Fuat Baraner'in eşi olarak **adı sunulan** Suat Derviş, "Ben yazar Suat Derviş'im. Kimsenin karısı olarak yâd edilemem." cevabıyla kendi varlığını **ve kalıcılığını** ancak kendisinin belirleyeceğini şaşkın bakışlar içinde göstermiştir. Bugün, onun adını yaşatırken "ben yazar Suat Derviş'im" başlığının öne çıkmasının temelinde, Suat Derviş'in burjuva ve feodal baskılar karşısında mücadele içinde geçen yaşamı yatmaktadır.

Emperyalizmin yarı sömürgelerdeki sanatı belirleyici konumu, yarı feodalliğin yarattığı gerici tahakküm ve erkek **egemenliğin** kurduğu hegemonya ancak sanatı MLM teori içinde kavramakla ve bu çizgi doğrultusunda devrimci sanat ürünlerinin yaratılmasıyla kırılacaktır.

BAŞKAN GONZALO'NUN 24 EYLÜL KONUŞMASI

Başkan Gonzalo'nun ölümsüzlüğünün 1. yılında 1992'de gözaltına alınarak konulduğu "kafes"ten yaptığı konuşmayı yayımlıyoruz.

"Peru Komünist Partili yoldaşlarım, Halk Gerilla Ordusu'nun savaşçıları, Peru halkı; tarihsel bir dönemden geçmekteyiz, her birimiz bunun farkındadır; kendimizi aldatmamız için hiçbir neden yoktur. Böylesi dönemlerde, tüm güçlerimizi, görevlerimizi yerine getirmek için hazır ve gerili tutmalıyız. Yeni muzaffer başarılar ve zaferin sahibi olmak için.

"Bizim içinde savaştığımız siperler bu siperlerdir. Çünkü biz komünistiz! Çünkü biz halkın çıkarlarını savunuyoruz, parti ilkelerini ve Halk Savaşını savunuyoruz. Bizim işimiz budur, bizim yapmakta olduğumuz ve yapmaya devam edeceğimiz şey de budur. Şimdi bu koşullar içindeyiz. Bazıları buna bozgun diyorlar. Bırakın rüya görmeye devam etsinler. Bugün bu durumun biz, yolumuz üzerinde sadece bir büküntüden ibaret olduğunu ilan ediyoruz. Bundan fazla bir şey değil. Yol ortasında sadece bir büküntü. Yol uzundur ve biz bu yolu katede-

ceğiz. Hedefe erişeceğiz. Biz muzaffer olacağız! Göreceksiniz.

"Şimdi demokratik yol, kurtuluşun yolu, halkın kurtuluş yolu olarak gelişmeye başlamış durumdadır. İçinden geçerek gelişmekte olduğumuz koşullar işte bu koşullardır ve bunda nereye erişmiş bulunuyoruz? Stratejik dengeye.

"Gözleri kapamaya devam etmenin bir yararı yoktur. Peru tarihine bir bakalım. 18. asra bakın, 19. asra bakın, 20. asra bakın ve bunları kavrayın. Şayet bunları kavramazsanız, kör kalacaksınız. Tahakküm vardı. İspanya'nın tahakkümü. Ve bu İspanyol tahakkümü bize ne getirdi? Derin bir bunalım. Bunun sonucu olarak Peru parçalandı. Bugünkü siyasi tahakküm oradan gelir.

"Daha sonra geçen asırda; Britanya'nın tahakkümü vardı. Ve bize o ne getirdi? Bir diğer büyük bunalım. Neticesi; Şili ile savaş oldu. Unutmayalım. Sonucu ne oldu? Toprak kaybettik. 20. asır; şimdi neredeyiz? Bizim üzerimize tahakküm kurmuş bir emperyalizm var; ABD emperyalizmi. Bu gayet somut bir gerçek. Bunu her-

kes biliyor. Ya o bize ne getirmiş oldu? İşte bunu, şimdiki durumu, bütün tarihimizin en kötü bunalımını, halkımızın bugüne dek maruz kalmış olduğu ıstırapların en kötüsünü.

"Mücadelenin on iki senesi, Peru devletinin ve Peru ordusunun bütünüyle ve iliğine dek çürüyüp kokuşmuş olduğunu, onların kâğıttan kaplan olduğunu halkımıza ispat etti.

"Ne yapmalıyız şimdi biz? Halkın kurtuluş hareketini ve Halk Savaşını geliştirmeliyiz. Buna tekabül eden bir Ulusal Kurtuluş Cephesi oluşturmalıyız. Halk Gerilla Ordusu temelinde bir Halk Kurtuluş Cephesi oluşturmalı ve geliştirmeliyiz. Yapacağımız budur, yaptığımız budur ve yapacağız bunu biz.

"Maoizm, proleter dünya devriminin yeni kabarış dalgasını örsle çekiç arasında şekillendirmek üzere mukavemetsiz ilerliyor. Kulak verin ve kavrayın. Kulağınız varsa kullanın, kavrayınız, her neyiniz varsa kullanın. Yeter artık bu ahmaklık.

"Birinci ve ikinci dünya savaşının başını çekmiş olanlar bir üçüncü dünya

savaşına hazırlanıyorlar. Bunu bilmek lazım. Bunu biz asla kabul edemeyiz. Yeter artık!

"Başkan Mao'nun 100 senesi.

"Önümüzdeki sene, Başkan Mao'nun doğumundan bu yana yüz sene olmuş olacak. Bunu kutlamalıyız. Unutulması imkânsız bir kutlama olmasını arzu ediyoruz. Buna bu sene başlamalıyız ve gelecek sene bitirmeliyiz. Fırsatı gelmişken enternasyonal proletaryayı ve ezilen azametli çoğunlukları selamlamak istiyorum. Peru'nun tüm komünistlerine:

"Halk Savaşının Zaferi Kaçınılmazdır, Peru Halk Cumhuriyeti'nin Gelen Doğumuna İnanınız Tam Olsun!

"Şan Olsun Marksizm-Leninizm-Maoizm!

"Şan ve Şeref Olsun Peru Halkı!"

[24 Eylül 1992, Peru Anti-Terör Polisi Karargâh Merkezi'nde yaptığı konuşma. 25 Eylül tarihli çeşitli Lima günlük gazetelerinden derlenmiş olarak El Diario Enternasyonal'de yayımlanmış haliyle.]

Peru Halk Hareketi:

"Başkan Gonzalo'nun davasını kararlılıkla sürdürüyoruz"

HABER MERKEZİ- Peru Komünist Partisi yurtdışı örgütlenmesi Peru Halk Hareketi Başkan Gonzalo'nun ölümsüzlüğünün 1. yılında bir açıklama yayınlandı.

Peru Halk Hareketi, Başkan Gonzalo'nun ölümsüzlüğünün 1. yılında bir açıklama yayınlarken Peru'daki Halk Savaşını büyütme çağrısında bulundu.

Açıklamanın tamamı şöyle:

"Bir yıl önce 11 Eylül'de, Başkan Gonzalo adice katledildi. Başkan Gonzalo Peru ve dünya prole-

taryasında ve tüm komünistlerin kalbinde yaşayacak. Başkan Gonzalo ölmedi çünkü o bir bedenden fazlası, milyonları peşinden sürükleyen bir aydınlık yol, bir düşüncedir. O, komünist partiler için göğün fethi demektir.

"PKP'nin yurtdışı örgütlenmesi Peru Halk Hareketi olarak, Peru'daki Halk Savaşının yaratıcısı, büyük Marksist-Leninist-Maoist Başkan Gonzalo'yu anıyoruz. Devrimci savaş tutsaklarına karşı işlenen en alçakça katliam, Peru halkına karşı yapılan soykırıma paraleldir.

Başkan Gonzalo hayatını Halk Savaşı, Demokratik Devrim ve kesintisiz bir şekilde Sosyalizm ve Komünizm davası için feda etti.

Biz Başkan Gonzalo'nun davasını kararlılıkla sürdürüyoruz.

Şan Olsun Başkan Gonzalo!

Yaşasın Önderliğimizin 24 Eylül 1992 Tarihli Açıklamasının 30. Yılı!

Yaşasın Peru Komünist Partisi!

Kahrolsun Sağ Teslimiyetçi Oportünist ve Revizyonist Hat!

Peru Halk Hareketi Eylül 2022"

Buca, Ulucanlar, Diyarbakır: TÜKENMEYİZ KIRMAK İLE!

Rakamların soğuk yüzü, ölümün soğuk yüzüyle insanoğlunun sıcaklığının yan yanlığını ne kadar ifade edebilir? Bir ömre sığdırılanlar "bir ölümle" ne kadar anlatılabilir? Hele hele bahsedilen **ömür**, yaşamı güzelleştirmeye adanmış bir ömürse ve tekil değil **çoğulsa**, üstelik doğanın döngüsü gereği değil, insan yapımı ateş kusan metallere, sadece insan görüntüsüne sahip olabillerce saçılmışsa en güzel ömürlerin üstüne, sözün ağırlığı bitmiştir artık... artık ağırlık; geçmişin bugünün ve geleceği yaratmanın sorumluluğunu üstlenmiş olanların omzundadır. Sicilinde her türlü **lekeyi barındıran** bu faşist devlet 26 Eylül 1999'da Ankara Ulucanlar'da hapisanedeki tutsaklara karşı ilk defa silah kullanarak yok etmeye çalışmıştır genç **ömürleri**, ama onların bayrağı diğerlerine devretmesini sağlamıştır sadece. 24 Eylül 1996'da Diyarbakır Hapishanesi'nde kafaları çivili tahtalarla parçalanmış

PKK tutsaklarının yarattıkları değerlere sarılmak, özgürlük koşusunda tükenmez adımlar atmak, bırakılan mirasa sahip çıkmanın adıdır o sorumluluk. "Barış" asla olmayacaktır çünkü On'ların hesabı sorulmadan, hedeflenen idealle ulaşılma... İki tutsak katliamı protesto için kendini yakmıştı Diyarbakır Zindanında. O ateş Demirci Kawa'nın yaktığı ateşti, çağlar boyu harlandırılmıştı ezilen Kürt halkının yiğit evlatlarıyla. 82'de Newroz'da Diyarbakır Zindanında Dörtler'le büyümüşü o ateş. Şimdi söndürebilir miyiz o ateşi,

elimizi ateşten çekebilir miyiz yanma korkusuyla? Görüldü ki, F Tipi hapisanelere geçişin "provasını" yapmıştı devlet Ulucanlar'da. Sonrasında 19 Aralık katliamını da görecektik, görecektik ve sözcüklerin ne kadar az şey anlatabildiğine şaşacak bir kez daha... Devrimci, yurtsever tutsaklara teslimiyetin, tecridin dayatıldığı bu günlerde parti ve devrim şehitlerinden öğrenmek, geçmişten güç almak zorundayız bir kez daha. O tarih ki hem kanlı katliamlarla hem de nice onurlu direnişlerle yazılmıştır ve her saldırı muhakkak yanıtlanmıştır yaşamı

güzelleştirenlerce. Ama az, ama ek-sik söylenecek sözümüz olmuşsa da her daim, bundan sonra sözden çok omuzlardaki sorumlulukla eylemin gücündedir yanıt. Ne söylesek az kalacaktır On'lara dair, ne söylesek eksik... En güzeli, yaşamımızla veriyoruz yanıtı: Gidene dek bu yolda başımız, kavganızı devam ettiriyor yoldaşlarımız. Diyarbakır katliamında katledilen PKK'li tutsaklar: Edip Direkçi, Erkan Perişan, Rıdvan Bulut, Nimet Çakmak, Hakkı Tekin, Ahmet Çelik, M. Sabri Gümüş, Cemal Çam, Kadir Demir, Mehmet Aslan. Protesto için kendini yakanlar: Hamdullah Şengüner, Vedat Aydemir. Ulucanlar'da katledilen devrimci tutsaklar: Halil Türker (TKP/ML), Önder Gençaslan (TKP(ML)), Mahir Emsalsiz (TKP(ML)), Ümit Altıntaş (TKİP), Nevzat Çiftçi (TKİP), Abuzer Çat (MLKP), Zafer Kırbıyık (TKİB), Aziz Dönmez (DHKP-C), Ahmet Savran (DHKP-C), İsmet Kavaklıoğlu (DHKP-C).

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

DUMANLI ŞEHİTLERİ

27 Eylül 1998'de Tokat Almus'a bağlı Varzil köyü yakınlarında, Tokat ile Sivas arasında yükselen Dumanlı Dağı'nda Halk Ordusu gerillaları ile TC askerleri arasında çıkan çatışmada Bahattin Günel (Eyüp), Leyla Karakoç (Nilüfer), Ümit Güner (Ümit) ve Zeynel Çalpar (Bakış) ölümsüzleştiler.

Bahattin Günel: Tokat Almus'a bağlı Dadukta (Çambulak) köyü doğumludur. Çalışmak için gittiği İstanbul'da Komsomol'da örgütlendi. Daha sonra 1994'te Halk Ordusuna katıldı. 27 Eylül'de birlik komutanı olarak son mermisine kadar çatışıp yoldaşlarıyla birlikte kucakladı Karadeniz'i.

Leyla Karakoç: Sınıf mücadelesi içerisinde kadının duruşu anlatılırken, her daim örnek verilecek savaşçı bir kadındır. Evli ve iki çocuğu olmasını mücadele önünde bir engel olarak görmemiş ve Halk Ordusuna katılmıştır. Bu noktada feodal evliliğini bitirme kararını veren de kendisidir. 1996'da gerillaya katılır. Dersim doğumlu olan Leyla Karakoç, ezilen emekçi kadınların prangalarını kırmasında örnek alınan tavırla hafızalarda hak ettiği yeri edinmiştir.

Ümit Güner: Mersin Tarsus doğumludur. Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle '95 yılında üniversitede tanıştı. Kısa bir dönem Komsomol'un Çukurova Bölge Sorumluluğu'nu yaptı. '98 yazında gerillaya katılırken "Düzenin hiçbir olanağı benim için hiçbir şey ifade etmiyor. İnsanlaşmanın tek yolu savaşta yerini almak. Bu yolda tereddüt etmeyeceğim." diyerek sınıf mücadelesinin engin denizine atılmıştı.

Zeynel Çalpar: Tokat Almus'a bağlı Gevrek köyünde doğdu. Bulunduğu lisede faaliyet yürüttü. Tokat Merkez'deki Endüstri Meslek Lisesi'nde birlikte okuduğu ve faaliyet yürüttüğü Dilek Konuk'un Halk Ordusuna katılması sonrası O da '97 yılı içinde gerillaya bölgeden katılan partizanların arasında yerini aldı. Zeynel Çalpar, 27 Eylül 1998'de yoldaşlarıyla birlikte Dumanlı'da ölümsüzleşti.

ALMUS KADIVAKFI ŞEHİTLERİ

Tokat Almus Kadıvakfi köyünde TC askerleriyle Halk Ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada Mehmet Şahin ve Cihan Fındık şehit düştü.

Mehmet Şahin: 1974 Tokat Merkez'e

bağlı Bağderesi köyü doğumludur. Mücadeleyle 1994 yılındaki tanışıklığını 1996'da gerilla savaşına katılarak devam ettirdi. İki kişi dışarda geçirmesine, ayaklarının soğuktan yanmasına, aylarca süren soğuğa, açlığa, yorgunluğa göğüs gererek kendi gücünün farkına vardı. 27 Eylül'de Halk Ordusu saflarında ölümsüzleşti.

Cihan Fındık: 1979 Dersim Pertek doğumludur. 2000 yazında gerillaya katılır. Sinan Günel'in hesabını soracak eylem timinde yer alır. Mehmet ve Cihan bu görevi yerine getirirken şehit düşse de yoldaşları Kadıvakfi'nde gerçekleştirdikleri eylemle onların görevini tamamlamıştır.

Hıdır Yeter: 1963 yılında Dersim Hozat Taçkirek köyünde dünyaya geldi. 1982 yılında Halk Ordusu'na katıldı. Hıdır Yeter, 25 Eylül 1986 tarihinde Erzincan Tercan'a bağlı Yollarüstü Karakolu baskını sırasında çıkan çatışmada yaralandı ve işkencede katledildi.

AMUTKA ŞEHİTLERİ

Dersim Hozat Amutka mezrasında 26 Eylül 1983'te çıkan çatışmada Halk Ordusu gerillaları Ali Karadağ, Aziz Süer ve Murat Diri şehit düştü. İhbarcılar iki ay sonra Proletarya Partisi tarafından ölümlerine cezalandırıldı.

Halil Türker: Tokat Merkez'e bağlı (Aktepe) Bolus köyünde 1973 yılında doğan Halil Türker, ekonomik sıkıntılardan küçük yaşta çalışmaya başla-

mıştır. 1993 yılında Proletarya Partisi ile tanışan Türker çok yeni olmasına karşın disiplinli oluşu, çalışkanlığı, fedakarlığı ve militanlığı ile kısa sürede gelişmiştir. '97 yılında Özgür Kemal Karabulut'un şehit düşmesinin ardından gerçekleştirilen bir eylemde gözaltına alınan Halil Türker, iki yıla yakın kaldığı Ulucanlar Hapishanesi'nde Proletarya Partisinin bilincini daha da yükseltmiştir. Ulucanlar'da devrimci ve komünist değerleri can bedeline koruyan Halil Türker, başından aldığı kurşunla ölümsüzleşmiştir.

Güzel Şahin: Yaşamı direniş ve mücadeleyle geçen Güzel Ana, önce çocuklarını savunuyordu, sonra da onların düşüncelerini savunmaya başladı. Tüm devrimcilerin yoldaşı, Güzel Anası, Partizan emektarı, PŞTA faaliyetçisi Güzel Ana, 20 Eylül 2017'de beyin kanaması sonucu ölümsüzleşti.

Hatun İldem: Hatun İldem, PŞTA'nın da yer aldığı her hafta düzenlenen Cumartesi eylemlerinde yer almıştır. Bu süreçte kendi evladının da tutsak düşmesiyle onun da dışardaki sesi soluğu olmaya başlamıştır. Proletarya Partisi içinde çıkan bozguncu, hizipçi faaliyetlere karşı her zaman partiyi sahiplenmiştir. Özellikle Beşlerin kaybı onu derinden etkilemiştir. Onun gücünü ve direnişini artıran en önemli şey, en çok da şehit yoldaşlara olan bağlılığıdır.

Hatun İldem üç yıl boyunca mücadele ettiği kanser hastalığı yüzünden 23 Eylül 2019 tarihinde yaşama veda etmiştir.

yazının başlangıcı 24. sayfadadır

Kentsel dönüşümün sosyokültürel etkilerinin yansımalarını halk içindeki dayanışma ağını kırma amacını taşımasında görülebileceği belirtildi. Panelde ortaklaşan nokta ise halk içinde geliştirilecek kolektif yaşam ve dayanışmanın yaratacağı mücadelenin çözümü beraberinde getireceği oldu.

Panelin ardından Grup Vardiya, Grup İsyan Ateşi ve Dertli Divani konserlerine kitlesel katılım sağlandı. Etkinlik, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Ataşehir Şube Başkanı Gülsev Kaya'nın karşılama konuşmasıyla başladı. Konuşmanın ardından gerçekleştirilen konserler ile festivalin ikinci günü **sonlandırıldı.**

Festivalin son gününde ise sabah saatlerinde cemevine polis tacizi gerçekleşti. Saatler öncesinden Şükrü Sarıtaş Parkı'nda yapılacak olan yürüyüş ve panel etkinliği yasaklandı.

Yasaklamaları protesto etmek isteyen kitle cemevi bahçesinde basın açıklaması gerçekleştirmek istedi. Açıklama için bahçede toplanan kitleye polis İbrahim Kaypakkaya silüetli Partizan flamalarının indirilmediği takdirde "müdahale" tehdidinde bulundu. Kitle polisin yasaklama girişimine devrimci dayanışmayı bünyesine yanıt verdi. 34 kişi polis saldırısında işkenceyle gözaltına alındı. Polis saldırısında "Yaşasın Devrimci

Dayanışma", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" ve "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya" sloganları atıldı.

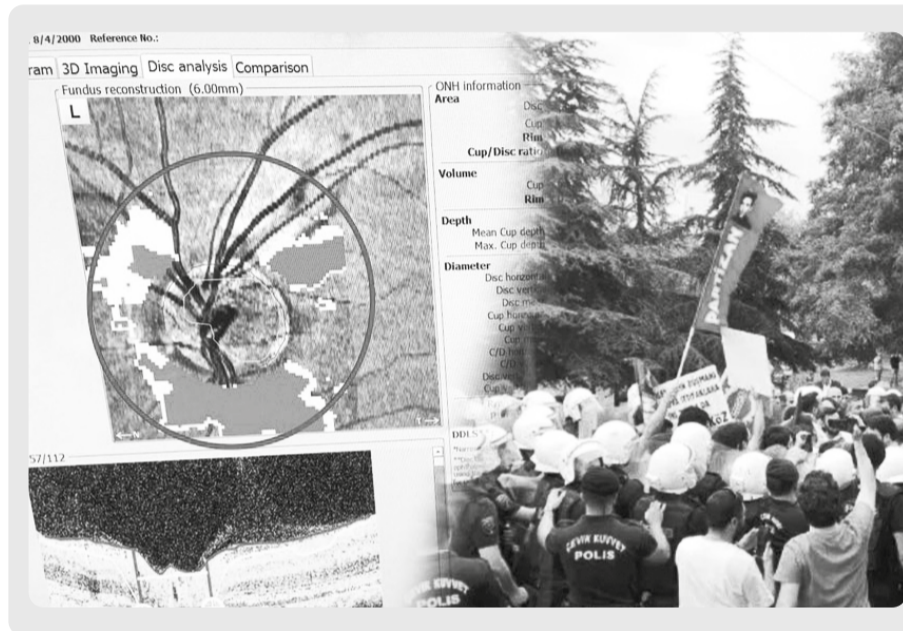
PSAKD Ataşehir Şube Başkanı Gülsev Kaya, Gazete Patika muhabiri Tamer Güler Güngör ve Grup İsyan Ateşi üyeleri de polis saldırısında gözaltına alındı.

KÖZ, SMF, EMEP, Partizan, HDP ve Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nden **toplamda** 34 kişi işkenceyle gözaltına alındı.

Gözaltına alınanlar Vatan Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü. Gözaltına alınanlardan 7 Partizan okurunun ve

3 KÖZ'cünün mevcutlu olduğu ve yarın savcılığa çıkarılacağı öğrenildi. 24 kişi gece serbest bırakılırken 10 kişi ertesi gün savcılık ifadelerinin ardından serbest bırakıldı.

Tüm bu yasaklama ve engelleme çalışmalarına rağmen festival coşkuyla devam etti. 2 Eylül Festivali Tertip Komitesi polisin İbrahim Kaypakkaya'ya yönelik saldırısına karşı açıklama yaptı. Açıklamada "Bugün buradan bir kez daha söylüyoruz: önder Kaypakkaya, Mazlumlar, Denizler, Mahirler, onların ardılları hâlâ buradalar ve isimlerini söylemeye devam edecekler." denildi.

Polis işkencesi sonucu

Partizan okurunda kalıcı görme kaybı oluştu

İSTANBUL- 1 Mayıs Mahallesi 2 Eylül Festivali kapsamında 4 Eylül Pazar günü Pir Sultan Abdal Kültür Derneği önünde gerçekleştirilmek istenen basın açıklamasına polis saldırmıştı. Polisin saldırısında gözaltına alınan birçok kişi darp edilmişti. Bir Partizan okurunun yoğun işkence sonrasında sol gözünde yüzde 40 görme kaybı oluştu.

Basın açıklaması öncesi dernek önün-

de toplanan kitleye polis "Partizan'ı indir" diyerek flamalar indirilmezse saldırı yapılacağını açıkladı, Partizan flamalarını indirmeyen kitleye polis saldırısı gerçekleşti. Aralarında 10 Partizan okurunun da bulunduğu 34 kişi işkence ile **gözaltına Gözaltına** alınan Partizan okurlarından bir kişinin gözaltına alınma esnasında ve gözaltı aracının içinde polisin yoğun işkencesi sonucu sol gözünde yüzde 40 görme kaybı oluştu.

Polis işkencesine karşı İHD'de basın açıklaması gerçekleştirildi

İSTANBUL- 2 Eylül Festivalinde polis saldırıyla gözaltına alınanlarda gözaltı araçlarında devam eden işkence sonucu vücudunda morluklar oluştu ve bir Partizan okurunun sol gözünde yüzde 40 görme kaybı oluştu. Buna karşı 2 Eylül Festival Tertip Komitesi İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi'nde basın açıklaması gerçekleştirdi.

İHD İstanbul Şubesi Başkanı Gülseren Yoleri söz alarak yasakların artık hemen hemen her alanda var olduğuna değindi. İşkencenin artık yasal dayanaklara kavuşturulduğu ve bundan dolayı keyfi uygulamaların yasal bir zemine dayandığından bahsetti. Yoleri, festivale konu olan yasakların, işkencelerin kabul edilemez olduğunu vurgulayarak mücadeleyi ortaklaştırma çağrısında bulundu.

Yoleri'nin konuşmasının ardından 2 Eylül Festival Tertip Komitesi adına Tuba Apaydın açıklamayı okudu. Açıklamada egemenlerin içinde bulunduğu ekonomik krizin tüm faturasının işçi ve emekçi halka ödetilerek krizin aşılmasına çalışılmasından bahsedildi. İktidarın bu süreçte demokratik hak-

lara dahi saldırdığı ve festivallerin de bundan ayrı ele alınamayacağı vurgulandı.

Festival günü yürüyüşün ve pane-

linin gözünde yüzde 40 görme kaybı oluştuğu belirtildi.

Açıklama "En demokratik haklarımızı dahi zor yolu ile gasp etmek isteyen

Ancak egemenler bilmelidir ki bizler keyfi uygulanan yasakları tanımıyoruz. İbrahim Kaypakkaya flaması taşımak suç değildir." denilerek sonlandırıldı.

Basın metninin ardından Sosyalist Meclisler Federasyonu (SMF) temsilcisi Mahir Gürz ve EMEP temsilcisi İhsan Polat söz aldı.

Daha sonra polis işkencesinde sol gözünde yüzde 40 görme kaybı oluşan Partizan okuru Ercan Işık söz aldı.

Alevi mitinglerinde, Newroz'larda ve mahallelerde Partizan flamalarına yönelik saldırıların yeni olmadığından bahseden Işık, yine böyle bir durumla karşı karşıya kaldıklarından söz etti. Festivalin 3. günü yapmak istedikleri basın açıklamasına izin verilmediği, gözaltına alınırken ağır bir işkenceden geçtikleri ve işkence sonucu sol gözünde yüzde 40 görme kaybı oluştuğunu aktardı. Işık'ın "Onlara şu mesajı vermek lazım: nasıl ki İbrahim Kaypakkaya işkencede 90 gün direndiyse biz de onlardan devraldığımız kızıl direnme ruhuyla aynı şekilde cevabımızı vereceğiz." dedi.

lin yasaklandığı belirtilirken cemevi önünde yapılmak istenen basın açıklamasına da polisin Partizan flamalarını bahane ederek hiçbir uyarı ve ihtar yapmadan saldırdığı, gözaltında bir kişinin kaslarında yırtılma, bir ki-

egemenler, her gün yeni yasaklarla, hak gasplarıyla kendi varlıklarını sürdürmek istemektedirler. 2 Eylül Festival yürüyüşüne özelde de Kaypakkaya flamalarına yapılan saldırıyı bu düzlemde ele almak gerekmektedir.

1 MAYIS MAHALLESİ 2 EYLÜL KURULUŞ FESTİVALİ GERÇEKLEŞTİRİLDİ

İSTANBUL- Bu yıl 20.si düzenlenen 1 Mayıs Mahallesi 2 Eylül Kuruluş Festivali 4 Eylül Pazar günü yapılan etkinliklerle sona erdi.

“Yasaklara, Yoksulluğa, Yozlaşmaya, Kentsel Dönüşüme Karşı; 2 Eylül Festivalinde Buluşalım, Mücadeleyi Büyütelim!” şiarlı 20.si düzenlenen festivalin ilk günü kadınların bir araya geldiği “Ekonomik Kriz ve Emekçi Kadınlar” konulu forum düzenlendi. Forum saygı duruşuyla başladı.

Forumda “uyuşturucu, çeteleşme, yozlaşma, görünmeyen ev içi emek,

kadınların buldukları her alanda daha fazla özne olması ve örgütlenme sorunu” üzerine tartışmalarda yoğunlaşıldı.

2 Eylül Mahallesi'nin kuruluşundan bu yana emek harcayan mahalleli kadınlar mahallede geçmişe göre örgütsüzlüğün yaygınlaştığından ve bir arada olmak gerektiğinden bahsetti. Kadınlar ekonomik krizle birlikte artan sorunların, ihtiyaç ve taleplerinin çok yönlü olmasına dikkat çekerek örgütlenmenin dünden bugüne daha elzem olduğunu dile getirdiler. Artan

ekonomik krizin sebeplerinden birinin sömürü sistemi olduğunu söyleyen kadınlar, bu sisteme karşı “nasıl örgütlenmeli?” sorusuna cevap aradılar. Derneklere, sendikalarda vb. tüm alanlarda örgütlü mücadelenin önemine dikkat çekilen forum seslendirilen ezgilerle sona erdi.

Festivalin ikinci gününde son süreçte egemenler tarafından 1 Mayıs Mahallesi halkının karşısına getirilen kentsel dönüşüm ve barınma sorunları üzerine 2 Eylül Festivali Tertip Komitesi tarafından panel gerçekleş-

tilildi. “Kentsel Dönüşüm ve Barınma Hakkı” konulu panelde ilk olarak söz alan mahalle muhtarları, mahallenin karşılaştığı ve karşılaştacağı kentsel dönüşüm süreçleri üzerine bilgilendirmelerde bulundu. Mahalle halkının yoğun katılım gösterdiği panelde muhtarlara yöneltilen sorular üzerinden soru-cevap şeklinde devam edildi. Kentsel dönüşümün ekonomik boyutlarının tartışıldığı panelde, egemenlerin devrimci mahallelerdeki kentsel dönüşüm çalışmalarının nitelik olarak farklılaştığına dikkat çekildi.

yazının devamı 23. sayfadadır

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU OKUT!

f yenedemokrasi1

ig yenedemokrasi

yt ydemokrasi11

whatsapp yenedemokrasi30.net

envelope yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20